

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/39 • 26 Eylül 2008 • 1 YTL

Kapitalistler krizin faturasını bir kez daha emekçilere ödetmeye çalışıyor...

Krizin faturası kapitalistlere!

İÇİNDEKİLER

Uluslararası finans krizi ve Türkiye . .	3-4
Krizin faturasını ödememek için mücadeleleyi yükseltelim!	5-6
Çeteleşen rejimin tek alternatifi sosyalizmdir!	7
DTP'yi kapatma davası imha, inkar ve asimilasyon politikalarının devamıdır... 8	
SSGSS 1 Ekim'de yürürlüğe giriyor! . .	9
Ölüm yasası yürürlükte, emekçiler sokakta!	10
Metal TİS'leri.....	11-12
Kartal'da metal işçileri geleceğini tartıştı.....	13
BMİS "ortak mücadele" çağrısıyla neyi hedefliyor!	14
Kot taşlama mı, işçi mezarlığı mı? . . .	15
<i>Ulucanlar Direnişi 9. yılında!</i>	
<i>Şan olsun Ulucanlar direnişine!</i> . . .	16-17
Katliamlar lanetlendi.....	18
GOP İşçi Platformu'nun kampanya değerlendirmesi.....	19
İşçi ve emekçi hareketinden... . . .	20-21
Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu 6. Toplantısı Sonuç Bildirgesi.....	22-23
Gönüllü kulluk - Yüksel Akkaya	24
Köln'de onbinlerce kişi ırkçı-faşistlere geçit vermedi!	25
Dünyadan.....	26
Almanya'da savaş ve işgal karşıtı gösterilerden.....	27
PKK 10. Kongresi üzerine kısa notlar M. Can Yüce	28-29
<i>Gençlik hareketinden.....</i>	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/39 ● 26 Eylül 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Ulucanlar katliamının üzerinden 9 yıl geçti. Ancak katliama ilişkin öncelikle vurgulanması gereken temel nokta, bu katliamın düzenle devrimci güçler arasında yıllardır zindanlarda süren irade savaşının devrimciler cephesinden kazanılması olmuştur.

Ulucanlar tarihe sermaye devletinin en vahşi katliamlarından biri olarak geçti. Ancak Ulucanlar aynı zamanda devrimci iradenin, kararlılığın ve başeğmez tutumun en anlamlı ve seçkin örneklerinden biri olarak tarihe kazındı.

Devletin hücre tipi cezaevine geçişin bir ilk provası niteliğindeki katliam devrimcilerin ölümüne direnişiyle yanıtlandı. Ağır işkencelere, ateşli ve kimyasal silahların kullanılmasına, dizginsiz bir teröre rağmen Ulucanlar'da devrimciler bir kez daha devrimci direniş geleneğini yaşattılar. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha ispatladılar. Milyonlarca işçi ve emekçiye sermayenin saldırıları karşısında izlenmesi gereken yolu gösterdiler.

Ulucanlar direnişi bu yıl da çeşitli illerde ortak eylem ve etkinliklerle selamlanacak. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da gerçekleştirilecek eylemlerle Ulucanlar direnişi bir kez daha sahiplenilecek, devletin katliamcı yüzü bir kez daha lanetlenecek. Ulucanlar anmalarına en etkin bir katılımı sağlamak gerekiyor. Yanı sıra diğer kentlerde de anmaların ortaklaştırılması ve bu etkinliklerin en kitlesel bir şekilde geçmesi için bir an önce harekete geçilmesi gerekiyor.

Bilindiği gibi milyonlarca işçi ve emekçinin sağlık ve emeklilik hakkını gaspeden SSGSS yasası 1 Ekim'de yürürlüğe girecek. Saldırı yasası birçok ilde çeşitli eylemlerle protesto edildi. Bu eylemlerin bir kısmı kitlesel ve canlı geçti. Bundan sonrası için gerçekleştirilecek eylemlerin protestoyu aşan bir tarzda örgütlenmesi büyük önem taşımaktadır. Zira saldırı yasasının kapsamı ve boyutları ortadadır. Bu denli ağır bir saldırıya karşı işçi ve emekçi kitlelerin tepkisini açığa çıkarmak, bu tepkileri eylemli bir süreçte dönüştürmek büyük önem taşımaktadır.

Kuşkusuz bunun için sistematik ve planlı bir çalışma yürütmek gerekmektedir. Bu konuda devrimcilere, emekten yana tüm güçlere önemli görev

ve sorumluluklar düşmektedir. Bir an önce saldırı yasasına karşı bir mücadele hattı çıkarılmalı ve işyeri işyeri, sektör sektör, bölge bölge yayılacak tarzda süreç örgütlenmelidir. Öncesinde tüm eksikliklerine rağmen anlamlı bir deneyim biriktiren Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformları'nın işlevli hale getirilmesi ancak böyle mümkün olacaktır.

"Yasa çıksa da mücadelemiz sürecektir!" diyen tüm güçler bugün bir samimiyet sınavıyla karşı karşıyadırlar. Mücadelenin sürmesi ve büyümesi için hiç zaman yitirilmeden bir an önce harekete geçilmelidir.

* * *

Önemli hatırlatma: Şeker Bayramı tatilinde kargo gönderimlerinde yaşanabilecek muhtemel sorunlardan dolayı gazetemizin yayınına bir sayı ara vermek zorunda kalıyoruz. Bu ara vermenin ardından gazetemizin yeni sayısı 9 Ekim tarihinde çıkacak. Okurlarımız gazetemizin yeni sayısını bu tarihten itibaren kitapçılarından ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

"Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (bentler) koparken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-güçü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-güçü) aynı zamanda işçileştirmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-güçü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığı anda yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alırsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir."

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR
SINIF MÜCADELELERİ, AVRUPA BİRLİĞİ, "KÜRESELLEŞME"

Kitapçı ve bayiilerde...

10 YTL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Uluslararası finans krizi ve Türkiye

ABD’de başgösteren ve etkileri tüm dünyada duyulan sarsıcı finansal krizde son gelişme 700 milyar dolarlık kurtarma planı. Teknik ifadesiyle, ABD Hazinesi’nin batan bankaların zarar etmiş varlıklarını satın alması için hükümet tarafından oluşturulacak “güven fonu”. Bu halen aldatıcı bir iyimserlik yaratarak sarsıntının hızını biraz kesmiş görünse de, borsa haberlerindeki ifadeyle “piyasalardaki tedirginlik” sürüyor, ABD’de ve dünyanın geriye kalanında. Ne de olsa krizin nedenlerini ve dolayısıyla gerçek boyutlarını en iyi “piyasalar”ın kendisi biliyor. Bildikleri için de hazırlanan (ama henüz Kongre’de şimdiki biçimiyle onaylanıp onaylanmayacağı bile belli olmayan*) 700 milyar dolarlık “güven fonu” gerçekte kimseye güven vermiyor. Son sarsıntıya yolaçan nedenlerin devasa büyüklüğü yanında 700 milyar dolar gibi büyük bir rakam bile (Türkiye’nin şişirilmiş bir yıllık ulusal gelir rakamından çok daha fazlası!) oldukça önemsiz bir miktar olarak kalabiliyor.

Sistemdeki asalaklık ve çürüme devasa boyutlarda

Konunun teknik yönlerini yakından bilenler, sistemin çarkını bir dönem çeviren “yapay köpüğün” (ki kriz, bu “köpüğün” bir yerinden sönmeye başlamasıyla patlak vermiş bulunuyor) 600 trilyon dolar tutarında olduğunu söylüyorlar. Bu doğruysa eğer, tüm dünyanın yıllık üretiminin 10 katı gibi akıl almaz bir rakam ile karşı karşıyayız demektir. Demek oluyor ki, bir birim gerçek dünya ekonomisine karşılık, dokuz birim sanal ekonomi! Yani her biçimiyle (borç, kredi, faiz, sigorta fonu vb., bunların her türden özel türevleri) sanal bir spekülasyon denizi! Çağdaş kapitalizmin asalaklığının ve çürümüşlüğüne ulaştığı devasa boyutları bundan daha iyi ne gösterebilir? Spekülatif sermayenin sistemin içinde ve işleyişinde kazandığı ağırlık bu asalaklığın ve çürümüşlüğüne en dolaysız kanıtlarından biri olmuştur. Burada ise ağırlıktan öteye tam bir belirleyicilik söz konusudur artık. Gerçek ekonomide karşılığı olmayan sanal bir “yapay köpük”tür söz konusu olan ve sistem yıllardır bunun üzerinden yürüyor.

Gelinen yerde bu çark bir yerinden kırılmıştır. Kriz bunun ifadesidir. Halihazırdaki tüm önlemler bu kırığı yamamaya yöneliktir. Bu çabaların bir süreliğine de olsa bir sonuç vermesi çok kuşkuludur. Çünkü büyü artık bozulmuştur, mevcut sınırlı kırılma sistemin tüm çürük yapısını gözler önüne sermeye yetmiştir. Bundan böyle buna gözlerini kapayarak yol almak kolay değildir.

“Köpükler” sanaldır ama “reel ekonomi” de işte onlar sayesinde yıllarca işleyişini iyi-kötü sürdürebilmiştir. Mortgage kredileri sanal olabilir ama bir dönem büyük bir canlılık kazandırdığı konut piyasası bir gerçektir. Bu sayede konutla bağlantılı tüm gerçek sektörlerle bir dönem için kârlı işler çıkmıştır ve “reel ekonomi” çarkı da bu sayede dönmüştür. Köpükler sönmeye yüz tutunca bu çarkların işleyişinin bozulması kaçınılmazdır. Mali krizin hızla dünya ölçüsünde, özellikle de büyük kapitalist ekonomilerde genel bir durgunluğa ve giderek daralmaya yolaçması bundan dolayıdır. ABD ekonomisinin kendi içinde ve tüm dünya ölçüsünde yaşanacak zincirleme tepkimelerin hareket geçireceği bir “büyük çöküş” korkusunun kaynağı da budur.

“Kârlar özelleştirilirken zararlar kamulaştırılıyor”

Daha önceki sarsıntı döneminde mortgage batağının trilyonlarca liralık yükünü “kamulaştıran” ABD hükümeti halen ilk elden bataklık şirketler için kendisi de bataktaki devlet hazinesinden feda ettiği 300 milyar dolara, son “güven fonu” ile 700 milyar daha eklemek istiyor. Bu ise sistemin kendi içinden bile tepkiler alıyor, “kârlar özelleştirilirken zararlar kamulaştırılıyor” eleştirilerine yolaçıyor. Bu söylemlere halen serbest piyasanın bir kısım papazı da bir biçimde katılıyor. İçlerinden olup bitenle “zenginler sosyalizmi” diye kafa bulanlar bile var.

Burada söz konusu olan “serbest piyasa” efsanesinin namusunu kurtarmaya yönelik aldatıcı bir ikiyüzlülüktür başka bir şey değildir. Mevcut kriz “serbest piyasa”nın en dolaysız bir ürünü olmakla kalmıyor, “kârlar özelleştirilirken zararların kamulaştırılması” da aynı işleyişin bir sonucu olarak gündeme geliyor. Piyasa kendi kör işleyişi içinde sistemi her seferinde batağa götürür, ardından kapitalist devlet devreye girerek ve oluşan faturayı tüm halka ödeterek işleri yeniden yoluna sokmaya çalışır. Bu hep böyle olagelmıştır ve sistemin kendi işleyiş mantığı içinde bunun başka bir yolu yoktur. Batan batsın mantığı yalnızca piyasada genelde işlerin iyi gittiği dönemin mantığıdır. Bu evrede zayıfların batması işleyişin zorunlu ve bütünüleyici bir parçasıdır, kalanlara güç verir ve sistemi güçlendirir.

Oysa bugünkü durumda söz konusu olan zayıfların batışı değil fakat sistemin iflasıdır. Bunun yarattığı büyük çöküş tehlikesidir. Birbirini izleyen bataklar bunun yalnızca ilk işaretleri, öncü sarsıntılardır. Geçen hafta sigorta devinin batağını 85 milyar dolara üstlenirken ABD Merkez Bankası tarafından yapılan “AIG’nin çökmesi durumunda, zaten derin bir sıkıntıda bulunan finans piyasalarının ve ekonominin ağır zarar göreceği” açıklamasıyla anlatılmak istenen de tamı tamına buydu zaten.

Dolayısıyla tekelci kapitalizmin hizmetinde

Türkiye sürmekte olan rejim krizi ile üstüste binecek ağır bir ekonomik kriz riski ile yüzyüzedir. Doğal olarak burjuvazi bunun tüm yükünü bir kez daha emekçilerin sırtına yıkmaya çalışacaktır. Toplumsal muhalefet cephesinden günün görevlerine bunun üzerinden bakmak durumundayız.

olmakla kalmayan her düzeyde ve her açıdan onlarla içiçe de bulunan kapitalist devlet, piyasa işleyişinin kriz evresinde kendi en olağan işlevini yerine getiriyor, halihazırdaki kurtarma operasyonları ile**. Faturanın kitlelere çıkarılması da bu aynı işlevin öteki yüzüdür. Devlet hazinesinden çıkan ve trilyonlara ulaşan bataklık kurtarma fonları bulundukları yere kitlelerin cebinden akıyor ve akacak. Ulusal gelirle aynı düzeye çıkmış bulunan kamu borçları geniş yığınların sırtından ödeniyor ve ödenecek. Kapitalizmde bu işler böyle, bunun başka bir yolu yok. Kapitalist devleti bundan (ve sistem ayakta kaldığı sürece yalnızca belli sınırlar içinde) yalnızca sınıf mücadelesi, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü direnci alıkoyabilir.

Bu, krizin halihazırdaki en dolaysız faturasıdır ve daha çok vergiler, özellikle de acımasız dolaylı vergiler olarak tahsil edilecektir. Oysa daha büyüğü sosyal yıkım olarak ve krizin “reel ekonomi”deki etkilerinin ardından gelecek, işsizlik, enflasyon, yoksulluk ve halen zaten yerlerde sürünen sosyal güvenlik yoksunluğu olarak kendini gösterecektir.

Tüm bunları ABD için söylüyoruz. Ama söylenenler farklı ölçeklerde olmak üzere kapitalist dünyanın tümü için geçerli. ABD’de yaşananların tüm dünyaya yansımaları, sistemin bugünkü yapısı ve işleyişinin temel bir özelliğidir. Kriz daha bugünkü boyutlarda bile bunu bir kez daha yeterince kanıtlamıştır.

Krizin emperyalist hegemonya krizine etkileri

Halen sistemin krizi çok boyutludur. Son ekonomik ve mali kriz bunu tüm alanlarda daha da şiddetlendirecektir. Bunlardan biri de emperyalist

hegemonya alanıdır. Rusya Gürcistan üzerinden gündeme getirdiği meydan okuma ile sürmekte olan hegemonya krizini fiilen de ilan etmiş oldu. ABD ekonomisinin çürük yapısını gözler önüne seren son mali kriz buna yeni boyutlar kazandıracak, çok kutupluluk istemleri ve yönelimleri yeni bir güç kazanacaktır. Nitekim bunun daha bugünden bazı ilk işaretleri tam da kriz gündemi üzerinden kendini göstermiş bulunmaktadır.

Bunlardan ilki Alman hükümetinin son mali kriz esnasındaki tutumudur. Bush yönetimi ile ilişkilerini iyi tutmaya özen gösterdiği bilinen Almanya Başbakanı son kriz konusunda açıkça ABD’yi suçlamış ve 700 milyar Dolar’lık “güven fonu”a katılmaları davetini reddetmiştir. Bu denebilir ki kendi türünden tümüyle yeni bir tutumdur. Ekonomik ve mali krizlere ortak müdahale II. Dünya Savaşı’ndan beri ABD emperyalizmi liderliğindeki batı kampı için standart davranış biçimi olagelmıştır. Birçok krizin nispeten kolay atlatılabilmesinde bu ortak müdahale çizgisinin önemli de bir payı olmuştur.

Oysa şimdi Alman hükümeti, kriz karşısında önlemlerin ortaklaştırılması girişiminden, hiç değilse “güven fonu”a katılmanın reddi üzerinden, geri durmaktadır. Bu ilk kez olmaktadır ve geri duruşa gösterilen gerekçe bu davranışı daha da anlamlı kılmaktadır. Almanya Başbakanı Angela Merkel, ABD yönetimini, “kredilendirme ve kredi ticareti ile ilgili uluslararası kuralları yasalastırmayı uzun süre ihmal etmekle” suçlamaktadır. Bu, ABD yönetiminin bildiğini okuma tutumuna yöneltilmiş bir suçlamadır ve bundan böyle bu gibi konularda sorumluluğu eşit biçimde paylaşma, kararlar ve uygulamalar üzerinde etkin bir biçimde söz sahibi olma talebini zimnen içermektedir.***

Bunu anlamlı bir biçimde tamamlayan bir öteki çıkış ise görünürde daha yapıcı bir söylem içinde Fransa Cumhurbaşkanı Nikolas Sarkozy’den geldi. Birleşmiş Milletler’in yıllık açılış toplantısında yaptığı konuşmada, “Hep beraber, finansal faaliyetin tüm alanlarını borsa spekülâtörlerinin hükmüne bırakmayan düzene sokulmuş bir kapitalizmi inşa edelim” diyen Sarkozy, bunu G-8’in genişletilmesi, Çin, Hindistan, Güney Afrika, Meksika ve Brezilya’nın da bu oluşuma dahil edilmesi önerisiyle birleştirdi. Burada da bir yandan finansal sorunlarda ABD’nin kendi başına buyrukluğuna Merkel paralelinde yöneltilmiş örtülü bir eleştiri, öte yandan ise G-8’in genişletilmesi önerisi yoluyla, ABD’nin bu yapı içinde geleneksel olarak oturmuş hakimiyetini zayıflatmaya yönelik bir eğilim var.

Merkel ve Sarkozy’nin tam da son kriz üzerinden yaptıkları bu çıkışları, dünya ekonomisine hükmetmede ve gidişatını belirlemede, bundan böyle ABD dayatmalarına ya da oldu bittilerine eskisi gibi uysalca boyun eğmeme anlamında bir tür “çok kutupluluk” çağrısı olarak ele alabiliriz. Bu eğilim güç kazanırsa eğer, bu, krize karşı ortak uluslararası önlemlere dayalı geleneksel davranış tarzını daha da zayıflatır. Bu ise krizin üstesinden gelmeye yönelik çabaları iyice zora sokmakla kalmaz, yeni bir ekonomik bloklaşmanın da önünü açar.

Finansal kriz ve Türkiye: Hükümet hayal aleminde!

ABD’deki finansal kriz etkilerini tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de anında ve dolaysız olarak gösterdi. İstanbul Borsası sürekli değer yitirdi ve bu değer kaybı üç gün içinde %12’lere kadar ulaştı. Ardından ABD hükümetinin müdahalelerinin yarattığı aldatıcı iyimserlik dünya borsalarını bir an için rahatlatınca, İstanbul Borsası da bundan payını aldı ve kayıplarının birazını olsun telafi etti. Günü gününe yaşanan bu çift yönlü etki, Türkiye ekonomisinin

organik bir parçası bulunduğu kapitalist dünya ekonomisindeki gelişmelere karşı duyarlılığını bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bu açık olguya rağmen, piyasaya yapay iyimserlik pompalamayı kendi asli görevleri addeden hükümet yetkilileri, en başta da başbakanın kendisi, halen Türkiye ekonomisinin dayanıklılığı ve uluslararası krize karşı direnç kabiliyeti üzerine vaazlar veriyorlar.

Neyse ki büyük sermeye çevrelerinden peş peşe gelen açıklamalar, kendilerini de bekleyen tehlikeyi ve bundan duyulan tedirginliği yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, sorunun ciddiyetini, *“Bu iş beni ilgilendirmez’ demeyin. Bu iş, domino taşı gibidir. Biri devrilmeye başladı mı diğerini de tetikler”* diyerek ortaya koydu ve kapitalist dünyanın geriye kalanı ile birlikte *“Aman ABD ekonomisine bir şey olmasın”* diye “dua etmekte olduklarını” bildirdi. Halen ekonomide işlerin iyi gitmediğini ise öteki bir dizi uyarının yanısıra, *“2008’in 8. ayından itibaren bir yıl geriye gittiğimizde cari dengede ciddi bir bozulma var. 47 milyar dolar açık... Doğrudan yabancı sermaye azalmaya başladı”* sözleriyle vurguladı.

Dünyada halen yaşanmakta olanı “çok büyük bir depres” olarak nitelendiren Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı’nı ya da durumun vahametini “Hayatımda gördüğüm en büyük kriz” sözleriyle ortaya koyan İş Bankası Genel Müdürü’nü bir yana bırakarak hükümetin baş destekçisi MÜSİAD’ın son raporuna bakalım. Başbakan’a bizzat sunulan ve Türkiye’yi tehdit eden dış belirsizliklerin iki koldan derinleşmekte olduğuna dikkat çeken rapor, *“Dış belirsizliğin bir ayağında küresel finansal kriz, diğer ayağında ise tümüyle sınırlarımız çevresinde derinleşmekte olan küresel güç mücadelesi vardır. Buna göre hem ekonomide, hem de siyasette olmak üzere dışarıda sistematik riskler devam etmektedir”*, diyor. *“Türkiye yoluna yüksek cari açık, enflasyon, faiz, işsizlik ve düşük büyüme gibi bir dizi sıkıntı içinde devam etmektedir”* tespitine de yer veren rapor, böylece bir bakıma mevcut durumun gerçekçi bir özetini de vermiş oluyor.

Türkiye ekonomisi 2001 çöküntüsünün ardından yaşadığı nispi canlanma döneminin sınırlarına zaten gelmiş bulumakta idi. Tam da olumlu göstergelerin peşpeşe bozulduğu ve kriz etkenlerinin çoğaldığı bir evrede ABD’deki finansal kriz patlak verdi. Onu ise birkaç hafta farkla Gürcistan krizi ve onu izleyen Rusya’nın adı konmamış ticari ambargosu öncelemişti. Bu kendi iç dinamikleriyle zaten yeni bir krize girmekte olan ekonomiye dıştan binen iki önemli kriz etkeni demektir. Türkiye’nin “piyasalar”ı halen bunun tedirginliğini yaşıyor, hemen tüm sermaye kuruluşları durumun vahametine ilişkin kaygılarını dile getiriyor. Ama görevinin gereği olarak hükümet iyimserlik gülücükleri yaymaya çalışıyor ve dünya krizinin Türkiye için bir fırsata dönüşeceğini bile söyleyebiliyor. Bunlar borsasının %70’i uluslararası spekülâtörlerin elinde olan, dış borca ve kaynağa bağımlı, büyüyen müzmin cari açıklarını borsa spekülasyonları üzerinden gelen yabancı “sıcak para” girişleriyle karşılayan bir ülkede bizzat başbakan tarafından söyleniyor. ABD ile ticari ilişkilerin sınırlı oluşunu bir şans sayan, böylece krizin sonuçlarından etkilenmeyeceğimizi iddia eden bir hükümet tarafından yönetilen bir ülkede yaşadığımızı söylersek durumu kestirmeden özetlemiş de oluruz herhalde.

Yine de hükümetin bu kadar saf olduğunu düşünmek hata olur. Bu söylemlerle piyasaya yapay iyimserlik aşılama çabasının ötesinde (ki piyasa her şeyi hükümetten daha iyi biliyor) asıl olarak emekçiler aldatılmak isteniyor. Kapitalist dünyada kriz açık bir olgudur ve Türkiye’ye yıkıcı etkileri kaçınılmazdır. Bu, Türkiye’nin kendi içinde birikmekte olan kriz dinamikleri ve bölgedeki son gelişmelerin bunları

ağırlaştırıcı etkileri ile birlikte ele alındığında durumun gerçek boyutları çıkar karşımıza.

Türkiye sürmekte olan rejim krizi ile üstüste binecek ağır bir ekonomik kriz riski ile yüzyüzedir. Doğal olarak burjuvazi bunun tüm yükünü bir kez daha emekçilerin sırtına yıkmaya çalışacaktır. Toplumsal muhalefet cephesinden günün görevlerine bunun üzerinden bakmak durumundayız. Ekonomik kriz rejim krizine de hem yeni bir boyut ve hem de yeni bir görünüm kazandıracaktır. Sorunun bir başka yönü de budur. Rant ve iktidar kavgasını laiklik-şeriat ekseninde bir sonuca bağlayamayanlar, son dönemlerde yolsuzluklar üzerinden gündeme getirdikleri yeni saldırı eksenine yeni bir boyut ekleyecekler, ekonomik krizin yıkıcı etkilerinden bu amaçla yararlanmak yoluna gideceklerdir. Öte yandan yıkıcı bir ekonomik kriz ortamında mevcut hükümet yeri kolay doldurulamaz bir alternatif olduğu ölçüde ise bu, işlerin çok daha karmaşık bir biçim içinde seyredeceği anlamına gelecektir.

Kızıl Bayrak

* “Yatırım bankalarının şüpheli kredilerini devletleştirmek amacıyla hazırlanan 700 milyarlık program finans çevrelerinde sevinçle karşılanırken Kongre’deki demokrat çoğunluk ipotek krizinde batan ev sahiplerinin düşünülmediği gerekçesiyle plana karşı çıkıyor. Cumhuriyetçiler arasında da Bush yönetiminin kurtarma operasyonunu protesto edenler artıyor...” (Basından...)

** Bu satırların yazıldığı sırada (25 Eylül) internet siteleri, Başkan Bush’un televizyondan halka yaptığı yeni konuşmanın özetini yayınlıyorlardı: “ABD Başkanı George W. Bush, ABD’nin ciddi bir mali kriz içinde bulunduğunu belirterek, ABD Kongresi’nden finans sektörünü kurtarmak amacıyla hazırlanan ekonomiye kurtarma planını en kısa sürede kabul edilmesini istedi. George W. Bush, televizyonda ABD halkına hitaben yaptığı konuşmada, ‘Biz, ciddi bir mali kriz içindeyiz ve federal hükümet buna bitirici bir eylemle karşılık veriyor’ diyerek ABD halkını 700 milyar dolarlık ekonomiye kurtarma planına destek vermeye çağırdı. Pazarın ‘düzgün işlemediği’ uyarısında bulunan Bush, yaygın bir güven kaybı bulunduğunu, belli başlı sektörlerin risk altında olduğunu ve başka bankaların da başarısız olarak ABD ekonomisini durgunluğa (resesyona) sürüklemekle tehdit ettiğine işaret etti. Bush, ‘Bunun olmasına izin vermemek zorundayız’ dedi...”

*** “Amerikan hükümetinin ‘karşılıksız kredilerimizi satın alın’ çağrısını olumsuz yanıtlayan Alman hükümetinin tutumu, ülkenin önde gelen iktisatçılarınca da desteklendi. Başbakan Angela Merkel, Bush yönetiminin ‘yükü birlikte sırtlama’ önerilerini reddederken Federal Maliye Bakanı Peer Steinbrück, ABD’nin ortağı konumundaki G-7 ülkelerinin de Amerikan kurtarma paketinde yer almayacağına dikkat çekti. Alman uzmanlar da Bush’un yanlış iktisat politikalarının yükünü Avrupa ve Alman ekonomisinin yüklenemeyeceğini belirttiler....” (Cumhuriyet, 24 Eylül 2008)

Krizin faturasını ödememek için mücadeleyi yükseltelim!

Uzun zamandır sinyalleri alınan ABD merkezli finansal kriz nihayet geçtiğimiz haftalarda sarsıcı bir biçimde gerçekleşti. Dünya ölçeğinde finans piyasasında belirleyici role sahip ABD merkezli 5 finans devi arka arkaya battı. Bunlardan ABD'nin en büyük sigorta şirketi durumundaki AİG'i büyük bölümünü kamulaştırmak yoluyla kurtarmak için, Bush yönetimi 85 milyar dolar gibi devasa büyüklükte bir kaynağı gözden çıkartmak durumunda kaldı. Fakat finansal krizin önünü kesmeye dönük harcamalar bununla sınırlı değil. ABD yönetimi ilk elden 700 milyar dolarlık bir önlem paketini Kongre'nin onayına sunmuş durumda. Söz konusu önlem paketinin toplamda 1 trilyon doların üzerine çıkacağı ise basına yansıyan bilgiler arasında.

Buraya kadar, işin asıl olarak ABD ekonomisi ile ilgili olan boyutu. Bir de, bu finansal krizin dünya ölçeğinde yarattığı sarsıntı ve doğurduğu fatura var. Başta AB ülkeleri olmak üzere dünyanın pek çok ülkesinde bu kriz nedeniyle finans piyasaları şiddetli dalgalanmalar yaşadı. Ekonomik dengeler bir anda altüst oldu. Nihayet geçtiğimiz günlerde merkez bankalarının para pompalaması ya da faizleri düşürmesi nedeniyle sarsıntı geçici bir süreliğine hız kesti. Fakat henüz ne ABD, ne de diğer kapitalist ülke ekonomilerinin rahat bir soluk aldığı söylemek mümkün değil. *Radikal* gazetesinden Mustafa Aysan'ın şu satırları tabloya ışık tutuyor:

“Ekonomi bunalımı derinleşmekte ve dünya ekonomilerinin tümüne yayılmaktadır. Devletler, finansal pazarların parasal olanaklarını genişleterek, faizleri indirip kredi kolaylıkları sağlayarak ve büyük devletleştirmeleri de içine alan önlemleri uygulamaya koyarak bu büyük bunalımı en az zararla atlarmaya çalışmaktadırlar. Gelişmiş ülke merkez bankalarının, bunalımın zararlarını hafifletmek için kısa sürelerde finansal pazarlara sürdükleri para miktarları, bunalımdan sonra hızlı enflasyonlar yaratacak boyutlardadır. Bununla birlikte, dünyanın gelişmiş ülkelerinde üretim düşmekte, birçok büyük işletme batmaktadır.” (Radikal, 24 Eylül 2008)

Yazarın birinci vurgusu finansal krizin bir ekonomik bunalıma dönüşerek derinleştiği ve yayıldığı yönündedir. Bu, konuyla ilgili bütün ciddi değerlendirmelerin üzerinde anlaştığı temel bir noktadır. Diğer önemli vurgu ise, krizin boyutundan ve alınan önlemlerden ziyade sonuçlara ilişkindir. Yazar, kısa süreli finansal krizin uzun zamana yayılacak bir ekonomik bunalımı tetiklemesiyle gelişmiş ülkelerde üretimin ciddi oranlarda düşeceğini, birçok büyük işletmenin bu süreçte batacağını, kurtarma paketleri kapsamında merkez bankaları tarafından pompalanan ciddi miktarlardaki paraların enflasyonun hızla yükselmesine yol açacağını ifade etmektedir. Bu da daha fazla işsizlik, artan hayat pahalılığı ve büyüyen yoksullaşma demektir.

Özellikle ABD'deki işçi ve emekçiler için krizin faturası çok daha kapsamlıdır. Herşeyden önce kriz ipotekli ev satışını finanse eden kurumların ve ülkenin en büyük sigorta şirketinin iflası şeklinde gelişmiştir. Bunun anlamı, ev sahibi olma hayaliyle bu finans kurumlarına para yatıran veya sigorta şirketlerine prim ödeyen emekçilerin büyük mali kayıplara uğramasıdır. Emekçilerin küçük birikimleri bu krizle birlikte buharlaşmıştır. Bush yönetiminin şirketleri kurtarmaya

dönük hazırladığı mali yardım paketinin ev sahibi olmaya çalışanların kayıplarını karşılama gibi bir amacının olmadığı ise kongrede yapılan tartışmalardan rahatlıkla anlaşılmaktadır. Kimi senatörler önlem paketini bu nedenden dolayı eleştirmektedir.

Öte yandan, ABD yönetiminin hazırladığı ve 1 trilyon doları aşacağı söylenen, şimdiki rakamı 700 milyar dolarlarda olan önlem paketinin kendisi de işçi ve emekçiler için bir tehdit oluşturmaktadır. ABD yönetiminin bu parayı ek vergilerle ve başka yollarla işçi ve emekçilerin sırtına yıkmasına kesin gözüyle bakılmaktadır. Yansıyan bilgiler, önlem paketinin her ABD vatandaşının sırtına ek olarak ilk elden 2 bin dolarlık bir yük bindireceği yönündedir. Ekonomideki büyümenin durması, bazı büyük işletmelerin kapanması ve enflasyonda artış yaşanması halinde (ki mevcut durumda bu hemen hemen kesin görünmektedir) kişi başına 2 bin dolarlık faturanın katlanarak artacağı ise açıktır. Bu da ABD'de işsizlik ve yoksullaşmanın son yıllarda görülmemiş boyutlarda artması anlamına gelmektedir.

Türkiye burjuvazisi krizi fırsata çevirme derdinde

ABD merkezli küresel finans krizi kaçınılmaz biçimde Türkiye'deki sermaye piyasalarını da etkilemiştir. Ancak bir parça sıcak para kaçıışı yaşansa da yüksek faiz nedeniyle bu belli ölçülerde sınırlı kalmıştır. ABD yönetiminin önlem paketini açıklamasıyla birlikte de İstanbul Borsası yeniden yükselişe geçmiştir. Fakat tıpkı ABD'de olduğu gibi Türkiye'deki rahatlatma da geçicidir. Özellikle de krizin etkilerinin ABD ve AB ekonomileri üzerindeki etkilerinin reel sektör üzerinde hissedilmesiyle birlikte işin ucu Türkiye kapitalizmine de daha fazla dokunmaya başlayacaktır. Zira Türkiye ekonomisi hem finansal olarak hem de dış ticaret açısından büyük oranda ABD ve AB'ye bağımlı durumdadır. ABD ve AB piyasalarından kredi bulmakta yaşanacak zorlanma, ithalatın pahalılaşması ve ihracat imkanlarının daralması, Türkiye kapitalizminin rahat soluk alıp vermesini engelleyecek türden gelişmelerdir.

Fakat sermaye sınıfı krizin kapıya gelmesini beklemeye niyetli görünmemektedir. Onlar yaşanacak ekonomik bunalımın faturasını işçi ve emekçilere yüklemek için şimdiden harekete geçmiş bulunmaktadır. Sermayenin başlıca temsilcilerinden Güler Sabancı bir açıklamasında, krizin mutlaka reel sektörde vuracağını da belirttikten sonra, “krizi bir fırsata çevirebilir miyiz buna bakmak lazım” diyerek gelişmelere nasıl baktıklarını da ortaya koymaktadır. AB ekonomisindeki olası yüzde 1'lik daralmanın Türkiye'nin ihracatını en az yüzde 3 azaltacağını ifade eden Güler Sabancı, buna karşı yeni ihracat pazarları bulmak durumunda kalacağını söylemektedir. Mevcutların yerine yeni ihracat pazarları bulmak ise sermaye açısından daha ucuz üretmeyi ve daha ucuz satmayı zorunlu kıldığına göre, işin ucu sonuçta işçi ve emekçilere dokunmaktadır. Bu bakımdan 2001 ekonomik krizinden sonra yaşananlar fazlasıyla öğreticidir. “İhracatı arttırmak”, “ekonomiyi kurtarmak” ya da “ülkeyi düzlüğe çıkartmak” uğruna bütün yükün işçi ve emekçilere ödettirildiği hatırlardadır.

BMİS TİS uzmanı İrfan Kaygısız krizin işçi sınıfına nasıl yansıyacağını şu şekilde özetlemektedir:

“Beklenen kriz tüm yurttaşları çeşitli biçimlerde etkileme potansiyeli taşıırken, böylesi bir durumdan en çok işçi sınıfının ve emekçilerin etkileneceği açıktır. Kriz işçi sınıfına çeşitli biçimlerde yansıyacaktır. Sermaye cephesi, yaşanacak olanı gerçeğinden de fazla abartarak sınıfa karşı saldırı hamlesi olarak kullanacaktır. 2001 krizi sonrası yaşananlar belki de daha şiddetli biçimde gündeme gelecektir. İşten çıkarmalar, ücretsiz izin kullandırmalar, esnekliğin çeşitli biçimleri, ücretleri dondurma hatta düşürme gibi bir çok yöntem kullanılmaya çalışılacaktır. Krize karşı yine maliyetleri düşürme ilk yöntem olarak ele alınacak ve maliyet denilince de aklı işçilerin hakları gelecektir. Üstelik bunlar sendikalarda örgütlü işçilerin başına gelenlerdir. Bir de örgütsüzleri düşündüğümüzde daha vahim uygulamaların yaşanması mümkündür.”

2001 yılında kriz var diye işçi ve emekçilere sıfır ücret artışlarını hatta ücretlerin düşürülmesini dayatanlar, “ekonomi düze çıkıncaya kadar dişinizi sıkın, sonra siz de rahatlayacaksınız” diyenler, bir süre

sonra ekonomiye dair pembe tablolar çizmeye başlamışlardı. İhracatın ne kadar arttığından, kişi başına milli gelirin havalarda uçtuğundan, Türkiye’nin dünyanın bilmem kaçınıc büyük ekonomisi haline geldiğinden söz eden sermaye sözcüleri, sıra işçi ve emekçilerin haklarına, ücretlerin arttırılmasına, işsizliğe çözüm bulunmasına vb. gelince, “az daha sıkın dişinizi, nasıl olsa ekonomi düze çıktı, yakında siz de rahatlayacaksınız” diyorlardı. Yakın zamana kadar bu böyle geldi. AKP hükümeti hala da ekonominin ne kadar güçlü, ne kadar dayanıklı olduğundan söz etmeyi pek seviyor. Başbakan her ağzını açtığında ülke ekonomisinin çok sağlam olduğundan, krizlerin öyle kolay kolay Türkiye’yi etkilemeyeceğinden dem vuruyor ve elbette bunu kendi hükümetlerinin marifeti olarak sunmayı da ihmal etmiyor.

Oysa patronlar daha şimdiden hükümetten farklı bir telden çalmaya başladı bile. Sermaye temsilcileri işçi ve emekçileri krizle korkutmaya girişmiş bulunmaktalar. Örneğin gündemdeki metal TİS’lerinde bu somut olarak görülüyor. Patronların örgütü MESS, esneklik dayatmasını “kriz var” söylemine dayandırmaya çalışmaktadır. Gene ücret artışları da “kriz var, harcamaları kısmamız lazım” bahanesiyle yanıtlanmaktadır. Şu sıralarda yaygınlaşan ücretsiz izin uygulamaları, “ihracat yok, üretimi kısmak zorundayız” türünden sızlanmalar TİS sürecinde hakimiyeti elde tutmak ve işsizlik sopasını daha inandırıcı biçimde sallayabilmek içindir.

Ne bundan öncekileri, ne de bu son krizi işçi ve emekçiler yaratmadı. Krizin sorumlusu bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Kapitalist sistem döne döne kriz üretmektedir. Fakat kapitalist patronlar, her seferinde krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkarak bu krizlerden kazançlı çıkmasını da bilmektedir. Hatta şimdi olduğu gibi, işlerin oldukça tıkrında olduğu, kârlarının katlanarak arttığı durumlarda bile “kriz var” sızlanmalarıyla işçileri köleliğe mahkum etmeye çalıştıklarını görmekteyiz.

Sonuç olarak, sermayenin krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme çabalarının başarısı buna karşı ortaya konulacak mücadeleye bağlıdır. Eğer işçi ve emekçiler faturayı ödemeyi reddederlerse, birleşik örgütlü mücadeleyle kendi talepleri uğruna mücadeleyi yükseltirlerse sermayenin işi de pek öyle kolay olmayacaktır. Yapılması gereken “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarıyla yıkıma ve sömürüye karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Faturalar mücadeleyle çöpe atılabilir!

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik zam saldırıları kesintisiz devam ediyor. Gıda fiyatlarına yapılan zamlardan sonra doğalgaza, elektriğe, suya, ekmeğe ve ulaşımarda yapılan zamlar yoksulluğu daha arttırdı.

AKP hükümetinin seçim politikalarındaki en büyük kozu olan “elektriğe 5 yıldır zam yapmadık” söylemi 2008 yılında, geçmiş yılların acısını çıkarırcasına, yerini “otomatik zamlara” bıraktı. Sadece bu yıl içinde elektriğe üç kez zam yapıldı.

Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu (EPDK), Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş (TEDAŞ) tüketicieye satacağı elektrik fiyatını 1 Temmuz’dan geçerli olmak üzere ev ve işyerlerinde yüzde 21, sanayide ise yüzde 22 arttırdı. Elektrikte de fiyatlandırmanın otomatige bağlanmasıyla birlikte bundan sonra elektrik fiyatları giderek artacak ve fatura doğrudan emekçilere yüklenecekti. Nitekim öyle de oldu. TEDAŞ elektrik tarifelerinde, 1 Ekim tarihinden geçerli olmak üzere yüzde 34 artış yapılmasını kararlaştırdı. Buna göre elektrik fiyatı, konutlarda % 9.07, sanayide ise % 9.27 arttırıldı. Petrol ve doğalgaz fiyatlarının artması gerekçe gösterilerek yapılan bu tarife değişikliği ile elektrik fiyatları 2008’den bu yana yüzde 65 artmış oldu.

2008 yılının başlarında elektriğe yapılan yüzde 10-15 oranındaki zam ücretlilere % 19- % 20’ye yakın bir oranda yansıdı. 1 Temmuz 2008’de yapılan ikinci zamda ise bu oran yüzde 21 olmuştu. 1 Ekim 2008 tarihinden geçerli olacak üçüncü zam da yüzde 15’e yakın bir oranda gerçekleşecek. Böylece 2008 yılında elektriğe yapılan zam oranı yüzde 65’e ulaşacak. Sermaye sınıfının AKP hükümeti eliyle hayata geçirdiği zamlar, çalışanların sefalet zamlarına mahkum edilmeye devam ettiği düşünüldüğünde, işçi ve emekçiler için yıkım anlamına gelecek.

Doğalgaza ise, 1 Ocak 2008’den itibaren % 7,4, 1 Haziran 2008 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere konutlarda % 7.4, sanayide ise % 8.3 oranında zam yapılmıştı. 1 Temmuz 2008 tarihinden itibaren ise doğalgazda Maliyet Bazlı Fiyatlandırma Mekanizması’na geçilmesi kararlaştırıldı. Kararın hayata geçirilmesi uzun sürmedi. Sermaye hükümeti doğalgaz satış fiyatlarının 1 Ağustos 2008 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere konutlara yüzde 16.88, sanayiye yüzde 18.7 oranında yansıyacak şekilde arttırıldığını bildirildi. Yapılan son zamlarla birlikte 2008 yılı içinde doğalgaza yapılan zam oranı % 29.3 oldu. Son dört yılda ise doğalgazda % 123.5’lik rekor bir zam bombardımanı yaşandı. BOTAŞ, doğalgaz alım maliyetlerini karşılamak için en az yüzde 10’luk bir zammı şimdiden masaya yatırmış durumda.

Zam furyası bununla da sınırlı kalmayacak. Tarifelerdeki bu artış işçi ve emekçilerin yaşamına başka başka faturalarla yansıyacak.

Doğalgazın elektrik üretiminde kullanılması elektrik fiyatlarının artmasını kaçınılmaz kılıyordu. 1 Temmuz’dan itibaren, doğalgazda olduğu gibi elektrik zamları da otomatige bağlandı. Elektrik üretiminde ithal ve pahalı doğalgaza bağımlı olunması, gerçekleştirilen özelleştirmeler, elektrikteki kayıp-kaçakların elektrik fiyatlarına yansıtılması, dengeleme ve uzlaştırma sistemi ile elektrikte borsa sistemi oluşturularak özel elektrik firmaları tarafından fiyatların istenildiği şekilde arttırılması, kamunun elindeki elektrik santrallerine gerektiği gibi yatırım yapılmaması ve santrallerin yenilenmemesi, enerji potansiyelinin gerektiği şekilde değerlendirilmemesi gibi sorun ve yanlış politikalar elektriğe yüksek oranda zam yapılmasına neden olmuştur.

Sermaye geçmişte olduğu gibi bugün de içinde bulunduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetirmeye çalışıyor. Milyonlarca emekçinin yaşamını çekilmez hale getiren bu faturaları ödememenin yolu, sermaye iktidarına karşı dişe diş bir örgütlü mücadeleden geçiyor.

Krizi fırsata çevirmeye çalışıyorlar!

DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Toplu İş Sözleşmesi Uzmanı İrfan Kaygısız, Tofaş’ın üretime ara vermesini Metal Grup TİS’leriyle bağlantılı olarak gazetemize yorumladı...

Amaç işçilerin baskı altına alınmasıdır!

Tofaş, 2008 yılının ilk 3 ayına dair yaptığı değerlendirmesinde; şirketin karlılıkta, üretimde ve ihracatta ne kadar iyi olduğunu açıklıyor. Aynı Tofaş, ISO’nun 500 büyük işyeri anketinde 8. sırada. Çok büyük karlarla çalışan Tofaş’ın vergi öncesi kârı 2008’in ilk 3 ayında geçtiğimiz döneme göre yüzde 243,6, net kârı ise geçen yılın ilk 3 ayına göre yüzde 186,9 arttı. Dolayısıyla, Tofaş’ın bugün işçileri bayram öncesi ve sonrası ücretsiz izne çıkarması, şirketin içinde bulunduğu olumsuz mali tablo ile açıklanamaz.

Bunun bir tek açıklaması vardır, o da sürmekte olan metal sözleşmeleri için işçilerin baskı altına alınmasıdır. Tofaş, “durum iyi değil, onun için ücretsiz izin kullanıyoruz” açıklaması ve uygulaması ile, aslında işçilere “sözleşmeden fazla bir şey beklemeyin ve çıkacak tabloya da tepki göstermeyin” demektir. Bu bir yandan düşük ücret zammı, diğer yandan da, esneklik için zemin oluşturma girişimidir. Ayrıca, ücretsiz iznin kendisi de bir esneklik biçimidir.

Tofaş, işçilere, “esneklik olsaydı, ücretsiz izin uygulanmazdı” dedirtmek istiyor. Yapılan uygulama açıktır ki, MESS grup sözleşme döneminde işçilere gözdağı vermektir. Çünkü, bu uygulama yalnızca Tofaş’la sınırlı kalmamakta, bu şirkete çalışan yan sanayi de aynı biçimde etkilenmekte Tofaş’la çalışan fabrikalar da aynı şekilde ücretsiz izin uygulamasına başlamaktadır. Böylece geniş bir işçi kesiminin toplu sözleşme sürecinde sessiz kalması, tepki göstermemesi istenmektedir.

Türkiye’de otomotiv sanayinin can damarı olarak faaliyet gösteren fabrikalardan biri olan ve faşist Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu TOFAŞ, 23 Eylül günü yaptığı yazılı bir açıklamayla, Şeker Bayramı öncesi ve sonrası 3’er gün (toplam 6 gün) üretimine ara verdiğini bildirdi. Üretime ara verme gerekçesi, “Avrupa’da yaşanan ekonomik durgunluk” olarak açıklandı.

2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerini sürdüren sendikalardan biri olan

Çeteleşen rejimin tek alternatifi sosyalizmdir!

Deniz Feneri adlı hırsızlar şebekesinin Almanya’da yakayı ele vermesi, şebekenin Türkiye’deki şeflerinden biri olan Başbakan Tayyip Erdoğan’ın da suçüstü yakalanmasına vesile oldu. Müritlerinin Almanya’da hüküm giymesi üzerine histerik nöbetlere giren Tayyip’in Aydın Doğan’la cepheden dalaşmaya girişmesi, Ergenekon davasını bir süreliğine gölgede bıraktı.

Fakat bu durum fazla sürmedi. Dinci-gerici oluşumların hırsızlar çetesi tarafından kontrol edildiğinin geniş yığınlar tarafından da öğrenilmesi karşı bir hamle ile etkisizleştirilmek istendi ve Ergenekon davası bir kez daha gündeme taşındı.

Yeni bir tutuklama hamlesi başlatan AKP hükümeti, ampulüne yapışan “hırsızlar!” yaftasını, oluşturacağı toz-dumanın ardında gizlemeye çalışıyor. Bu kez “emekli” olanların dışına uzanılarak, görev başında bulunan subaylar tutuklandı. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı’nın talimatıyla İstanbul, İzmir, Hakkari ve Mersin’de gözaltına alınan 5 teğmen ile bir askeri öğrenci İstanbul Merkez Komutanlığı’na getirilerek sorgulandı. Teğmenlerin 4’ü ile askeri öğrenci, sorgunun ardından tutuklandı.

Muvazzaf subaylar, İşçi Partisi’nin “karargaheverleri” olarak bilinen yerlerdeki toplantılara katıldıkları iddiası ile tutuklanırken, aralarında eski İstanbul Ülkü Ocakları Başkanı avukat Levent Temiz’in de bulunduğu 11 kişi gözaltına alındı.

Muvazzaf subayların tutuklanmasına onay veren Genelkurmay Başkanlığı da konuya ilişkin bir açıklama yaptı.

General eskilerine özel kuryeler gönderen Genelkurmay Başkanlığı, askeri darbe planladıkları iddiasıyla tutuklu bulunan ikiliye sahip çıktığını ortaya koymuştu. Yargılama sürecine açık müdahale olarak değerlendirilen bu girişim, general eskilerinin mahkemelerde “aklanacağı” yargısını güçlendirmişti. Nitekim ölümle pençeleşen devrimci tutsaklar serbest bırakılmazken, merdivenden düşerek beyin kanaması geçiren Şener Eruygur zaman geçirmeden serbest bırakıldı.

General eskilerine sahip çıkarak sarsılan prestijini düzeltmeye girişen NATO’nun ikinci büyük ordusu, alt kademede de olsa muvazzaf subayların tutuklanmasına izin vermek durumunda kalınca, imaj düzeltme hamlesi pek bir işe yaramamış oldu. Ancak ordu, ABD emperyalizminin biçtiği role adapte olarak konumunu güçlendirdiği için, bu türden karşı hamleleri fazla dert edinmiyor. ABD ile ilişkilerin tezkere kazasından bu yana en ileri noktaya gelmiş olması, ordunun rejim üzerindeki vesayetini güçlendireceği gibi, kontra örgütlenmenin yeni döneme uygun bir şekilde düzenlenmesini de gerekli kılıyor.

Amerikancılık’ta yarışan taraflar arasındaki çatışma kuşkusuz devam ediyor. Çatışmanın seyrine bağlı olarak önümüzdeki günlerde de Ergenekon gündeme gelecektir. 20 Ekim’de başlaması beklenen yargılama sürecinin özellikle AKP tarafından kullanılması muhtemeldir.

Yine de egemenler arası çatışmada eksenin Ergenekon’dan farklı alanlara kaydığını söylemek mümkün. Yargılamanın baştan savma yapılması kaçınılmaz görünüyor. Zira devletin kontra örgütlenmesine uzanacak bir yargılama sürecine egemenlerin hiçbir kesimi onay veremez.

Ergenekon soruşturması kapsamında ortaya saçılan pislikler, sermaye düzeninin tepeden tırnağa çeteleştğini gösteren pek çok verinin açığa çıkmasını sağladı. Devletin temel kurumlarının soruşturma karşısındaki tutumları, Amerikancı rejimin tüm kurumların çeteleşmiş devletin bir parçası olarak iş gördüğünü gözler önüne serdi.

Bu arada AKP hükümetinin Ergenekon’u egemenler arası çatışmanın bir aracı olarak kullandığı kanısı da giderek güçleniyor. Gelinek yerde dinci-gericiliğin çetelere ya da darbecilere karşı mücadele

ettiği yönündeki safsatalara pek inanan kalmadı. Liberal avanaklar bile, 12 Eylül cuntasının eli kanlı şeflerine dokunmayan AKP’nin “demokratikleşme hamlesi”nden umudunu kesmiş bulunuyor.

Verili tablo, hem egemen sınıfların birbiriyle çatışan taraflarını hem Amerikancı rejimi teşhir etmek için ülkede uygun bir atmosferin oluştuğuna işaret etmektedir. Kuşkusuz ki bu teşhir, tüm pislikleriyle kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömecek olan devrim ve sosyalizmin tek alternatif olduğunun güçlü bir şekilde vurgulanması ile tamamlanmalıdır.

Faşist devlet terörüne karşı mücadeleye!

Sokakta polis terörü vukuatlarından biri de 21 Eylül’de İstanbul’da yaşandı. Tekstil işçisi Halit Çelebi’nin önu kesildi. Çelebi kendisine kimlik soran sivil giyimli kişilerin kimliklerini görmek istedi. Bu yasal ve meşru talebe polisin yanıtı psikolojik ve fiziki işkence oldu.

Polisler sokak ortasında dakikalarca Halit Çelebi’ye dayak attı. İşkencecilerden birinin parmağı Çelebi’nin gözüne girdi. Kan revan içinde kalan Çelebi, hastane yerine Kasımpaşa Karakolu’na götürüldü. İşkence karakolda da devam etti. Kendisine sürekli küfür eden ve “cop sokma” tehditlerinde bulunan işkenceciler, Çelebi’yi fenalaşması üzerine Taksim İlyardım Hastanesi’ne götürdü. Gözünü kaybetme tehlikesi bulunan Çelebi, ertesi gün serbest bırakıldı.

Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu’nda (PVSK) yapılan değişiklikler sonrasında polisin keyfi güç kullanımı vakalarının ardı arkası kesilmiyor. PVSK’da yapılan değişikliklerden sonra polis kurşunu ve diğer işkencelerden dolayı ölümler, yaralanmalar artarak devam ediyor.

Son dönemde polisin keyfi saldırılarından hukukçular da payını almaya başladı. Burjuva basınında dahi avukatların sokakta veya karakollarda polis işkencesine maruz kaldıklarına dair haberlere sıkça rastlanıyor. Müvekkilleriyle görüşmek isteyen avukatların tekme-tokat dövüldükten sonra dışarı atılması bile normalleşti.

Tüm bunlar polisin, özellikle PVSK’da yapılan değişikliklerden aldığı cesaretle ne denli pervasızlaştığını gözler önüne seriyor.

Ulus’taki bombalama eyleminin hemen ardından gündeme gelen ve apar-topar meclisten geçirilen yeni PVSK, faşist baskı ortamına yeni bir hukuksal zemin yarattı. Bombalama eylemi sonrasında AB düzenlemelerinin “terör eylemlerini arttırdığı” propagandasına girildi. Bu propagandaya polisin yetkilerinin budandığı yalanı da eklendi. Ortam hazırlandıktan sonra PVSK’nin faşist özünü daha da ağırlaştırmaya yönelik değişiklikler gerçekleştirildi.

Yeni yasaya göre, polis kişileri ve araçları “suç işleyebilir” gerekçesiyle durdurabiliyor. Kimliklerine el koyabiliyor. “Zor ve silah kullanma” başlığı altında getirilen düzenleme ile polis şiddetine yasal kılıf hazırlandı. Faşist polis işkence icraatlarını sokaklar taşıyarak, toplumun genelini hedef almaya başladı.

Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu, işçi ve emekçilere karşı terörü, zulmü, katliamları meşrulaştırmanın kılıfıdır. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin önündeki en büyük engellerden biridir. Demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması için resmi güçlere her türlü keyfilik tanımaktadır. Kontrgerilla hukukunun zeminini genişletmekte, devlet terörünün genelleşmesine hizmet etmektedir. İşçi ve emekçileri suçlu ve potansiyel terörist olarak görme anlayışıyla hazırlanmıştır.

Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu ile kolluk güçlerinin elleri tamamen çözülmüştür. Şehirlerde polisin devlet terörünü uygulamasının önündeki engeller temizlenmiştir. Halit Çelebi’nin maruz kaldığı işkenceler, bu kanunun amacının sadece devrimcilerin yok edilmesi olmadığının, asıl amacın işçi ve emekçilerin yıldırılıp sindirilmesi olduğunun en açık kanıtıdır.

DTP’yi kapatma davası imha, inkar ve asimilasyon politikalarının devamıdır...

Ulusal eşitlik ve özgürlüğü kazanmanın yolu devrimci mücadelenin yükseltilmesinden geçiyor!

DTP’ye açılan kapatma davasında süreç karar aşamasına yaklaşıyor. “*Bölücü eylemlerin odağı olduğu*” iddiasıyla, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya tarafından hakkında kapatılma davası açılan DTP, sözlü savunmasını verdi.

Öte yandan kapatma davasına karşı pek çok kentte protesto eylemleri ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. Bu süreçte kapatma davasını protesto edenlere karşı düzen güçlerinin sergiledikleri tavırlar ise, onların demokrasiden, hak ve özgürlüklerden ne anladıklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ile Batman Milletvekili Bengi Yıldız’ın yaptığı savunmada, DTP’nin bugüne kadar “*barış ve demokrasi*” istediği, her etkinliğinde “*barış*” istemini yükselttiği ifade edildi. “*DTP’nin Türkiye’de başta Kürt sorunu olmak üzere temel bütün sorunların kalıcı çözümüne dönük önemli bir role ve misyona sahip olduğu*” vurgulanarak, “*Bu rolümüzü oynayabileceğimiz zeminler dahi yaratılmadan partimizin kapatılması büyük bir talihsizlik olacaktır*” denildi.

Polisin kuş uçurtmadığı Anayasa Mahkemesi çevresine, DTP’lilere destek vermek için gelenler yaklaştırılmadı. Kapatma davası ile ilgili olarak başta Kürdistan il ve ilçeleri olmak üzere İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, İskenderun, Manisa gibi birçok ilde protesto eylemleri ve basın açıklamaları gerçekleştirilerek davanın hukuksuz olduğuna dikkat çekildi. İstanbul’da çok sayıda kurum temsilcisi, aydın, yazar, sanatçı ve gazeteci “DTP Kapatılmaz İnisiyatifi” kurdu. İnisiyatifi sözcüsü, bir dizi eylem gerçekleştireceklerini söyleyerek, topladıkları imzaları meclis başkanına teslim edeceklerini ifade etti.

Prosedüre göre, bundan sonra davanın seyri şöyle olacak: DTP’nin yaptığı sözlü savunmanın ardından Anayasa Mahkemesi raportörü esas hakkındaki raporunu hazırlayacak. Bu işlemler sürerken, gerek Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, gerekse davalı DTP ek delil veya yazılı ek savunma verebilecek. Raporun Anayasa Mahkemesinin 11 üyesine dağıtılmasının ardından, Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç toplantı gününü belirleyecek. Üyeler, belirlenen günde bir araya gelerek, kapatma istemini esastan görüşmeye başlayacak. Kapatma kararı için Anayasa Mahkemesinin 11 asıl üyesinin en az 7’sinin oyu gerekecek.

Türkiye’de çok partili siyasi hayata geçildiğinden bu yana Anayasa Mahkemesi, kapatma davalarının çoğunda partileri kapatmıştır. Buradan bakıldığında, Türkiye “kapatılmış partiler mezarlığı” görünümünü sergilemektedir. Belki Anayasa Mahkemesi tarafından geçtiğimiz aylarda AKP’yi kapatma davasının “sürpriz” bir şekilde, AKP “suç odağı” olarak nitelendirildiği halde kapatmamayla sonuçlandırılmamasının bu tabloya aykırı düştüğü ileri sürülebilir. Ama bu bir yanılsamadır. Zira, Anayasa Mahkemesi’nin bir partiyi kapatırken temel kriteri, “derinden” bağlı olduğu sermaye düzeni ve devletin bekasıdır. Onun karar verirken tek ilkesi, sermaye düzeni ve devletin yüce menfaatleridir! Sermaye devletin has bir kurumu olarak Anayasa Mahkemesi, DTP için açılan kapatma davasında da, yasalara göre değil, “siyasi durum”a göre karar

verecektir.

Bu sadece Anayasa Mahkemesi’ne özgü bir tutum da değildir. Tüm düzen güçleri, Kürt sorunu ve onun bir uzantısı olan DTP’nin kapatılma davasında ortak bir tutuma sahiptirler. Bunu anlamak için son birkaç aydır yaşanan olaylara bakmak yeterlidir. AKP’ye kapatma davası açıldığında AKP cenahı ve liberaller tayfası “demokrasi elden gidiyor” çılgınlıkları atmaya başlamış, benzer sesler “demokrasinin hamisi” AB’den de yükselmişti. Ama şimdi bütün bu “demokrasi sevdalıları” DTP’ye açılan kapatma davasına hiç de orali değil. Şimdi demokrasi havarisi kesilen, AKP’ye kapatma davası açan savcı ile Anayasa Mahkemesi’ne demediğini bırakmayan, yaşanan olayı bir “hukuk darbesi” olarak niteleyen Tayyip Erdoğan, DTP’nin kapatılma davasında tam tersi bir tutum sergileyebiliyor, “*yargıya intikal eden konular hakkında söz söylemeyiz*” diyerek ikiyüzlülükte hiçbir sınır tanımıyor. DTP’nin kapatılması konusunda sergilenen bu çifte standart, burjuva demokrasinin ne menem bir şey olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

DTP’nin kapatılması davası, burjuva demokrasisinin yalnızca burjuvazinin uşakları, sömürgeci düzenin şakşakçıları için bir demokrasi, tüm bunlara karşı duranlar için ise azgın bir terör rejimi olduğunu gösteren en son örnektir. DTP’ye yönelik kapatma saldırısı, “parlamentar demokrasi”nin nasıl bir ucube olduğunu son derece yalın bir şekilde ortaya koymuştur. Bir kez daha, bu rejimde mevcut parlamentonun bir asma yaprağı olma işlevini dahi yerine getiremediği açık bir biçimde açığa çıkmıştır. “Parlamentar demokrasi” adı altında oynanan demokrasi oyunu, son derece bayağı ve düzeysiz bir orta oyunundan ibarettir.

DTP davası, Ahmet Türk’ün son sözlü savunmasında da ifade ettiği gibi, son derece kaba bir hukuksuzluk gösterisi olarak sürüyor. İddianame, resmi ideolojinin şekillendirdiği ırkçı-şoven gerici bir propaganda metninden ibarettir. DTP gibi partilerin varlığını kirli yüzünü örten bir demokrasi maskesi olarak kullanmayı hesaplayan sömürgeci devlet, bugün artık bu tür maskeleri bile yük sayabilmektedir.

Elbette DTP’nin kapatılma girişimi nedensiz değildir. DTP, Kürtlerin kimliğine sahip çıkan ve bazı demokratik haklarını savunan liberal reformcu bir partidir. Tüm zayıflıklarına ve tutarsızlıklarına rağmen DTP, Kürt hareketi için önemli bir mevzidir. Bu nedenle devletin saldırı ve baskılarının hedefidir.

DTP’yi kapatma davasının ana gerekçesi, “*devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı eylemlerin odağı haline geldiği*”dir. Bu suçlamanın hiçbir nesnel temeli yoktur. DTP’nin “*devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü*” üzerine yeminler etmesi bile sömürgeci sermaye devletini iknaya yetmemektedir! Zira, Türk sermaye devleti için Kürtlerin varlığından bahsetmek ve demokratik bazı haklarını istemek bile “*devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı eylemlerin odağı haline*” gelmek için yeterli bir nedendir.

Bugün DTP’yi bir güç haline getiren, ulusal eşitlik ve özgürlük istemleri bir türlü boğulamayan Kürt halkının mücadelesidir. Bu demektir ki, saldırının esas hedefi DTP değil, onun üzerinden Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesidir. DTP her ne kadar düzenle barışık, liberal-demokratik sınırlara sıkışmış bir mücadele hattı izlemeye çalışsa da, onun şahsında Kürt halkını ilgilendiren her konuda saldırganlık sergilenerek, Kürt halkının ulusal özgürlük umutları kırılmak istenmektedir.

DTP’ye kapatılma davası açılması Kürtlere yönelik ulusal baskının bir parçasıdır ve aynı zamanda haklarına sahip çıkanlara veya çıkacak olanlara verilen bir gözdağıdır. O halde, Türk sömürgeci sermaye devletinin bu baskılarına karşı mücadeleyi yükseltmek, en başta çeşitli milliyetlerden oluşan işçi sınıfı ve emekçilerin görevidir.

DTP’nin kapatılması davası üzerinden yaşananlar bir kez daha göstermektedir ki, Kürt halkı bu düzenden, bu düzenin parlamentar demokrasisinden hiçbir şey beklememelidir. Kürt halkının en haklı ve meşru istemi olan ulusal eşitlik ve özgürlüğü kazanmanın yolu, devrimci mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir.

SSGSS 1 Ekim’de yürürlüğe giriyor!**“Herkes sağık, güvenli gelecek”
mücadelesi sürüyor!**

İşçi ve emekçileri sağık hakkından mahrum eden, mezarda emekliliği öngören ve daha birçok açıdan tam bir yıkım paketi anlamına gelen “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağık Sigortası” saldırısına karşı mücadele sürüyor.

HSGGP (Herkes Sağık Güvenli Gelecek Platformu) bu mücadele çerçevesinde 21 Eylül günü “SSGSS’li bir ülkede emeklilik-sağık-ücret ve örgütlenme için birleşik mücadele!” başlıklı bir panel-forum gerçekleştirdi.

Program HSGGP’nun hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimiyle başladı. Etkinliğin açılış konuşmasını Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi üyesi Ali Çerkezoğlu yaptı. SSGSS’nin çıkış sürecini anlatan Çerkezoğlu, platformun Kasım 2007’de kurulduğu andan itibaren geçirdiği sürece değindi, sürekli eylem çizgisini esas aldığını ve kitlelere dönük aktif bir çalışma yürüttüğünü söyledi. Yüzbinlerce bildiri ve yüzlerce toplantı yapmasını örnek olarak gösterdi. Değişik kategorideki örgütlerin bir araya gelebileceğinin somut bir göstergesi olduğunu belirtti.

Panelde ilk olarak Kristal-İş Sendikası Araştırma ve Eğitim Uzmanı Aziz Çelik Sosyal Güvenlik ile ilgili sunum yaptı. Sosyal Güvenlik “reform”una gerekçe olarak gösterilen sosyal güvenlik sisteminin aksamamasının nedenlerini ele aldı. SSGSS ile birlikte daha geç ve güç emeklilik geleceğini, daha düşük emekli maaşı olacağını, daha çok hakkın gaspedileceğini söyledi. 1 Ekim’le birlikte “toplumsal tahribat” döneminin başlayacağını ifade eden Çelik, bu saldırının “efendi” sendikacılıkla engellenemeyeceğini, “delikanlı” sendikacılık yapılması gerektiğini söyleyerek sözlerini noktaladı.

İstanbul Tabip Odası yöneticisi Dr. Osman Öztürk ise GSS üzerine sunum yaptı. Canlı ve etkili örneklerle gerçekleşen sunum ilgiyle izlendi. Öztürk, GSS ile sağık hizmetlerinin nasıl sınırlandırılacağını ve paralı hale getirileceğini açıkladı. Hastanelerin özelleştirilmesinin önünü açan Kamu Hastane Birlikleri’nin işleyişini anlattı.

KESK adına yapılan konuşmada SSGSS saldırısı özetlendi. “Haklarımızı geri alacağız” perspektifiyle mücadele verilmesi gerektiği söylendi. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu adına yapılan konuşmada ise, HSGGP ile birlikte verilen mücadelenin önemine değinildi, 13-14 Mart ve 6 Nisan eylemleri hatırlatıldı. Tepe örgütlerin mücadelenin önüne taş koyduğu, tabanın bilinç ve örgütlülüğünün bunu aşmaya henüz yeterli olmadığı dile getirildi. Grev ve direnişlerle dayanışma çağrısı yapıldı. 5 YTL kampanyasına destek istendi.

Etkinliğin forum bölümünde platform bileşeni kurumlar düşüncelerini ifade ettiler, platformun geleceğine ilişkin önerilerde bulundular. İlk sözü alan OSİM-DER temsilcisi, HSGGP’nin olumlu bir deneyim olduğunu, ancak yerel ayaklar güçlendirilmedikçe ve tabana doğru yayılmadıkça çalışmanın sonuç almasının olanaklı olmadığını söyledi. HSGGP’nin bileşeni olan sendika, kitle örgütleri ve siyasal yapıların neden yerel çalışmaya katılmadıklarını sordu.

Ardından, direnişteki Arser Liman İşçileri adına Ferhat Terzi bir konuşma yaparak, mücadele deneyimlerini paylaştı. Tek tek işyerlerinde hak aramanın sonuç alıcı olmadığını, bu nedenle direnen

işçilerin birleşmesi gerektiğini dile getirdi. “Artık tek başına kurtuluşumuzun olmadığını biliyoruz” diyen Terzi, 3 Ekim’de yapacakları dayanışma gecesine çağrı yaptı.

TKP ve ÖDP adına yapılan konuşmaların ardından, TMMOB Kimya Mühendisleri Odası adına konuşma gerçekleştirildi. Platformun yaşadığı deneyimin olumlu ve olumsuz yanlarına değinildi. Tüm örgütlerin kendileriyle yüzleşmeleri için önemli bir adımın atıldığı vurgulandı.

Eğitim-Sen 2 No’lu şube ile DİP Girişimi adına yapılan konuşmanın ardından, BDSP adına Murat Yıldırım konuştu. Sermaye sınıfının saldırılarını özetleyerek, birleşik mücadelenin önemine değindi. Bu açıdan HSGGP’nun önemli bir yer tuttuğunu, bugüne kadar yapılan çalışmaların anlamlı olduğunu, ancak tabana, işyerlerine, havzalara yönelik bir çalışmanın devam ettirilmesi gerektiğini vurguladı.

Ardından söz alan gazeteci-akademisyen Atilla Özsever platforma önerilerde bulundu. Feministler adına konuşan Hasbiye Günaçtı cinsiyetçi yaklaşımları eleştirdi. İKP Başkanı Zeki Kılıçarslan, SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, Eğitim Sen 1 No’lu

adına Yunus Öztürk, Dış Hekimleri Odası yöneticisi Fatma Balpetek platforma önerilerde bulundular.

Kaldıraç adına yapılan konuşmada, platformun anlamlı olduğu belirtilerek eksiklerine işaret edildi. Halkevleri temsilcisi “parasız sağık” talebine değindi. Halk Cephesi adına yapılan konuşmada sendikal bürokrasi eleştirilerek sınıf ve kitle sendikacılığını, devrimci sendikacılığı savundukları ifade edildi. Alinteri ise birleşik mücadelenin önemine değinerek, önümüzdeki dönem yapılması gerekenlere çubuk baktı.

Eğitim Emekçileri Derneği temsilcisi ücretli öğretmenlerin yaşadığı hak kayıplarından sözetti. Bir eğitim emekçisi, işçilerin genel grev genel direniş özlemine, taban örgütlenmesine verilmesi gereken öneme değindi.

“Herkes sağık güvenli gelecek mücadelemiz sürüyor, sürecek!” pankartının yer aldığı etkinlikte liman işçileri stant açarak kalem ve etkinlik bileti satışı gerçekleştirdiler.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinliğe, birleşik mücadeleyi büyütme isteği ve kararlılık hakim oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HSGGP’den toplu bildiri dağıtımı...

Herkes Sağık Güvenli Gelecek Platformu, 1 Ekim günü yürürlüğe girecek olan Genel Sağık Sigortası Kanunu’na karşı 18 Eylül günü Bakırköy Özgürlük Meydanı, Kadıköy İskele Meydanı ve Aksaray Metro’da bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

Bildirilerde, AKP hükümetinin sermaye sınıfının talebi ve IMF’nin talimatıyla TBMM’den geçirdiği Sosyal Sigortalar ve Genel Sağık Sigortası (SSGSS) Kanunu’nun emekçilerin sağık ve sosyal güvenlik haklarında bir dizi kayba neden olduğu belirtiliyor, Herkes Sağık Güvenli Gelecek Platformu’nun mücadeleye devam edeceği vurgulanıyor.

Ayrıca, ülkenin dört bir yanında ücretine, iş güvencesine, geleceğine sahip çıkmak üzere sendikalaşan binlerce işçinin görmezden geldiği, Anayasal hak olan sendikalaşmanın engellenerek, işçilerin bu gerekçeyle işten atıldığı ifade ediliyor.

HSGGP, 1 Ekim günü yürürlüğe girecek olan GSS’nin arifesinde düzenleyecekleri etkinliklerle, sağık ve sosyal güvenlik hakkı için mücadelelerinin süreceğini, bundan sonra da bütün sağık ve sosyal güvenlik mağdurlarının, hakları için örgütlenip sendikalaşan işçi ve emekçilerin yanında olacağını bir kez daha duyurmuş oldu.

HSGGP’nun 3. bölgesinde bulunan çeşitli kitle örgütlerinin katılımıyla Bakırköy’de 5 bin bildiri sesli ajitasyon eşliğinde dağıtıldı. Dağıtım esnasında emekçilerin sermayenin temsilcisi AKP hükümetinin uygulamalarına olan hoşnutsuzluğu bir kez daha görüldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ölüm yasası yürürlükte, emekçiler sokakta!

İstanbul: “Tek seçenek birleşik mücadele!”

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, İstanbul'da gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle yasanın peşini bırakmayacağını ilan ederek alanlarda mücadele çağrısını yükseltiyor.

HSGG Platformu, 21 Eylül günü gerçekleştirdiği panel-forumun ardından, 24 Eylül günü de Aksaray'dan Unkapanı Çalışma ve Bölge Müdürlüğü'ne kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş öğle saatlerinde Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri binası önünden başladı. En önde “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek için birleşik mücadeleye!” pankartının taşındığı yürüyüşe grev ve direnişlerini sürdüren işçiler de katılım sağladılar. Ambarlı'daki direnişlerini sürdüren Liman-İş üyesi liman işçileri, DESA Deri işçileri, Çapa'da direnişlerini sürdüren Çağ Temizlik işçileri eylemde yer aldılar. Kot taşıma ve yıkama işinde çalışan ve “Artık ölmek istemiyoruz!/Kot Taşıma ve Yıkama İşçileri” pankartını açan işçiler de sloganlarıyla kendileri için ikinci bir ölüm olacak SSGSS'ye karşı çıktılar.

BDSP, DİP-G, EHP, ESP, EMEP, ÖDP, TKP, Halkevleri, PDD, Halk Cephesi, Alinteri, DDSB, dövizleriyle eyleme katılırken, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların üyeleri de yürüyüşte yer aldılar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy, KESK Genel Başkanı Sami Evren, TMMOB'ye bağlı odaların yöneticileri, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni sendika şubeleri, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileriyle beraber BMİS üyeleri, Emekli-Sen üyeleri de eyleme katılanlar arasındaydı.

BDSP'liler eyleme “Sosyal yıkım saldırılarına karşı genel grev-genel direniş!”, “Sağlık hakkı için birleşik mücadeleye!”, “SSGSS Yasası geri çekilsin!” dövizleri ile katılım sağladılar.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklama sırasında yolun bir kısmına yayılan kitle trafik akışını yavaşlatırken, çevik kuvvet kitleyi taciz etti. Kitle tepkisini “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganıyla dile getirdi.

Açıklamada, 1 Ekim'de yürürlüğe girecek SSGSS'nin uğratacağı yıkım geniş biçimde anlatıldı. Yasayla beraber sermayenin sağlık ve emeklilik hakkı üzerinden daha fazla kar talebinin karşılanacağı belirtildi, 13-14 Mart ve 6 Nisan eylemlerinin yarattığı etki hatırlatıldı.

“Bu tür yasalar ancak örgütsüz toplumlarda; hayatı üretenlerin tamamının örgütsüzlüğe, sendikasızlığa mahkum edildiği koşullarda yürürlüğe girebilir. Örgütlü değilseniz sağlığınız da, emekliliğiniz de, iş güvenceniz de patronların ve onlara arka çıkan siyasilerin iki dudağı arasındadır.” sözlerine yer verilen açıklamada, DESA, E-Kart, Unilever, Yörsan, TEGA, Arkas, Menderes Tekstil ve Bursa Belediyesi'nde devam eden sendikal örgütlenme mücadeleleri selamlanarak, alinterinin gücünün toplumsal ve siyasal yaşama yansımaları gerektiği söylendi. İnsanca yaşamak için verilen mücadele talepleri sıralandı. Açıklama TTB Merkez Konseyi

üyeleri Ali Çerkezoğlu'nun yaptığı birleşik mücadele çağrısıyla son buldu.

Yürüyüş ve basın açıklaması boyunca “Herkese sağlık güvenli gelecek!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Hükümet istifa!”, “Hükümet yasayı al başına çal!” sloganları atıldı. Coşkulu geçen yürüyüşe bine yakın işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir: “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!”

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 24 Eylül günü Konak Eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek İzmir Platformu” yazılı pankart ile İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne kadar bir yürüyüş yapıldı. “Sağlığımıza dokunma, sigortamı attırma! / SES İzmir Şubesi”, “Herkese sağlık, güvenli gelecek istiyoruz!/ SES İzmir Şubesi” yazılı dövizler taşındı. Okunan basın açıklamasında, “toplumun tüm itirazlarına, tepkisine rağmen SSGSS Kanunu'nu Meclis'ten geçiren AKP hükümeti 'her zamanki gibi bağırıp çağırıp sonra susarlar' diye düşünüyor, ancak yanılıyorlar. Dün olduğu gibi bugün de susmadık susmayacağız” denildi ve GSS'nin yaratacağı yıkımdan bahsedildi.

Eylemde “Herkese sağlık güvenli gelecek!”, “AKP sağlığa zararlıdır!”, “Sağlık haktır satılamaz!”, “Parasız sağlık parasız eğitim!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!” sloganları atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

24 Eylül 2008 / Sarayhan

Adana:

“Genel Sağlık Sigortasına hayır!”

Adana Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu SSGSS Yasası'nı protesto etmek ve yasanın iptal edilmesini istemek için 24 Eylül günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İnönü Parkı'nda gerçekleşen basın açıklamasında “Herkese Sağlık Güvenli Gelecek İçin Mücadeleye!” ve “Genel Sağlık Sigortasına Hayır!/SES” pankartları açıldı. “Mezarda emekli olmayacağız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!” sloganları atıldı.

Açıklamada, sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenen SSGSS Yasası ile birlikte pek çok hakkın gasp edildiği ve çocukların geleceğinin ipotek altına alındığı belirtildi. HSGG Platformu'nun yasaya karşı verdiği mücadelenin gelişimine ve yarattığı etkiye rağmen hükümetin geri adım atmadığına değinildi, işçi ve emekçilerin yaşadığı hak gaspları dile getirildi. Grev ve direnişler selamlandı.

Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eylemde *Kamu Emekçileri Bülteni*'nin de dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

SSGSS öldürüyor!

Sağlıkta ticarileşme ve piyasaya açılma projeleri bir bir uygulanırken, her gün yeni ölüm haberleri ve sağlık skandalları gündeme geliyor. Kartal'da öfkeli hasta yakınlarının sağlık çalışanlarına yönelen şiddeti gündemden düşmemişken, bu kez de 13 bebeğin ölüm haberi geldi. Böylece son üç yılda yeni doğan ünitelerinde toplu bebek ölümlerinin sayısı 60'a çıktı. SSGSS başta olmak üzere sağlıkta ticarileşme uygulamalarına karşı çıkarılan temel şiarı olan “Sağlıkta ticarileşme öldürür!” bir kez daha gerçeğe dönüştü.

Bebek ölümleri 2005 yılının 20 Haziranı'nda Edirne'de 5 bebeğin ölümü ile gündeme gelmişti. Ardından Manisa ve Kayseri'de benzer toplu ölümler gerçekleşmiş ancak bakanlık herhangi bir önlem almayarak ölümlere seyirci kalmıştı. En son konu gündeme 15 Temmuz-5 Ağustos 2008 arasında Ankara Zekai Tahir Burak Hastanesi'nde 27 bebeğin hayatını kaybetmesi ile birlikte yeniden taşındı. Ölümler üzerine göstermelik soruşturmalar yapılsa da herhangi bir sonuç alınamadı.

Sağlık alanında örgütlü sendika ve meslek odaları, yaşanan ölümlerin sebebinin devletin sağlık politikaları olduğuna ilişkin açıklamalar yaparak, bu ölümlerin başlangıç olduğunu ve yenilerinin geleceğini belirtmişlerdi. Uyarılar çok geçmeden gerçek oldu ve 21 Eylül günü Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Hastalıkları Kliniği'nden 13 bebeğin daha yaşamını yitirdiği haberi geldi. Yeni Doğan Ünitesi'nde bulunan 30 kuvöz ve 15 beşikte bulunan 41 bebekten 13'ü bir gece içinde hayatını kaybetti. Ölümlerin enfeksiyondan kaynaklandığı tahmin ediliyor.

SES İzmir Şubesi 22 Eylül günü sendika binasında bebek ölümlerini protesto eden bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Sağlıkta dönüşüm programı ile birlikte sağlık alanında tam anlamıyla para kazandıran, sağlığı ticarileştiren bir sürecin yaşandığı ifade edildi. Tüm toplum kesimleri nasıl bir tıp ve sağlık sistemi olması gerektiğine dair tartışmaya ve birlikte karar vermeye çağrıldı.

Metal TİS'leri...

Bu kez geç kalmamak için sürece yüklenelim!

Metal işkolundaki toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Görüşmeler ilerledikçe süreç daha da sertleşiyor. Kapalı kapılar ardında MESS'le görüşmelerini sürdüren Türk Metal çetesi görüşmelerin bilgisini üyelerinden gizliyor. Toplu sözleşme süreci BMİS'in TİS bültenlerinden ve dolaylı olarak da MESS yayınlarından takip edilebiliyor. 100 bin işçiyi ilgilendiren böylesine önemli bir gelişmeyi burjuva basını ise anlaşılır bir sessizlikle geçiştiriyor. Zira böylesine kritik önemdeki bir sürecin ortaya çıkaracağı mücadele potansiyelini ve bunun sarsıcı etkisini herkes kadar onlar da biliyor ve süreci mümkün olduğunca gözlerden irak tutmayı tercih ediyor.

Ağustos ayı içerisinde başlayan görüşmeler resmi olarak son günlerine yaklaşıyor. Birbuçuk ayı aşan süre içinde MESS ile BMİS toplam dört görüşme gerçekleştirdi. Türk Metal ise bu hafta beşinci görüşmesini yaptı. BMİS'in yaptığı görüşmeler sonucunda sözleşmenin tıkanacağı noktaya yavaş yavaş geliniyor. Son yapılan görüşmede MESS, sosyal haklar ve çalışma sürelerine ilişkin yeni teklifi olduğunu belirtmiş, bu teklifini beşinci görüşmede sunacağını ifade etmişti. Altıncı görüşmede ise, eğer önemli bir gelişme olamazsa ücret maddeleri gündeme alınacak.

BMİS yapılan bu görüşmelerin ardından kendi tabanına, MESS'in esnek çalışmayı dayattığını ve bunun işçiler açısından kabul edilemezliğini anlatmaya çalışıyor. Türk Metal Sendikası Genel Başkanı M. Özbek ise, "eğer ülke için gerekiyorsa esnek çalışmaya izin verilir" diyen açıklamalar yapıyor. Hatta işçilerden yansıyan anlatımlarına göre, birçok önemli fabrikada, "*kriz var, işçi atacaklardı, hepiniz bizim için kıymetlisiniz, bu yüzden kimsenin işinden olmaması için esnek çalışmayı kabul etmek zorunda kaldık*" biçiminde açıklamalar yapıyorlar. Kısacası Türk Metal geleneksel ihanetine doğru yol alıyor.

Başta da belirttiğimiz gibi, süreç ise gitgide sertleşiyor. Bu sertliğe paralel olarak tarafların tutumları da sertleşiyor. Öncelikle BMİS, ilk görüşmeden itibaren MESS'in esnek çalışmayı dayattığını ve bunun kendileri için kabul edilemez olduğunu ifade etti. Ardından MESS gazetesinde, esnek çalışmanın kendileri açısından bu dönem vazgeçilmez olduğunu, çünkü piyasaların dengesinin sürekli değiştiğini, değişen dengelere ayak uydurmak için ise esnek çalışma koşullarının gerekli olduğunu ifade etti. Buna karşı BMİS esnekliğin işçiler açısından kölelik demek olduğunu altını çiziyor. MESS tekrar bir atak yaparak, "*kriz var, esnek üretim şart*" diyor ve bunu kanıtlamak için belli başlı fabrikalarda ücretsiz izinleri devreye sokuyor. BMİS buna yanıt olarak "kârlarını bizimle paylaşmayanların zararlarını da paylaşmayız" diyor.

Gelinen aşamada, MESS'in belli başlı fabrikalarından biri olan TOFAŞ, Avrupa piyasalarındaki dalgalanma ve istikrarsızlık gerekçe gösterilerek Şeker Bayramı'ndan üç gün önce ve bayram boyunca üretimi durduracağını açıkladı. Bir süredir diplomatik açıklamalar üzerinde yürüyen tartışma ve artan gerilimi BMİS, son günlerde Kartal, Gebze, Kocaeli ve Eskişehir'de yaptığı eylemler ve

basın açıklamalarıyla sokağa taşıdı. Bu eylemlerin önümüzdeki günlerde diğer yerelerde de süreceği söyleniyor.

Görüşmelerin bir ayağında bunlar yaşanırken, fabrikalarda da gerilimin artması söz konusu. Türk Metal ve BMİS üyesi işçiler sürecin nereye evrileceğini merakla bekliyorlar. Fakat bu bekleyiş hiç de BMİS tabanında, sürecin başında olduğu gibi, dinamik bir tutumu ifade etmiyor. Tersine, içe kapanan ve ne olacağını merak etmekle sınırlı atıl bir tutum olarak yansıyor. İşçiler açısından olumlu ve sendikaların da iradi açıdan güçlü olduğu bir seyirden söz etmek mümkün değil.

Kriz bahanesi ve MESS'in ikiyüzlülüğü

Görüşmelerin tıkanma aşamasına geldiği şu günlerde, Amerikan ekonomisindeki çöküşü bahane eden MESS esnek çalışma dayatmasını daha sık dillendirmeye başladı. Oysa süreç başladığında işçilerin yoğun sömürsü sayesinde elde ettikleri birikim için işçilere teşekkür ediyorlardı. Şimdi ise yıllardır istediklerini yapmanın zamanının geldiğini düşünüyorlar. Görüşmelerin başlangıcındaki esnek üretim dayatmasının bir havuç-sopa taktiği olmadığı, süreç ilerledikçe daha iyi anlaşılıyor. MESS kendi üyeleriyle geçtiğimiz hafta bölge toplantıları yaptı ve TİS'leri değerlendirdi. Bu toplantılarda aslolarak esnek üretim maddelerinin toplu sözleşmeden mutlaka geçirilmesi üzerine tartışmalar yapıldığı ve esnek çalışmayı önemsemeyenlerin bilgilendirmeyle birlikte uyarıldığı biliniyor. Bir süre öncesine kadar olası krizlerin kendilerini pek sarsmayacağını, çünkü "sağlam bir mali altyapı ile birlikte sağlam bir kurumsal kimliğe" sahip olduğunu söyleyen sermayedarlar, şimdi krizi toplu sözleşmeyi kendi lehlerine çevirmek için kullanıyorlar. 2002-2004 grup TİS'lerinde de benzer bahaneleri öne süren MESS, o dönem istediği sonucu almıştı. Bu bahaneyi TİS görüşmelerinde güçlü bir basınca dönüştüreceği açık. Burada önemli olan sendikaların MESS'in bu dayatmasına somut olarak nasıl yanıt vereceğidir. Tabii ki aslolarak da BMİS'in ne yanıt vereceğidir.

Tarafların durumu...

Türk Metal çetesi, toplu sözleşme sürecinin en başından beri tüm çabasını, atacakları ihanet imzasının işçilerde yaratacağı öfkeyi etkisizleştirmek için harcıyor. Olası bir öfke selinin yaratacağı sarsıntının bu kez önünün eskisi kadar kolay alınamayacağını biliyorlar. M. Özbek de MESS gibi ikiyüzlü davranıyor. Kısa süre önce TÜİK'in açıkladığı açlık ve yoksulluk rakamları yüzünden hem TÜİK'e hem de hükümete fırça atan Özbek, muhataplarını işçilerle "dalga geçmekle" suçluyor ve "neredeyse işçileri zengin ilan edecekler" diyerek hükümet ve hükümetin bürokratlarıyla alay ediyordu. Kısa bir zaman önce bu tür açıklamaları yapan bu işçi satıcısı, şimdi kapalı kapılar ardında işçileri yeniden satmanın yolunu düzlüyor. Kendi televizyonuna çıkıp iki de bir kendi gereksiz icraatlarını anlatıp övünmekten başka bir şey yapmayan Mustafa Özbek, o televizyonunu bir kez olsun toplu sözleşme sürecinin seyriyle ilgili bir

açıklama yapmak ya da tabanını bilgilendirmek için kullanmadı. İşine geldiğinde hükümet karşısında işçiyi savunan pozlarla piyasaya çıkan Özbek, MESS yöneticileriyle birlikte yemek masalarında kadeh tokuşturuyor.

Her şeye rağmen Türk Metal çetesinin çalışmaları da sürüyor. Belli başlı fabrikaları gezip nabız yoklamak ya da yönlendirildikleri önemli fabrikalarda patron yerine işçiyi teskin edecek açıklamalar yapmak, şu sıralar yaptıkları en önemli işler. Özellikle otomotiv fabrikalarında ücretsiz izinlerin ortaya çıkardığı ya da çıkarmaya aday sorunları çözmekle uğraşıyorlar.

Ya güçsüzlük ruh hali ya da mücadelenin gücü!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda ise işler daha da ağırlaşmış durumda. Muhtemelen altıncı görüşmede uyuşmazlık zaptı tutulacak. BMİS ise süreci uzatmadan hızla uyuşmazlık zaptını tutma niyetinde olduğunu ifade ediyor. MESS ve Türk Metal Sendikası'yla yapılan gerilimli tartışmalarda BMİS şimdiye kadar güçlü tutumlar aldı. Fakat deyim yerindeyse iş artık kopma noktasına geliyor. BMİS açısından bundan sonra ortaya koyacağı tutumlar belirleyici olacaktır. Sürecin sertleşmesine paralel olarak BMİS de tutumunu sertleştiriyor fakat bu konuda tereddütlerin olduğu da açık. Tereddüt MESS'i bütünüyle karşısına alıp almamakla ve kilidi çözecek mücadele adımlarının atılıp atılmayacağıyla ilgilidir.

Bu açıdan bakıldığında, Birleşik Metal hızla bir karar aşamasına doğru gitmektedir. Ya bir kez daha küçük sendika olarak ezilip büzülecek, işçilere de durumu yine böyle açıklayacak ya da mücadele ederek güçlenecektir. BMİS'in önündeki iki seçenek budur. Bu iki seçenek BMİS açısından kaçınılmazdır. Daha uyuşmazlık zaptı bile tutulmamışken, gelişmelerin basıncıyla eylemleri başlatmak zorunda kalan BMİS, MESS'in açık dayatması ya da Türk Metal'in açık ihaneti karşısında ne yapacak? Devreye koyulan eylemler aylardır devam eden rutin davranışların bozulduğu anlamına da geliyor. Şimdiye kadar uyuşmazlık zaptı tutulur, ardından servislere binmeme, basın açıklamaları ve bölge toplantıları gelirdi. MESS'i ve Türk Metal'i hedef alan birkaç açıklama yapıldıktan sonra, BMİS açısından da sözleşmeyi

imzalamanın zemini olgunlaşmış demektir. Çünkü bunları yaptıktan sonra işçilere, “bakın birlikte bunları bunları yaptık, ama gücümüz bu kadar” denirdi. Ya şimdi?

Sessiz bekleyiş içinde biriken öfke!

Sürecin temel tarafı işçilerde ise son iki-üç haftadır sessiz bir bekleyiş hakim durumda. “**BDSP’li Metal İşçileri**” imzalı bildirimlerin ve sanayi havzalarında kullanılan özgün araçların işçilere taşınması sırasında yapılan ortak gözlem budur. İşçiler süreci takip ediyorlar ve ne olup bittiğini de merakla bekliyorlar. Ancak bu belirsizlik içinde bir bekleyiş halidir. Bu gözlemi özellikle Türk Metal tabanı için belirtmek gerekir. Çünkü onların hiçbir yerde süren toplu sözleşme görüşmeleriyle ilgili bilgileri yok. İşçilerin istek ve beklentileri ortada. Hem sendikalar hem de MESS, işçilerin beklentisi konusunda yeterince bilinç açıklığına sahipler. Toplusözleşmeye dahil olan işçilerin neredeyse yarısını oluşturan yeni işçilerin beklentileri herkesin üzerinde bir basınç oluşturmuş durumda. Fakat bu, basınçtan da öte kuvvetli bir mücadele potansiyeli anlamına geliyor. Şimdilik bu potansiyel sessizlik içinde bekliyor.

Metal işçileri önderlik bekliyor!

Son yıllarda sistemli bir biçimde artan enflasyonun ücretleri erittiği sürekli ifade edilen bir gerçek. Son aylarda ise buna dünya ölçeğinde soruna dönüşen gıda krizi ve buna eşlik eden artan gıda fiyatlarını eklemek gerekiyor. Açık ki, işçi ve emekçilerin olduğu gibi metal işçilerinin de yaşam koşulları çekilmez durumdadır. Sendikalı ya da sendikasız durum değişmiyor. Metal işçileri bu cendereden kurtulmak istiyor, çıkışı arıyor.

Yüzbin işçiyi doğrudan ilgilendiren toplu sözleşme sürecinde BMİS’in alacağı tutum belirleyici olacaktır. BMİS’in 1998’deki pratiğinin yarattığı güven kaybı, böylesine kritik öneme sahip zorlu bir süreçte alınan sağlam tutum ve mücadelecilik bir pratik geride bırakabilir. BMİS’in her vesileyle dile getirdiği, Türk Metal tabanıyla ve örgütsüz metal işçileriyle birlikte “ortak mücadele” de, ancak güven veren bir çizgiyle yaratılabilir.

Bir diğeri ise, sınıf devrimcilerinin alacağı tutum ve ortaya koyacağı çabadır.

Yüzbin metal işçisi bir toplu sözleşme süreci yaşıyor olmasına karşın, işçiler henüz toplu sözleşmenin öznesi değiller. Bırakalım diğerlerini, BMİS bile tabandan kopuk bir yol izliyor. İşçileri sürecin aktif bir bileşeni yapmak için yeterli çabayı harcamıyor. Onlar da işçileri, ihtiyaç duyulduğunda eylem yapacakları kalabalıklar olarak görüyor. Söylemleriyle uyuşan bir pratik olsaydı, kuşkusuz durum şimdikinden çok daha farklı olurdu.

Burada anlatmak istediğimiz şudur: Metal işçilerinin ihtiyacı olan önderliktir ve kendi payımızı bu ihtiyacı karşılama çabası içerisindeyiz. Ancak yaptıklarımızın yeterli olmadığını bilincindeyiz. Sözleşme sürecinin ana gövdesini oluşturan işçi kitlesinin hiçbir gelişmeden haberi yok. Hiçbir gelişmeden bilgisi olmayan işçilerden bir tutum geliştirmeleri beklenemez. Buna rağmen, henüz sınırlı denebilecek müdahalelerle yaptıklarımızın kayda değer bir etki oluşturduğunu da ifade etmeliyiz.

Önümüzdeki günler gelişmelerin hızlanacağı günler olacak. Yıllardır sessizliğe gömülmüş olan, ağır çalışma ve yaşam koşulları içinde bunalan ve sürekli ihanetlere uğrayan işçilerden artık bir çıkış yapmasını beklemek için yeterince nedenimiz var. Bu kez geç kalmamak için süreç yüklenelim!

BDSP’li Metal İşçileri

Metal işçilerinden mücadele kararları...

Küçükçekmece İşçi Platformu’nun 7 Eylül günü gerçekleştirdiği geniş katılımlı işçi toplantısında alınan kararlar üzerinden 21 Eylül günü metal sektöründe çalışan öncü ve duyarlı işçiler olarak metal TİS süreci, görevlerimiz ve Desa işçileriyle dayanışma gecesi gündemli toplantıyı gerçekleştirdik.

Canlı bir atmosferde geçen, tüm işçilerin kendini ifade ettiği toplantının birinci bölümünde metal TİS süreci, sendikaların tutumu, örgütlü ve örgütsüz tüm metal işçilerinin bu süreçteki görevleri tartışıldı. 4. tur görüşmelere rağmen henüz elle tutulur bir sonucun olmadığı ifade edildi. MESS’in ücret sorunu noktasında hiçbir tutum açıklamadığının altı çizildi. Türk Metal Sendikası’nın ihanetçi misyonu ortaya konuldu.

Türk Metal üyesi işçilerinin dile getirdikleri gözlemler şöyle:

- *Türk Metal üyelerinin çalıştıkları fabrikalarda sendika temsilcisi değişiminde kimseye danışılmaması,*
- *Sendikanın ihanetçi kimliğinden dolayı sendikaya duyulan güvensizlik,*
- *Fabrikalarda telafi çalışma ve hafta sonu tatilinin kaldırılması gibi uygulamalar,*
- *Mücadele içerisinde gelişen öncü işçilerin Türk Metal ve sermayedarların işbirliği ile sistemli bir şekilde biçilmesi,*

- *Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret makasının açılması,*
- *Sendika yöneticilerinin “patronları anlamak gerekir” biçimindeki konuşmaları.*

Türk Metal’in ihanetçi kimliğini sert bir dille eleştiren metal işçileri, bu durumun böyle gitmemesi gerektiğinin altını çizdiler. Mücadelenin tek başına sendikaya bırakılmaması gerektiğini, asıl önemli olanın tabanda örgütlenmiş işçilerin mücadele enerjisini açığa çıkarmak olduğunu vurguladılar.

Toplantıda Birleşik Metal de değerlendirmeye tabi tutuldu. BMİS’in anlamlı adımlar atmasına rağmen eksikliklerine ve sorunlarına değinildi. Üstten kurulan TİS komitelerinin tabanın enerjisini açığa çıkarma gibi bir hedefi olmadığı, yapılan eylemlerin kararlı bir hak alma mücadelesine dönüştürülmediği dile getirildi. BMİS’i sendikal haklar, ekonomik ve siyasal haklar noktasında etkili bir sendika hale getirebilmenin temel koşulunun taban örgütlenmelerini oluşturmaktan geçtiği vurgulandı.

Toplantıya sendikal örgütlülüğün yoksun işyeri ve atölyelerden işçiler de katıldı. Söz alan işçiler sendikal örgütlenme çalışmalarının bir hedef olarak başlatılması gerektiğini ifade ederken, sendikal örgütlenmeden önce işyerlerinde taban örgütlenmeleri oluşturularak sendikalara gidilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Diğer bir gündem, bölgemizde süren Desa Deri direnişiyle dayanışma amacıyla düzenlenecek olan gecenin sınıf dayanışmasının örülmesi noktasında tuttuğu önemdi. Toplantıdan, geceye etkin katılım ve bilet satışı için karar alındı.

Tartışmaların ardından somut kararlar alınarak toplantı sonlandırıldı:

- Fabrika işçilerine özel olarak seslenen ozalitlerin çıkarılması,
- Bölgede KİP’in düzenleyeceği geniş işçi toplantılarına etkin katılım sağlanması ve Ekim ayının son haftası düzenlenecek işçi toplantısının çalışmalarına şimdiden başlanması,
- TİS komitelerini oluşturma amaçlı fabrika temelinde toplantılar düzenlenmesi,
- Toplusözleşme süreçlerinde tabandan denetimin sendikalara hissettirilmesi ve sendikal demokrasiyi oluşturmak için etkin bir mücadele yürütülmesi,
- Taban örgütlenmesi ve sendikal örgütlenme çalışmalarına hız verilmesi.

Küçükçekmece’den öncü metal işçileri

TİS bildirileri Topkapı’da...

Metal TİS’lerine yönelik çalışmaya Topkapı’da erken bir zamanda başladık. Sürecin başında İşçi Derneği’nde bir panel yapıldı. Bu arada bölgede bulunan TİS kapsamındaki fabrikalara ulaşmaya, buradaki işçilerle bağlarımızı geliştirmeye ve bu işyerlerinden işçilerin katılımıyla bir TİS komisyonu oluşturmaya çalıştık.

Son olarak merkezi bildirilerin dağıtımına başladık. Türk Metal’in örgütlü olduğu Perfektüp fabrikasına dağıtım yaptık. Düzenli olarak seslenmemiz ve daha önce fabrikanın özgün sorunlarına bültende yer vermemizden dolayı işçilerin çalışmamıza ilgisi zaten söz konusuydu. Bildirimiz ise etkimizi artıran bir işlev gördü. İşçiler bildirilerimizi büyük bir ilgiyle karşıladılar ve fabrikayla ilgili yazıların olup olmadığını sordular. Dağıtım sırasında işçilerle sohbet ederek bildirinin içeriği üzerinde tartıştık.

Daha sonraki dağıtımımız Öz Çelik-İş’in örgütlü olduğu İSKA fabrikasına yapıldı. Bu fabrikaya yönelik de düzenli bir dağıtımımız ve özgün sorunlarına yönelik müdahalemiz olduğu için belli bir ilgiye karşılaştık. İşçilerle sohbet ettik, TİS sürecini tartıştık, çalışmamızı anlattık, katılmaya çağırdık.

Daha sonra Öz Çelik-İş fabrikasında örgütlü Metalium fabrikasına dağıtıma gittik. İşçilerin erken çıkmasından dolayı dağıtımı yapamamak da, fabrika girişinde bekleyen işçilerle sohbet gerçekleştirdik. İşçiler, sözleşmeden umutlu olmadıklarını söylerken sorunlarının biriktiğini ifade ettiler. Topkapı İşçi Derneği’nin bülteninde çıkan Perfektüp yazısını okuduklarını, bu yazıda sorunların ortak olduğunu bir kere daha gördüklerini söyleyerek, bu sorunların nasıl çözülebileceği konusunda ise umutsuz olduklarını dile getirdiler. Bunun üzerine çalışmamızdan ve hedeflerimizden bahsettik ve kendilerini de bu çalışmaya davet ettik. Yeniden görüşmek üzere ayrıldık.

Bu dağıtımlar bir kez daha, ısrarlı ve sürekli bir ajitasyon-propaganda faaliyetinin yararını somut olarak gösterdi. Aldığımız sonuçlar gelecek açısından oldukça umut vericiydi.

Topkapı’dan BDSP’li metal işçileri

Kartal'da metal işçileri geleceğini tartıştı...

“Sendikal ihaneti aşalım, MESS’i ezelim!”

BDSP’li Metal İşçileri İstanbul’un sanayi havzalarında TİS sürecine dönük yürütülen çalışmanın bir parçası olarak Kartal yerelinde de metal işçilerine sesleniyorlar. Bu çerçevede 21 Eylül günü Kartal İşçi Kültür Evi’nde “Metal İşçileri Geleceğini Tartışıyor” başlıklı bir panel gerçekleştirdiler. Örgütlü-örgütsüz çeşitli metal fabrikalarından ağırlıklı olarak genç işçilerin katıldığı panelde, Birleşik Metal-İş Sendikası TİS uzmanı İrfan Kaygısız, BDSP’li Metal İşçileri Temsilcisi ve Türk Metal Sendikası üyesi bir metal işçisi konuşmacı olarak yer aldı.

50’yi aşkın işçinin katıldığı panelde, metal TİS’lerinin sınıf mücadelesindeki yeri ve önemi, TİS sürecinin ilerleyişi, metal TİS sürecine etkin bir müdahalenin yol ve yöntemleri, kriz söylemi ve metal TİS’leri, metal sektörünün tablosu, geçmiş TİS süreçlerinin deneyimleri başlıkları ekseninde tartışma yürütüldü.

Panelde ilk olarak söz alan BMİS TİS uzmanı İrfan Kaygısız, konuşmasına metal TİS’lerinin önemini vurgulayarak başladı. TİS sürecine “kentli işçi profilinin” yaygın olduğu bir tabloyla girdiklerini belirterek, bu dönemki TİS’lerde daha disiplinli bir işçi kitlesi olduğu tespitini yaptı. Metal işkolunda artan istihdama ve düşük ücretli genç işçi kesimine dikkat çekerek, sektördeki ücret makasının her geçen gün açıldığını söyledi.

TİS sürecine ve metal sektörünün durumuna ilişkin gözlemlerini aktaran Kaygısız, sektördeki üretim artışına işaret etti. TİS politikasının genç işçiler üzerinden şekillenmesi gerektiğini vurguladı. BMİS’in de TİS taslağında genç işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi, eski işçilerin ise iş güvencelerinin sağlanması için çabaladıklarını dile getirdi.

MESS’le gerçekleştirilen görüşmelerin seyrini ve yapılan görüşmeleri değerlendiren Kaygısız, BMİS’in bu dönemde yüzde artı seyyanen zam yöntemiyle, ortalama ücret için %22 maaş artışı, düşük ücretliler için %52 ücret artışı ve sosyal pakette de %41-% 45 oranında zam talep ettiklerinin altını çizdi. TİS maddeleri arasında yer alan esneklik maddelerinin henüz ciddi bir tartışmaya konu edilmediğini, MESS’in 10 Ekim’de BMİS’le yapacağı görüşmede ücrete ve esnek çalışmaya dair teklifini sunacağını belirtti.

İlgiyle dinlenen

konuşmanın bir diğer başlığı “Kriz söylemleri ve TİS süreci” idi. MESS’in kriz söylemi altında TİS’i ve buna bağlı olarak metal işçilerini baskı altına almaya çalıştığını, son haftalarda özellikle Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalarda yaşanan işçi çıkarmaların bunun en somut örneği olduğunu belirtti.

Geçici işçilerin işten çıkarılma eğilimine değinerek, patronların kriz söylemlerinin metal işçisinin sorunu olmadığını, bu söyleme karşı “Krizi yaratan biz değiliz. Biz çekmeyeceğiz!” demelerini önerdi. Ücretsiz izinler ve esnekliğe karşı durma gerekliliğine işaret etti.

Konuşmasının son bölümünde ise, TİS sürecinde metal işçilerinin ortak talepler uğruna mücadeleye atılması gerektiğini ve mücadelenin gerçek yürüyeceği alanın TİS masası değil sokakta verilecek mücadele olduğunu vurguladı.

Panelin ikinci konuşmacısı ise Türk Metal üyesi bir işçiydi. Konuşmasına kendi işyerinde yaşadığı sorunları aktararak başlayan metal işçisi, metal sektöründe yaşanan üretim artışını kendi işyerlerinden gözlemleriyle ifade etti. Türk Metal’in işbirlikçi-ihanetçi yapısına dikkat çekerek, sendika yöneticilerinin ve işyeri temsilcilerinin kendileriyle TİS sürecine dair hiçbir şey paylaşmadıklarını belirtti. Ford’a üretim yapan bir işyerinde çalıştığını belirten Türk Metal üyesi, esnek çalışmanın birçok işyerinde bilinmediğini dile getirdi. TİS sürecinde yaşanabilecek bir sendikal ihanete karşı söz ve karar hakkının tabandaki işçilere ve TİS sürecinde oluşturulacak işyeri komiteleri ve bölgesel TİS komitelerine verilmesi gerektiğinin altını çizdi. ‘98 yılında Türk Metal’de yaşanan istifalara ve BMİS’in bu süreci göğüsleyememiş olmasına değinerek, TİS sürecinin sendika yöneticilerinin insafına bırakılmayacağını vurguladı.

Panelin son konuşmacısı ise BDSP’li Metal İşçileri temsilcisiydi. Konuşmasına dünya ve Türkiye’deki gelir adaletsizliğini istatistiki verilerle açıklayarak başlayan temsilci, kapitalizmin içinden geçtiğimiz süreçte kalbinin teklemeye başladığını, ancak bu krizin faturasını işçi sınıfının ödemeyeceğini söyledi.

Metal TİS’lerinde MESS’le masaya oturan sendikaların mücadelede tuttuğu yeri değerlendiren

metal işçileri temsilcisi, faşist Türk Metal çetesinin ihanetçi kimliğinin açık olduğunu belirtirken, mücadeleciler ve demokratik olarak bilinen Birleşik Metal-İş Sendikası’nın ise son 10 yıllık süreçte kendi tabanından kopuk hareket ettiğini ifade etti.

Metal sektöründe artan istihdama ve genç işçi profiline dikkat çeken temsilci, TİS süreçlerinin işçilerle birlikte işletilmesinin önemine değindi. Fabrikalarda kurulacak TİS komiteleri aracılığıyla metal patronlarının karşısına dikilme ihtiyacına vurgu yaptı. Bölgesel TİS komitelerini tüm metal işçilerinin buluşacağı alanlar olarak tanımlayarak, BMİS’in bu dönemki TİS sürecinin işleyişinin olumlu yanlarına işaret etti, bağımsız taban örgütlenmelerinin en yakıcı ihtiyaç olduğunu tekrarladı. BMİS tabanının esnek çalışma konusunda yeterli bir bilinç açıklığına sahip olmadığına, MESS karşısında rutin bir seyir izleyen mücadele sürecinden çıkıp daha etkili ve sonuç alıcı eylem tarzlarını hayata geçirmenin gerekliliğine işaret etti.

Konuşmanın ardından panele katılan işçiler sorularını yönelttiler. Örgütsüz metal fabrikalarından işçiler, TİS sürecinde kendilerinin nasıl konumlanması gerektiğini sorarken, bunun dışındaki katılımcılar ise BMİS’in TİS sürecine dönük hazırlıklarının yeterli olup olmadığı (eğitim sorunu, gelişmeleri tabanla paylaşma, esneklik konusunda bilinçlerin açık olup olmadığı, örgütlülüğün gelişmesi ve BMİS’in ifade ettiği ortak mücadelenin nasıl gerçekleştirileceği) sorularını yönelttiler.

Soru cevap bölümünde İrfan Kaygısız esnekliğin ne anlam ifade ettiğini geniş bir biçimde açarken, sert bir mücadele yürütülmesi gerektiğini vurguladı. Metal işçisinin önderlik beklediğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

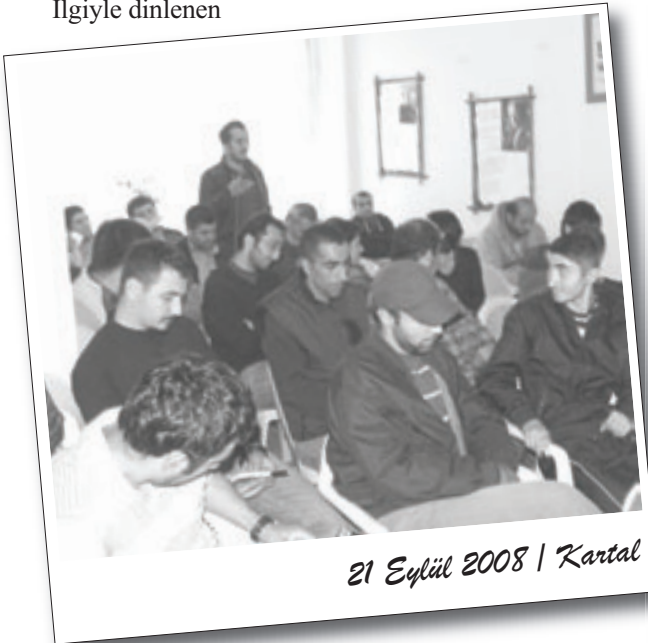
Kartal'da TİS çalışması...

Anadolu Yakası’ndan BDSP’li metal işçileri olarak TİS sürecine etkin bir müdahale çabası içindeyiz. Geçtiğimiz hafta devreye soktuğumuz toplu sözleşme ile ilgili bildirimizi dağıtmaya devam ediyoruz. Özellikle Türk Metal ve Birleşik Metal’in örgütlü olduğu yerlerde dağıttığımız bildirimiz açık bir ilgiye konu olmaktadır. Kartal’da BMİS ve Türk Metal’in örgütlü olduğu yerlerde yapılan dağıtımlarda çeşitli tepkilerle karşılandık.

Bunlardan biri Türk Metal’de örgütlü SIEMENS fabrikasına yaptığımız dağıtımda gerçekleşti. Dağıtımı engellemek için geç kalan işyeri temsilcisi, polis ve işyeri yöneticileri, bu kez provokatif davranışlar sergileyerek sorun çıkarmaya çalıştılar. “Bu bildirileri niye dağıtıyorsunuz, bunların parasını nereden alıyorsunuz” vb. sorularla gerginlik çıkarmaya çalıştılar. Kendilerine verdiğimiz tokat gibi yanıtların ardından sessizce çekip gittiler.

BMİS’in örgütlü olduğu bir fabrikada da bildirimlerimiz ilgiyle karşılandı. Daha önce dağıtım için izin vermeyen ve sürekli sorun yaratan bu işyerinde fabrikanın içine girilerek dağıtım yapıldı. BMİS üyeleri bizzat kendileri gelerek, başka arkadaşlarına da vermek üzere bildirimler aldılar. “Metal işçileri toplu iş sözleşmene sahip çık! / Sen sustukça ihanet konuşacak!” yazılı ozalitleri fabrika karşılarına astık.

Kartal’dan BDSP’li metal işçileri

BMİS “ortak mücadele” çağrısıyla neyi hedefliyor!

MESS grup sözleşmelerinde süreç devam ediyor. Henüz MESS ve Türk Metal cephesinden geçmiş sözleşme döneminden farklı olarak göze çarpan bir hamle görünmüyor. Her şey geçmişte yapılan sözleşmelerde olduğu biçimde yürüyor.

MESS, yayınlarında esneklikten ve birim işçilik maliyetlerinin yüksekliğinden bahsederken, sözleşme sürecinde herhangi bir sıkıntı taşımadığını belli edercesine de büyük bir rahatlık içerisinde. Görüşmelerin ilk toplantılarında MESS, sektördeki büyümeden duyduğu sevinci saklamadığı gibi işçilerin bu büyümedeki rolünü gizleme gereği duymuyordu. Fakat, kapitalizmin metropollerinde yaşanan krizle birlikte, MESS yöneticileri kriz ve fedakarlık masallarını yeniden ısıtmaya başladılar. Bu geçmiş TİS’lerde de başvuru bir silahtı. Son kriz ise bu silahı daha rahat kullanma fırsatı verdi. Bundan böyle görüşmelerde daha katı olacakları kesin.

BMİS cephesinde ise, dikkat çekici bazı önemli hamlelerden söz etmek mümkün. Bununla, TİS komitelerini ve yapılmakta olan bölgesel eylemleri kastetmiyoruz. Elbette bunlar oldukça önemli ve dikkat çekici adımlar, fakat yine de yeni değil. Zira BMİS, süreci tüm metal işçilerini temsil etmek iddiasıyla karşıladığı son sözleşme dönemlerinde de bu tür eylemlere başvurmuştu. Bir kez daha yapılıyor olmaları onları değerinden düşürmüyor, ama sınırlarını bugün işçiler de, MESS de, Türk Metal de çok iyi biliyor.

BMİS’in yaptığı en önemli hamle “ortak mücadele” çağrısı oldu. BMİS’in aylık gazetesinin Eylül sayısının kapağından yapılan çağrıda bir hedef ve talep listesi yer alıyor ve “aynı düşünenlerle ortak mücadeleye hazırız” deniliyor. Ortak mücadelenin önüne konulan listede, “savaşsız ve sömürsüz bir dünya”, “bağımsız, demokratik, laik bir Türkiye” gibi genel politik hedefler konulmuş. Bunların yanında ise “herkese güvenli bir sosyal gelecek”, “parasız, bilimsel, nitelikli eğitim”, “eylem, ifade ve örgütlenme özgürlüğü”, “herkese sağlıklı konut hakkı” gibi talepler ile birlikte, “işgüvencesi ve insanca yaşam ücreti”, “kurallı, esnek olmayan çalışma hakkı” gibi doğrudan metal işçilerinin ortak talepleri var.

Bu haliyle BMİS’in çağrısına olumsuz yanıt vermek için hiçbir neden yok. Evet, bu taleplere başka bazıları eklenebilir. Ayrıca konulan hedefler daha sınıfsal bir çerçevede yeniden formüle edilebilir ama esası yönünden bir itiraz değil bu. **BDSP’li Metal İşçileri**, BMİS’in ortak mücadele çağrısını olumlu karşılıyorlar ve bu çerçevede yürütülecek sürece aktif olarak katılacaklar.

Ancak, bu ortak mücadele nasıl yürütülecek, somutta nasıl örgütlenecek, BMİS’in “ortak mücadele” konusunda düşündüğü yol, yöntem ve araçlar nelerdir? Belirlenmiş bir ortak örgütlenme zemini, somut bir mücadele planı ya da daha doğrusu önerisi var mıdır? Ya da tüm bunları tartışmak üzere herhangi bir toplantı planlanmış mıdır? Ortak mücadele çağrısının hedefinde metal işkolundaki sendikalar, örgütlenmeler ya da işçiler mi vardır, yoksa daha genel politik düzlemde bu çağrıya olumlu yanıt veren grup, örgüt ve partilere açık mıdır?

BMİS gazetesinin iç sayfalarında bu sorulara bir parça yanıt bulmak isteyecekler hayal kırıklığına hazır olmalıdır. Çünkü, kapaktan iddialı biçimde yapılan bu çağrıya dair iç sayfalarda hemen hiçbir şey yoktur. Ne

tek bir yazı, ne de tek satır.. Sadece bir yerde, TİS süreciyle ilgili bir yazıda “ortak mücadele hedeflerimiz, sömürüye son” ara başlığı görülmektedir, ama bu başlığın altında yine tek bir kelime edilmemektedir.

Öyleyse bu çağrı, ya hedefini şaşmış bir çağrıdır ya masa başında hazırlanmış arkası olmayan bir niyetin ifadesidir. Ya da başka kanallardan ve doğrudan görüşmelerle yürütülecek bir süreç olarak kurgulandığı için somut içeriği yayında ifade edilmemektedir, vb... Tüm bunlar birer varsayım ama BMİS yönetimi yayınında yapmadığını, daha sonra herhangi bir yoldan da yapmamıştır. Henüz bildiğimiz kadarıyla “ortak mücadele” çağrısıyla ilgili herhangi bir açıklama ya da somut girişim görülmemektedir.

Oysa önümüzdeki süreçte “ortak mücadele”, özellikle işkolu düzeyinde TİS sürecini kazanmak gibi somut bir hedefe de bağlandığında, oldukça yararlı olacaktır. BDSP’li Metal İşçileri’nin bu amaçla gündeme getirdikleri bölgesel TİS platformları böyle bir “ortak mücadele”nin yürütülmesinin de zemini olabilir. Örgütlü-örgütsüz, kapsam içi-kapsam dışı metal işçileri yan yana gelerek, ortak talepler uğruna, öncelikle de TİS’i kazanmak için güçlerini birleştirebilirler. MESS’i ezmek, Türk Metal’in sultasını parçalamak da böylesi bir ortak mücadele ve örgütlenme ile mümkün olabilir.

Örneğin bugün BMİS, Türk Metal işçilerinin

örgütlü olduğu işyerlerine ulaşmakta büyük zorluk yaşıyor. **BDSP’li Metal İşçileri** ise, TİS gündemli çıkardıkları materyallerle birçok ilde bu fabrikalara sesleniyorlar. Elbette, bu fabrikalarda BMİS’in asıl etkisi biraz da kendi kanalında ortaya koyacağı sendikacılık pratiği olacaktır. Fakat bununla birlikte, bu kapsamda bir çalışma ve örgütlenme de tersinden bu tür bir pratiği güçlendirecek, etkisini arttıracaktır. Zaten, bu platformların bileşenleri de hangi sendikadan olursa olsun işçiler olacaktır. Dolayısıyla BMİS yönetiminin “ortak mücadele” adına yapması gereken, işçilerin bölgelerde yan yana gelerek inisiyatif kullanacakları ortak mücadele platformlarının önünü açmak ve bu platformları örgütlemek için gereken her türlü kolaylığı göstermek, destek vermektir.

BDSP’li Metal İşçileri, BMİS yönetimini ortaya koyduğu iddialar üzerinden değerlendirmekte, sınıfın yararına gördükleri açılımlarını ve adımlarını desteklemektedirler. Bunun için **BDSP’li Metal İşçileri**’nin en öncelikli sendikal ilkesi, söz-yetki ve karar hakkının işçilere verilmesi ve işçilerin bu hakkı kullanmaları için gerekli mekanizmaların oluşturulmasıdır. Dolayısıyla, bu temel ilkenin hakkını vermeyen ve bu hedefe bağlanmayan bir açılıma itibar etmeyecekler ve samimiyetinden de kuşku duyacaklardır.

BDSP’li Metal İşçileri

Topkapı’da bildiri dağıtımı:

“Bu pislği devrim temizler” başlıklı BDSP imzalı bildirilerimizi Topkapı’da dağıttık. Dağıtımımız Ülker’de başladı. İş çıkışında yaptığımız dağıtım ilgi yüksekti. Ülker güvenliği çıkış yerini değiştirerek engellemeye çalışsa da, dağıtımımızı tamamladık.

Bildirilerimizi ulaştırdığımız bir diğer yer ise PTT önüydü. Birçok fabrika ve atölyeden çıkan işçilerin geçtiği bu yolda dağıtımımızı kısa sürede tamamladık. Cevizlibağ-Davutpaşa yollarını kesiştiği kavşakta da dağıtımımız ilgiyle karşılandı.

Son dağıtımımızı Terazidere bölgesine yaptık. Çoğunluğunu çorap ve metal işçilerinden oluşan kitlenin ilgisi oldukça iyiydi. Daha önceki dağıtımlardan ilişki kurduğumuz işçiler yanımıza geldiler. Dağıtımın sonunda bir grup işçiyle, düzenin güçleri arasındaki çatışma, düzenin pislği ve emekçilerin politik mücadeleye katılımlarının önemi üzerine sohbet ettik.

Topkapı BDSP

Sincan’da metal toplantısı...

Metal patronları ile metal işkolunda örgütlü sendikaların yürüttüğü TİS süreci Sincan’daki metal işçilerinin de gündeminde. Sincan’dan metal işçileri TİS sürecine ilişkin bir toplantı gerçekleştirdiler.

Metal işletmelerinden gelen işçilerle gerçekleştirilen toplantıda, işçilerin fabrikalarında yaşadıkları sorunlar ve örgütlenme eğilimleri toplantının genel hattını çizdi.

Esnek çalışma, sağlıksız çalışma koşulları ve düşük ücret uygulaması ile yüzyüze bulunan metal işçileri, sendikal örgütlülük olsun veya olmasın, metaldeki TİS süreçlerinin metal sektörüne etkisi üzerine konuştu.

Bir metal işçisinin “*Birlikte hareket ettiğimizde bunun kazanımı er ya da geç görülüyor. Aktaş Döküm’den atılan işçilerin birlikte hareket etmesi patronun Aktaş işçilerine zam yapmasını sağladı. Beraber hareket ederek çözeriz*” sözleri, fabrikalar arası etkileşimin ve örgütlenme isteğinin bir göstergesiydi.

Toplantıda ayrıca TİS görüşmeleri sürecinde MESS’in ve işbirlikçi Türk Metal’in tutumu üzerine konuşmalar yapıldı. Özellikle MESS’in esnek çalışmayı hayata geçirme planları üzerinde duruldu ve metal işçilerinin kölelik dayatmalarına karşı talepleri sıralandı.

Toplantının bir diğer vurgusu, TİS sürecine fabrikalarda kurulacak taban örgütlülükleri ve TİS komiteleri ile hazırlanma gerekliliği oldu.

Sincan’dan sınıf bilinçli metal işçileri

Kot taşlama mı, işçi mezarlığı mı?

Gaziosmanpaşa'dan kot taşlama işçileri, yaptıkları yazılı açıklama ile kot taşlama işçilerinin çalışma koşullarını anlattılar; mücadeleyi büyütme ve kot taşlama işçileriyle dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptılar...

Patronların kar hırsı hayatımıza mal oluyor. Daha fazla semirsinler, rahat yaşasınlar diye gözlerini bile kırpmadan hayatımızı hiçe sayıyorlar, canımıza kastedebiliyorlar. Son dönemde işçilerin mücadeleleri sonucu kamuoyunun gündemine gelen Tuzla tersanelerindeki iş kazaları ve işçi ölümleri bunun en çarpıcı ve güncel örneklerinden biri. Tuzla'daki durum aslında bizlere yaşatılanların da özeti durumunda... Binlerce işçi değişik iş kollarından iş kazaları sonucu sakat kalıyor, ölümcül hastalıklara yakalanıyor ya da hayatlarını kaybediyor. Bizlere yaşadığımız sürece zaten sefaleti ve köleliği reva görenler, masraftan kaçmak adına (!) bir de hayatımızı hiçe sayabiliyorlar. İşte Tuzla tersanelerinde işçi direnişleri ile gündeme gelen bu gerçek, kot taşlama alanında bile bile ölüme sürüklenen binlerce işçinin de gerçeği olarak görülmelidir.

İstanbul'un varoşlarında, yasal ya da resmi, tabela arkasında ya da merdiven altlarında, patronların ve kapitalizmin o bildik hırsına (para para para!) hizmet edecek her alanda kotlar beyazlarken işçilerin hayatı karartılıyor.

Özellikle Platformumuz'un da faaliyetlerini yoğunlaştırdığı Gaziosmanpaşa ve çevresinde kot taşlama işi yaygın bir şekilde gerçekleştiriliyor. Kot taşlama işçileri başta Slikozis hastalığı olmak üzere birçok ölümcül akciğer hastalıklarına yakalanıyor. Durumun daha iyi anlaşılabilmesi için kot taşlama olarak ifade ettiğimiz işlemlerden kısaca bahsetmek de yerinde olabilir. Örneğin kot beyazlatma işlemi... Bu işlem sırasında el spreyi içerisine doldurulan kimyasal maddeler, yine el yordamı ile kotların üzerlerine püskürtülüyor. İşçi doğrudan kimyasala maruz kalıyor. Bu alandaki bir diğer işlem zımparalama. İsminden de anlaşılacağı gibi bu işlem sırasında işçi yine el yordamı ile önüne koyulan kotu zımparalıyor ve bu zımparalama esnasında ortaya çıkan tozu solumak zorunda kalıyor. Bir diğer işlem kum rodeo işlemi... Bu işlem aynı zamanda konunun gündeme taşınmasında bahsi geçen Slikozis hastalığına en fazla sebebiyet veren işlemin de kendisi. Bu işlem esnasında işçi elindeki hortum aracılığı ile kota kum püskürtüyor. Genelde bu işlem kum ziyan olmasın diye (!) kapalı havasız odalarda işçilerin de içeri kapatıldığı şekillerde gerçekleşiyor. (Zira ziyan olan işçi pek önemsenmiyor) Bu işlemler sırasında görüntüyü kurtarmak için bazen bez maskeler dağıtılabilir. Ancak uzmanların da belirttiği gibi bu bez maskeler hastalıkların önlenmesi adına hiçbir anlam taşımıyor. Tüm bu işlemlerin aslında robot ve makineler aracılığı ile yapılması gerekiyor. Ancak patronlarca işçi hayatı makine ücretine oranla daha ucuz görüldüğünden olacak ki bu tercih ediliyor.

Şu anda yüzlerce işçinin basitçe alınacak önlemler kar uğruna alınmadığı için hastalıklarla boğuştuğunu, onlarcasının öldüğünü ve onlarcasının ölümü beklediğini ve on binlercesinin de başına geleceklerin farkında olarak ya da olmayarak bu işte çalıştığını biliyoruz. Keza pek fazla vasıf gerektirmeyen bu iş, köyden kente göç eden, iş bulma şansı pek olmayan, geçim sıkıntısı içinde bunalan işçi için cazip gelebiliyor. O kadar ki, işin sonuçlarını bildiği halde çalışmaya devam edebiliyor. Yani hasta olanları,

ölümü bekleyenleri, hastalığa yakalanması kuvvetle muhtemel binlerce çalışanı ile bu alanda yaşanan sorunlar çok yönlü bir mücadele yürütmeyi gerektiriyor.

İlk olarak bu sorunu salt “sosyal sorumluluk” duyarlılığı ile değil sınıfsal özü ile kavramak, yürütülecek mücadeleyi de bu çerçevede planlamak gerektiğinin altını çizelim. Çünkü sorun tersanelerden kot taşlamaya, metal sektöründen tekstile tüm işçilerin sorunudur ve temelinde kapitalizm ve kapitalizmin ruhu olan “kar” hırsı vardır. Hedefe bu “ruhu” çakmak ve taleplerimiz uğruna vereceğimiz mücadeleyi de bunun üzerine inşa etmek gerekmektedir. Şu anda ilerici bir dizi kişi ve kurumun duyarlılığı ile sorun en azından gündeme taşınmış, kamuoyu nezdinde kendine yer bulmuştur. Bu adımlar son derece önemlidir. Ancak işçilerin mücadelenin öznesi olarak işin içerisine girmediği, kendi yaşamı ve geleceği için mücadele etmediği koşullarda bu anlamlı çabaların bir sınırının olacağı da görülmelidir. Gaziosmanpaşa'da bizzat işçiler tarafından oluşturulan platformumuz bu alanda ortaya çıkan boşluğu doldurmak, kot taşlama sorununa ilişkin yürütülen mücadeleyi işçi kitleleri içinde yaymak ve geliştirmek hedefi ile hareket etmektedir. Özellikle bölgemizde belirlediğimiz belli başlı kot yıkama ve taşlama fabrikalarına yönelik, işçileri bilinçlendirici ve mücadeleye sevk edici müdahaleler gerçekleştiriyoruz. Yoğun afiş çalışmaları ve bildiri, bülten gibi araçlarla bir yandan işçileri aydınlatmaya çalışırken, öte yandan da düzenlediğimiz kot taşlama işçileri toplantıları ile örgütlü mücadele zeminleri yaratmaya çalışıyoruz. Gündemimizde özellikle küçük atölyelere iş veren, alanında tekelleşmiş büyük kot markaları var. Bu kotlar üzerinden milyonlarca dolar kar eden, ancak almadığı önlemlerle işçilerin hayatlarına kastedenler, karın ve paranın üzerine kendi ahlaklarını inşa edenler elbette sorunun bizzat mimarlarıdır. Bu açıdan bu kot

tekellerine karşı aktif bir teşhir çalışması da başlatmış bulunuyoruz. Elbette tüm bu çalışmalarını eylemli bir süreç ile birleştirmek de mücadele programımızın temelini oluşturuyor.

Kot taşlama sektöründe işlenen cinayetlere ilişkin aslında söylenecek daha çok fazla söz var. Sorun hem özel hem de genel muhatapları ile çok kapsamlıdır. Bölgesel düzeyde atılan adımları aşan daha genel bir çabaya konu edilmelidir. Belirli alanlarda gösterilen çabalar ise birleştirilmelidir.

Öncelikle bizler kot taşlama işçileri olarak kendi üzerimize düşen sorumluluğun belirleyiciliğinin farkında olduğumuzu bilerek çağrıda bulunuyoruz:

Tüm duyarlı kişi ve kurumları da kot taşlama işçilerinin yürüttüğü bu mücadelenin tarafı olmaya ve onlarla dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Kot taşlama işçilerini kendi yaşamları ve gelecekleri uğruna ve kendilerini ölüme sürükleyen bu barbarlığa karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

**Gaziosmanpaşa İşçi Platformu'ndan
kot taşlama işçileri**

Küçükçekmece'de sınıf çalışmalarından...

Düzen içi çatışmaların yoğunlaştığı, sermaye gruplarının birbirlerinin pisliklerini ortaya serdiği bir dönemden geçiyoruz. Bu gelişmeler çerçevesinde işçi ve emekçileri uyarmak ve aydınlatmak, düzenin kokuşmuş yüzünü teşhir etmek amacıyla, BDSP imzalı bildirilerimizin ajitasyon konuşmaları eşliğinde Sefaköy/İnönü Mahallesi'nde dağıtımını gerçekleştirdik.

100 bini aşkın metal işçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri sürerken, bizler de bölgemizde metal TİS'leri gündemli faaliyetimizi yoğunlaştırıyoruz.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, geçtiğimiz günlerde geniş katılımlı bir işçi toplantısı gerçekleştirmiş ve bu toplantıda önümüzdeki günlerde bir metal işçileri toplantısı yapmayı kararlaştırmıştık. Bu kararımızı hayata geçirerek ikinci toplantıyı gerçekleştirdik.

Ardından “BDSP’li Metal İşçileri” imzalı, metal TİS’lerinde işçileri taraf olmaya çağırان bildirilerimizi bölgemizdeki örgütlü-örgütsüz tüm metal fabrikalarına dağıttık. Bildirilerimiz ilgiyle karşılandı. Özellikle Türk Metal’de örgütlü fabrikalardaki işçilerin metal TİS sürecinden hiçbir biçimde haberdar olmadıklarını gördük. Çalışmalarımız fabrika ve sanayi sitelerinde yapacağımız işçi toplantılarıyla devam edecek.

Emekçinin Gündemi işçilerle buluştu...

Yenibosna, Güneşli, Sefaköy, İkitelli'deki fabrikalarda Eylül 2008 tarihli *Emekçinin Gündemi*'nin son sayısının dağıtımını gerçekleştirdik. *Emekçinin Gündemi*, işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşıyor. Giderek bölgedeki fabrikaların nabzını daha güçlü tuttuğu için işçiler tarafından daha çok sahiplenilerek destekleniyor.

Şirinevler ve Merter'de işçi ve emekçilerin yoğun olarak geçtikleri güzergahlarda, *Kızıl Bayrak* gazetemizin 19 Eylül tarihli son sayısının satışını ajitasyon konuşmaları eşliğinde sürdürüyoruz. Uzun bir süredir satış yaptığımız bu alanlarda işçiler gazetemizi düzenli bir şekilde alıyor. *Kızıl Bayrak* giderek daha çok işçi ve emekçi ile buluşuyor. Önümüzdeki dönemde bu çabamızı güçlendirerek yeni alanlara doğru genişleteceğiz.

Küçükçekmece BDSP

Ulucanlar Direnişi 9. yılında!

Şan olsun Ulucanlar direnişi

Ulucanlar katliamının üzerinden 9 yıl geçti. 26 Eylül ‘99 tarihinde başkentin göbeğinde gerçekleşen bu planlı faşist katliamda, ikisi Partimiz’in MK üyesi olan toplam 10 devrimci vahşice katledilmişti. Fakat üzerinden yıllar geçse de, hem bu katliam, hem de katliama karşı sergilenen direniş unutulmadı. Ulucanlar kendinden menkul bir direniş olarak da kalmadı. Hem zindanlardaki devrimci tutsaklara hem de genel olarak toplumsal muhalefete büyük bir direnme ruhu, büyük bir moral güç ve coşku sağladı. Böylelikle arkasında önemli izler bıraktı.

Öyle ki, katliamın en önemli hedeflerinden biri hücre saldırısına hazırlık yapmak, bu saldırı öncesinde Ulucanlar gibi devrimci tutsaklar açısından kritik ve önemli bir mücadele mevzisini düşürebilmektir. Fakat Ulucanlar’da can pahasına sergilenen büyük direniş bu planı bozdu. Devlet vahşi bir katliamla Ulucanlar zindanına hakim olsa da, büyük bir siyasal ve moral yenilgi aldı. Bundan dolayı hücre saldırısını bir süre daha ertelemek zorunda kalırken, devrimci tutsaklar gelecek saldırıyı beklemek yerine büyük zindan direnişini gündeme aldılar. Ulucanlar’da direniş, zindanlardaki devrimci direnme geleneğine yeni bir halka eklenirken, canlar pahasına yükseltilen direnme ruhu ve coşkusıyla daha sonraki büyük direnişlere ilham verdi. Burdur’da, 19 Aralık’ta devrimci tutsakların elinde bayrak oldular.

Ulucanlar sadece içeride değil, dışarıda da toplumsal muhalefet üzerinde benzer etkilerde bulundu. Öyle ki katliam sonrasında toplumsal muhalefetin ileri güçlerinden başlayarak ortaya konulan kavgada düşenleri sahiplenme ve katliamcılardan hesap sorma ruhu oldukça dikkat çekiciydi. Bu sadece yitirdiklerimizin cenazelerini sahiplenme aşamasında değil, daha sonra Ulucanlar davaları süresince de görülen açık bir olguydu. Habip yoldaşın İzmir’deki cenaze töreni sırasındaki jandarma terörüne karşı gösterilen tok militan yanıt, Ulucanlar davasının duruşma günlerinde Ankara yollarında ve sokaklarındaki militan kitle gösterileri ve çatışmalar hatırlanmalıdır. Devrimci güçler ve toplumsal muhalefetin diri güçleri bu süreç içerisinde yakınlaştılar. Bu yakınlaşma sadece şehitlerin sahiplenmesinde ve siyasal bir çerçeveye sınırlı da kalmadı. Örneğin yerel Emek Platformları’nın örgütlenmesinde olduğu gibi sınıf ve emekçi hareketine yön verme çabasında somut anlamını bulan bir sorumluluk bilinci de kazanıldı. Zira “Hücre Karşıtı Platformlar” da zindanlardaki mücadeleyle dayanışma çerçevesinde yine Ulucanlar direnişinin açtığı yolda ve yarattığı moral birikimlerin sonucunda hayata geçirildi.

Daha tarihsel ve genel bir ölçekten bakıldığında ise, Ulucanlar direnişinin çok daha büyük bir anlam ve öneme sahip olduğu görülmektedir. Çünkü, kararı devletin yönetici karargahlarında alınan katliamın hedefinde, sadece zindanlara hakim olmak yoktu. Kürt hareketinin teslimiyet batağına sokulmasına da dayanarak genel olarak topluma ve özelde devrimci harekete hakim olmak, tam bir ideolojik-politik ve moral üstünlük kurulmak isteniyordu.

Devlete karşı direnmenin hem imkansız ve hem de gereksiz olduğu, kapitalizmin ebedi bir sistem olarak gösterilip kutsandığı, tersinden de sosyalizmin totaliter

bir rejim olarak kodlanıp mahkum edildiği bir tasfiyeci ideolojik-politik saldırı dönemiye bu. Yüzbinlerce Kürt emekçisinin doğrudan ve dolaylı desteğine sahip bir hareketin önderliği devlete biat ediyor, sosyalizmi ve devlete karşı mücadeleyi mahkum ediyordu. Doğal olarak bu, hem devrimci hareket, hem de genel olarak toplumsal muhalefet üzerinde büyük bir tasfiyeci basınç yaratmaktaydı. Politik ve moral bakımdan son derece güç koşullar demekti bu.

Sermaye devleti de zaten bu koşulları hesaba katarak başkentin göbeğinde böylesine vahşi bir katliam için cesaret bulmuştu. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle bağları son derece zayıf olan ve marjinalleştirme kışkırtıcı alınmış olan devrimci hareketi, tam da bu zayıf anında vurmak ve böylelikle iradesiz ve takatsiz bırakmak ve tasfiye etmek hesabındaydı.

Ancak böylesine olumsuz ve zor şartlarda kanlı bir saldırıyla boyun eğdirilmek istenen devrimci tutsaklar büyük bir direnişe imza attılar. İradelerini, kimliklerini teslim almak isteyenlerin karşısına “asıl siz teslim olun” cüretkârlığıyla çıktılar. “Biz yokuz komutanım” sözlerinde sembolleşen teslimiyetçiliğe göğüs gerdiler.

Bugünden bakıldığında, Ulucanlar direnişinin ortaya koyduğu bu cüretkârlığın anlamını ve tarihsel önemini daha iyi görebiliyoruz. Sermaye devleti, Ulucanlar’da başaramadı ama o dönem elde ettiği imkanları sonuna kadar kullandı. Bu yolda Ulucanlar’da başladığını 19 Aralık’ta daha ileri bir aşamaya ulaştırdı. Tam bir savaş düzeninde devrimci hareketi teslim almak için yüklendi. Fakat direniş ruhu teslim alınamadı. Devrimci tutsaklar teslim alınamadı, devrimci irade kırılmadı. Sonuçta, tarihsel ömrünü çoktan tüketmiş olan sermaye düzeni, yapısal sorunlarına çözüm üretmediği gibi elindeki imkanları da hızla tüketti. Tam bir iflas ve çözümsüzlük tablosuyla yüzyüze kaldı. Devrimci hareketin tüm güçsüzlüğüne ve kan kaybına karşın ona egemen olamadı. Devrim davası, bu topraklardaki güncelliğini ve varlığını korudu, korumaya devam ediyor.

En önemlisi, Ulucanlar katliamında devletin özel hedefi durumundaki Partimiz’in durumudur. Ulucanlar’ın hedef seçilmesinin en önemli nedenlerinden biri, bu cezaevinin Habip yoldaş şahsında temsil edilen Partimiz’in direnişçiliğinin kalesi olmasıdır. Ama bu direnişçilik zindanlarla sınırlanamaz. Partimiz o son derece kritik günlerde

Diyarbakır’dan Ulucanlar’a devrimci direniş geleneğini yaşatanları selamlıyoruz...

Devrimci irade teslim alınamadı, alınamaz!

Onlar eğilmez başın, davaya bağlılığın adıydılar. Kızıl birer ok olup fırladılar yaylarından. Ölmek için düşmüşlerdi yola ve son nefeslerine kadar inançlarına bağlı kaldılar. Geçmişten bugüne ve yarınlara grevlerde, boykotlarda, işgallerde, zindanlarda “zafer direnenlerin olacak” diyen iradenin savaşçılarıydılar.

Onların destanı yazıldı bu topraklarda. Umudu diri tutmak için, son büyük zafere varmak için onların destanı haykırıldı... Türkü oldular anaların ağıtlarında, şiir oldular Nazımlar’ın mısralarında. Marş oldular devrim savaşçılarının yumruklarında...

Zulme karşı direnenler yazdı tarihi ve yazacak... Aşk diyen yaşamın bütün ustalarına inat yüzlerinde badem çiçekleriyle geleceği kucaklayarak bir kavganın güzelliğinde meyveye duracaklar...

Diyarbakır zindanlarında “Sömürgeciliğe hayır!” diye haykıran Kemaller, Hayriler, Akifler, Aliler ölünecek ama boyun eğilmeyecek geleneğin halkasında bayraklaştılar... Kürt halkının serhıldanlarını zindanlara taşıdılar.

*Yıldızlar ve sular tanıktır
aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik
Ordular kurdük türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik...
‘84’te direncin çiçekleri bir kez daha açtı...*

“Bazılarımız ölecek, ama bizlerin yerini alacak binlerce yoldaş çıkacak” diyen Abdullah, kara toprak gibi verimli devrim tarlasına düşen yeni tohumları ekti.

“Tereddütle ihanet arasındaki çizgi sanıldığı kadar kalın değildir” diyen Haydar, umudu bir kez daha yeşertti.

“Devrim, sosyalizm ve sınıfsız bir toplum yolunda üstümüze düşen görevi yerine getirmekten mutluluk duyuyorum” diyen Fatih’in sesi devrim davasından alınlarının akıyla çıkanların kulaklarında yankı oldu.

Ve devrimin omuzlarına yüklediği sorumluluğun bilinciyle görevini layıkıyla yerine getiren Hasan, açlığıyla yendi ölümü...

*Kavgamızın sıcağında düşen
Tüm şehitlerimiz,
Ne ilk,
Ne de son şehidimiz olacak.
Düşenlerin yasıyla değil.
Geride bıraktığı, kat kat yükselen kiniyle
bileneceğiz.*

*Ve düşenlerin,
Onurlu yaşamlarından ders alarak.
Akıtılan kanlardan güç alarak,
ilerleyeceğiz...*

Direnerek, savaşarak bir kez daha koşulacak zafere... Şehitlerin taşıdığı bayrak ‘96’da hapishanelerde özgür tutsakların elinde tekrar dalgalanacak... Aygün, Altan, İlginç, Ali, Müjdat, Hüseyin, Tahsin, Ayçe İdil, Yemliha, Hicabi, Osman,

enişine!

teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin bayrağını da cüretle taşımaktaydı. Rüzgarın tersten estiği böyle bir dönemde gerçek bir sınav veriyor, devrim ve sosyalizm bayrağını yukarıda tutuyordu. Ulucanlar direnişi, işte Partimiz'in verdiği bu mücadelenin bir parçası olmuştur. Sonuçta, son derece güç koşullarda bulunuyor olmasına ve katliamda iki önder kadrosunu kaybetmesine karşın Ulucanlar katliamından güçlenerek çıkmıştır Partimiz.

Katliam gerçekleştiğinde Partimiz, birinci kuruluş yılını tamamlamak üzereydi. Kurulduktan hemen sonra yediği darbe nedeniyle büyük bir kan kaybı yaşamış, yaralarını sarmaya çalışıyordu. “Devirmeyen darbe güçlendirir!” şiarıyla Parti örgütü ve çalışması “yeniden inşa” ediliyordu. İşte bu döneme denk gelen Ulucanlar katliamı, başka hedefler yanında Parti’yi de devirmeyi hedefleyen yeni bir darbeydi. Fakat Habip ve Ümitler’in Partisi, Ulucanlar’daki direnişçiliğiyle bu darbeyi göğüsleyerek onu “yeniden inşa” yolunda önemli bir dayanağa çevirmesini bildi. Habip ve Ümit yoldaşlar Ulucanlar’da tereddütsüz ölecek Parti’yi yücelttiler. Direnişçi kimlikleri ve devrimci kişilikleriyle Parti’yi özetlemekle kalmadılar, “yeniden inşa” için hayati olan moral imkanları da sağladılar.

Bunun için, bugün artık o günden bu yana her açıdan önemli mesafeler kat ederek 10. yılını dolduran Parti'nin tarihinde Ulucanlar'ın önemi tartışılmazdır.

Partimiz'in 10. yılını kutladığımız bugünlerde, Ulucanlar direnişini ve şehitlerini, özelde de “partinin özü ve özeti” olan Habip ve Ümit yoldaşları anmak, anlamak, onlardan öğrenmek her zamankinden çok daha önemlidir.

10. yılında Parti bayrağını, bu bayrak uğruna tereddütsüz ölen yoldaşlarımızdan aldığımız güç ve

inançla daha yükseklerde dalgalandırmak için görev başına!

Şan olsun Ulucanlar Direnişi'ne!
Şan olsun bu dava uğruna tereddütsüzce
ölümü göğüsleyenlere!
Şan olsun Habipler'in ve
Ümitler'in Partisi'ne!
(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Hayati bir kez daha kucaklayacaklar ölümü... Bir kez daha açacaklar kızıl bir çiçek gibi düşlerimizde...

*Yıldızlar ve sular tanıktır
aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik
Ordular kurduk türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik...*

‘99’da topraktan, ateşten, sudan ve demirden doğanlar bir kez daha “cesaretiniz varsa gelin” diye haykırdılar Ulucanlar’da... Neşeleri kan kadar sıcak bir kez daha dövüşerek güneşe gömüldüler... Ve daha kalmadan vaktimiz onların matemini tutmaya bir kez daha umutlarımızı yıldızların çengeline asarak, ölümlerimizin başlarına basarak yürüdük zafere doğru...

Onların adları verildi yeni doğan çocuklara... Habip, Ümit, Abuzer, Mahir, İsmet, Önder, Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer... Kanları akarken toprağa her biri kızıl bir karanfil oldular, yeniden doğdular hayata...

*Şafak söküyor
Gökyüzünün gönderine çekilmiş
Kızıl bir bayrak gibi
Saatler ileri alınıyor Ulucanlar’da
“İleri, hep ileri”
On’ların elleri kuruyor saatleri
Cesareti kamçılıyor rüzgâr
Yoldaş merhabalarını taşıyor
Barikatların
Şarkılarını söylüyor
Omuz omuza savaştan
Komün’ün
İspanya’nın*

*Küba’nın
Duvarlarına Ulucanlar’ın
-ki yıkılmaya mahkûmdur onlar - aydınlığı
vuruyor şanlı Ekim’in...*

Hapishaneler; bu topraklarda her zaman seri katliamların yapıldığı taş duvar, demir kapı, kör pencere, hücre ve işkence motifli şiir şiir, türkü türkü, barikat barikat bestelenen direniş destanları...

Tarihler 2000’i gösterdiğinde, zindanlarda dünyanın en görkemli kahramanlık destanı yazıldı bir kez daha ... İnsanlar bir daha aç kalmasınlar, işkence ve zulüm dursun, zindanlar yıkılsın diye...

Fabrikalarda işçiler, okulda gençler, tarlada yoksul köylüler sömürülmesin diye... Kürt halkı bin yıllık esaret zincirlerini kırabilsin diye...

Dünyanın en görkemli kahramanlık destanı yazıldı bir kez daha... Devrimci tutsakların sessiz çılgılığı yeni ve umutlu bir yaşamı kurmak için yankılandı bir kez daha.

Yüzlerce yiğit ölümsüzleşti. Ve dünyanın en görkemli kahramanlık destanı yazıldı bir kez daha...

Kırılmaktansa ölmeyi tercih ederek, onurun ölümünden daha güçlü olduğunu göstererek, direniş geleneğini bu topraklarda yeşerterek, devrim umudunu büyüterek nice kahramanlık destanları yazıldı ve yazılmaya devam edecek.

*Saraylar saltanatlar çökecek
kan susacak bir gün
zulüm de bitecek.
Menekşeler de açılacak üstümüzde
Leylaklar da gülecek.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalacak
bir de yarınlar için direnenler...*

Ellerinde kan ve ölüm taşıyanlar, silahlarına, polislerine, tanklarına, toplarına güvenenler karşılarında bükülmez bir kararlılık görmeye devam

edecekler. Korktukça saldırganlaşacaklar, saldırganlaştıkça tükenecekler...

Ama karşılarında binleri, milyonları; Karşılarında sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir toplumun inancını taşıyanları; Karşılarında karanlıkları aydınlatanları; Karşılarında umudu, direnci ve gelecek güzel günleri yaratanları, kurşunlar karşısında direniş halaylarıyla omuz omuza, ölüme “hoş geldin sefa geldin” diyenleri bulacaklar.

Bir kez daha “kurşunlarınız, bombalarınız, silahlarınız bize vız gelir” sloganlarıyla ölümü yenenler karşısında devrimci iradenin teslim alınamayacağını görecekle.

*Ve koşullarında
çekik gözlerinde zafer parıltılarıyla dolaşıyor
Ulyanov yoldaş*

“Buz kırılmıştır”

diyor

“Yol açılmıştır”

Her şey yeni Ekimler için!

Gün ağarıyor...

Ulucanlar’da

Direnişi selamlıyor güneş

Hamburg’un

Liverpool’un

Viborg’un

ruhunu selamlıyor

Anısını selamlıyor

İbo’nun

Denizler’in

Kızıldere’nin

Ve bir kez daha

“Her şey devrim için”

diyor kavga dostları

“Her şey yeni Ekim’ler için”

“No pasaran”...

Buca katliamı lanetlendi...**“Katliamların hesabını soracağız!”**

Buca katliamı 21 Eylül günü Buca Cezaevi önünde biraraya gelen devrimci güçler tarafından lanetlendi. Eylemde “*Buca, Diyarbakır, Ulucanlar hapishane katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız! Hesabını soracağız!*” yazılı pankart açıldı.

Açıklamada, devletin her dönem hapishanelere yönelik özel politikasından bahsedildi. Emekçileri teslim almaya yönelik her türlü baskı ve sömürü politikalarına karşı ilk yanıtın hapishanelerden verildiği ifade edildi. Bu yüzden hapishaneler tarihinin daima direnişlerin, dişe diş mücadelenin tarihi olduğu söylendi. Bu tarihin bir yanının zulüm, işkence ve katliam, diğer yanının ise devrimci tutsakların teslim olmaktansa ölümü seçmeleri, onurları ve kararlılıkları olduğu vurgulandı. Buca katliamında ölümsüzleşen Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan, Yusuf Bağ’ın devrimci iradenin teslim alınamayacağının örneklerinden birisi olduğu

vurgulanarak, şehitlerin kısaca yaşamları anlatıldı.

Buca’da şehit düşen devrimci tutsakların anısına hapishane bahçesine kızıl karanfiller atıldı. Eylemde “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Yaşasın Buca direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganları atıldı.

Eylemi Alınteri, BDSP, ESP, Halk Cephesi, Mücadele Birliği Platformu, Kaldıraç, Köz ve Partizan örgütledi.

Devrimci güçler, 28 Eylül günü ise Habip Gül şahsında Ulucanlar’da gerçekleştirilen katliamı lanetleyecekler, devrimci direniş geleneğini selamlayacaklar. 28 Eylül sabahı saat 10.00’da DTP il binası önünde toplanarak Habip Gül’ün Helvacı Köyü’ndeki mezarı başında olacaklar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Diyarbakır katliamının hesabını soralım!

Diyarbakır E Tipi Hapishanesi’nde 24 Eylül ‘96 yılında bir katliam yaşandı. Asker, gardiyan ve kolluk güçlerinin cop, kalas ve demir çubuklarla yaptıkları saldırı sonucunda, Nihat Çakmak, Rıdvan Bulut, Edip Dönekçi, Erkan Perişan, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, Mehmet Sabri Gümüş, Cemal Çam, Mehmet Batuye ve Kadir Demir isimli 10 PKK’li tutsak katledildi, 23 tutsak da ağır yaralandı.

Diyarbakır hapishanesinde artan insanlık dışı uygulamalara karşı 27 Mart günü süresiz açlık grevi başlatan PKK’li tutsaklara zorla tedavi dayatılmış, tutsaklar direnince de kalaslarla saldırılmıştı. 10 tutsağın katledilmesiyle sonuçlanan saldırı nedeniyle, 29’u asker, 36’sı polis, 1’i cezaevi doktoru, 2’si cezaevi müdürü ve 4’ü de infaz koruma memuru olmak üzere 72 sanık hakkında Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde dava açılmış, yaralı 23 PKK’li tutsak da “devlet malına zarar vermek” gerekçesiyle yargılanmıştı.

Mahkeme, emniyet amirleri Nesimi Özbaş, Mahmut Kızıışar ve Hamza Altınbaş’ın kanıt yetersizliğinden beraatlerine, infaz koruma memurları Fethi Ahmet Onat, Recep Alaca, Halil Uygun, Şakir Tanrıseven, cezaevi müdürleri Mahmut Çaça, Aziz Güven ile cezaevi doktoru Serdar Gök’ün ise 5 yıllık zamanaşımı süresinin dolması nedeniyle dosyalarının ortadan kaldırılmasına oy çokluğuyla karar verdi.

62 katliamcı göstermelik de olsa “kastın aşılması suretiyle birden fazla kişiyi öldürmek, görevi kötüye kullanmak” suçlarından beşer yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak katillerin, işledikleri suçun 23 Nisan ‘99 öncesinde gerçekleşmesi ve 4616 sayılı Şartla Salıverme ve Cezaların Ertelenmesi Kanunu kapsamına olmaları nedeniyle, tutuklanmalarına bir “neden” görmedi.

Savunma avukatlarının itirazı sonucu 5 yıl hapis cezası alan 62 güvenlik görevlisinin yargılanmasına 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yeniden başlandı. Mahkeme katliamcılarının ifadelerinin alınması için duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Diyarbakır katliamı lanetlendi!

İzmir’de 24 Eylül günü Alınteri, BDSP, ESP, Kaldıraç, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan tarafından cezaevi katliamlarını lanetleyen bir basın açıklaması yapıldı. Kemeraltı girişinde gerçekleşen basın açıklamasında “*Buca-Diyarbakır-Ulucanlar Hapishane Katliamlarını Unutmadık-Unutturmayacağız! Hesabını Soracağız!*” pankartı açıldı.

Alkışlarla ve sloganlarla başlayan eylemde ilk olarak devrim şehitleri için saygı duruş yapıldı. Ardından basın açıklamasına geçildi. Hapishanelerin, egemen güçlerin muhalifleri ezme, yok etme ve imha politikasını uyguladığı baskı ve zor mekanları olduğu belirtildi. Bir yanda saldırı yaşanırken, bir yandan da tutsakların zulme karşı baş eğmeyen direnişi tarihi yazdıkları vurgulandı. Bunlardan birinin de 24 Eylül ‘96’da 10 yurtsever tutsağın katledildiği Diyarbakır katliamı olduğu söylendi. Bu katliamın nasıl gerçekleştiği kısaca anlatıldı. Katliamda şehit düşen Mehmet Aslan, Cemal Çam, M.Sabri Gümüş, Ahmet Çelik, Hakkı Tekin, Rıdvan Bulut, Erkan Perişan, Nihat Çakmak, Edip Dönekçi ve Kadir Demir anıldı.

Eylemde “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Biji bıratıya gelan!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” vb. sloganlar atıldı. Eylem, 28 Eylül günü Habip Gül’ün mezar başında gerçekleştirilecek anma törenine çağrı ile sona erdi.

Coşkulu geçen eyleme 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ulucanlar direnişi selamlandı!

Ulucanlar katliamını direnişle yanıtlayan 10 devrimci tutsak 21 Eylül günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

Anma etkinliği, on yiğit devrimci şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Devletin kanlı ve katliamcı yüzünü teşhir eden, Ulucanlar katliamına ve sonrasındaki sürece tanıklık edenlerin anlatımlarından oluşan, devrimci direniş geleneğini yaşatanları sahiplenene sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Ulucanlar katliamının yıldönümünde sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları ve bu saldırıları hayata geçirebilmek için cezaevlerini teslim alma politikalarını anlatan, katliamın toplumsal muhalefetin sindirilmesi ve devletin uzun dönem planları açısından durduğu yeri ele alan konuşmada Ulucanlar katliamının komünist hareket için anlamı ve önemine vurgu yapıldı.

Daha sonra devrimci ezgiler eşliğinde geçmişten bugüne egemenlerin zulmüne karşı direniş geleneğini yaratanların öyküsünü anlatan programa geçildi. ‘82 Diyarbakır, ‘84 ve ‘96 zindan direnişleri, ‘99 Ulucanlar , 2000’de tüm zindanlardan yükselen devrimci irade ve kararlılığın destanı anlatıldı. Şiirlerle ve müziklerle iç içe geçen program beğeniyle izlendi.

Etkinlik programı Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar şahsında Partili mücadelede devrimci ve örgütlü kimliğin önemi üzerine yapılan konuşmayla devam etti. Habip ve Ümit’in örnek yaşamları, mücadele pratikleri, mahkeme savunmaları, direnişçi ve örgütlü kimliklerinden yapılan alıntılarla anlatıldı. Düşünen ve savaşılan militanlar olmanın önemine değinildi.

Ardından Kadın Komisyonu’ndan bir kadın işçi Ulucanlar katliamı ile ilgili duygu ve düşüncelerini canlı ve coşkulu bir anlatımla dile getirdi.

Etkinlik boyunca salona devrimci direniş geleneğinin yarattığı coşku hakim oldu. Etkinliğe 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

GOP İşçi Platformu'nun kampanya değerlendirmesi...

Etkin, yaygın ve çok yönlü bir faaliyet!

GOP İşçi Platformu olarak yaklaşık üç aylık bir süreye yaydığımız ve “*Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe seyirci kalmayacağız!*” şiarıyla yürüttüğümüz kampanyamız Ağustos ayı sonunda gerçekleştirdiğimiz bir final etkinliği ile sona erdi. Kampanya çalışmamızı, işçi ve emekçilerin kendi yaşamlarını ve geleceklerini doğrudan ilgilendiren gündemlere seyirci olmaktan çıkma ve asıl kurtuluş yolu olan örgütlü mücadeleyi yükseltme vurgusuyla yürüttük.

Çeşitli ve yaygın materyal kullanımı

Bu doğrultuda işçi ve emekçileri bilinçlendirmeyi amaçlayan yoğun bir materyal kullanımına giderken, öte yandan çalışmamızın emekçilerle somut bağlar kurabilmesi için “zamlar”, “metal TİS’leri”, “kot taşlama işçilerinin sorunları” gibi güncel konularda örgütleyici araçları devreye sokmaya çalıştık. Böylece bir yandan işçi ve emekçileri gelişen olaylara seyirci kalmamaya çağırırken, öte yandan somut mücadele araçları yaratmayı, mevcut araçları güçlendirmeyi hedefledik.

Bu çerçevede mütevazı imkânlarla anlamlı işler başardığımızı düşünüyoruz. İşçi arkadaşlarımızla gerçekleştirdiğimiz yaratıcı tartışmaların ürünü binlerce bildiri, yüzlerce afiş ve sticker, metal fabrikalarına yönelik anket ve ulaşım zamlarına ilişkin imza çalışmaları, otobüs el tutma yerlerine yapıştırmak için bastırdığımız ilanlar, standlar, sergiler, vb. ile binlerce emekçiye ulaştık, birçok işçi ile somut ilişkiler kurduk, etkin ve örgütleyici bir propaganda çalışması gerçekleştirdik.

Güncel hedeflere dayalı sonuç alıcı bir tarz

Materyal çalışmalarımızla işçileri seyirci kalmamaya çağırırken, gündemdeki bir dizi konu üzerinden bu çağrılarımızı ete-kemiğe бүrүndürecek bir tarzı oturtmaya çalıştık. Kot taşlama sektöründe yaşanan işçi ölümleri, metal TİS’leri, grev-direnişler ve zamlar üzerinden işçi ve emekçi kardeşlerimizle somut bağlar kuracak girişimlerde bulunduk.

Kot taşlama atölyelerine yönelik olarak hazırladığımız materyalleri devreye soktuk. “Kot taşlama işçileri ile dayanışma toplantısı” gerçekleştirdik ve somut bir mücadele programı oluşturduk.

Metal TİS’lerine müdahale çerçevesinde bir yandan metal fabrikalarına yönelik bir anket çalışması yürütürken, bir yandan da örgütlü fabrikalardan işçi ve temsilcilerin katıldığı bir panel gerçekleştirdik.

Zamlara ilişkin topladığımız imzaları İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne eylemli bir tarzda teslim ettik. Grev ve direnişlerle dayanışmak amacıyla ziyaretler örgütledik. Sergi ve film gösterimleri gerçekleştirdik. Son olarak bir açık hava etkinliği gerçekleştirdik.

Kazanımlarımızı daha ileri taşımalıyız!

Yaz döneminin dağıtıcı atmosferi altında ve sınırlı imkanlarla gerçekleştirdiğimiz kampanyamız, platformumuz açısından anlamlı sonuçlar ortaya çıkartmıştır. Belirlenen gündemlere ilişkin atılan adımlar ve birçok işçi ve emekçi ile kurulan anlamlı bağlar bunun somut göstergeleridir.

Çalışmamız, platformumuzun kendisinin “iç disiplin ve kolektif çalışma tarzını geliştirmesi” noktasında da anlamlı sonuçlar yaratmıştır.

Şimdi görev, kampanyamızın birikimlerini

bundan sonraki mücadele döneminin dayanakları olarak değerlendirebilmek ve kazanımları daha ileriye taşıyabilmektir.

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu'ndan işçiler

İzmir: “Nükleer santrale izin vermeyeceğiz!”

Nükleer Karşıtı Platform (NKP) adına TMMOB Çevre Mühendisleri Odası İzmir Şubesi 24 Eylül günü Konak eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ne Akkuyu’da ne memleketin herhangi bir yerinde nükleer santral yapılmasına izin vermeyeceklerini söyleyen platform üyeleri, nükleer santrallerin taşıdığı riskler, nükleer atık sorunu vb.’den bahsettiler. Başbakan Erdoğan ve Enerji Bakanı Hilmi Güler’in, nükleer enerji ve nükleer santral konusunda kamuoyunu yanıltıklarını söylediler.

Açıklamada şunlar söylendi: “*Nükleer atıklara, radyoaktif sızıntılara ve ‘sorun yok diyerek, radyasyonlu çay içen bakanlara’, halkın sağlığını hiçe sayan yöneticilere, geleceğimizi yok etmek isteyen sermaye gruplarına karşı bugün burada gerçekleşecek olan nükleer santral ihalesinin iptal edilmesini istiyoruz.*”

Kızıl Bayrak / İzmir

Ankara ve Mersin: “Nükleere hayır!”

Küresel Eylem Grubu ve Greenpeace üyeleri Ankara’da nükleer santral karşıtı bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı önünde yapılan açıklamada, Türkiye’nin enerji ihtiyacına gerçek çözümler üretilmesi gerektiği söylendi. Siyah tulumlarla yere yatarak ölü taklidi yapan çevreciler, “Nükleere Hayır! / No Nuke!” pankartı açtılar. Eylemciler kolluk güçleri tarafından gözaltına alındılar.

Mersin’de de Nükleer Santral Karşıtı Platform (NKP) tarafından bir eylem yapıldı. AKP İl Başkanlığı önünde toplanan NKP bileşenleri “Nükleer enerji ölüm demektir!”, “Nükleere inat, yaşasın hayat!”, “Akkuyu, Karakuyu olmasın!”, “Akkuyu Çernobil olmayacak!” sloganları eşliğinde yürüyüşe geçtiler. AKP İl binası önünde biraraya gelen NKP üyeleri, burada basın açıklaması gerçekleştirdiler. AKP hükümetinin Türkiye’yi nükleer pazara açmak istediğini ifade ettiler.

İstanbul: “Nükleer santrale hayır!”

Küresel Eylem Grubu, nükleer santrallere karşı 20 Eylül günü radyasyon makyajlı olarak İstiklal Caddesi’nde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Ardından Galatasaray Lisesi’nden Taksim Tünel’e yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde, “Nükleer öldürür! Nükleer ihaleyi durdurun!”, “Nükleer lobi işbaşında! İhaleyi durdurun! / KEG” pankartlarının ve “Nükleer santral ölüm demektir!”, “Nükleer ihaleyi durdurun!”, “Nükleer santrale hayır!” dövizleri açıldı.

Yapılan açıklamada, AKP hükümetinin açtığı nükleer yarışmasının sonlanmasına birkaç gün kaldığı, 24 Eylül’de şirketlerden birisinin birinci olacağı ve böylece Türkiye’de nükleer santral yapmak için yıllardır lobi yapan şirketlerin önemli bir mesafe almış olacağı belirtildi. Nükleer çılgınlığa hayır demek için, hayatı savunmak için, nükleer santrale izin verilmeyeceği dile getirildi.

Yürüyüş ve eylem boyunca “Güneş, rüzgar bize yeter!”, “Nükleere hayır! Radyasyona hayır!”, “İhaleye hayır!” vb. sloganlar atıldı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana: “Nükleer santral is-te-mi-yo-ruz!”

Mersin’de kurulması planlanan nükleer santralin ihalesi nedeniyle 23 Eylül günü Adana Nükleer Karşıtları Platform tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

EMO, İMO, ZMO, Adana Tabip Odası, Eğitim-Sen, İHD, KESK, EMEP ve ÖDP tarafından oluşturulan NKP, ihalenin durdurulmasını talep etti. “Nükleer santral is-te-mi-yo-ruz!” ve “Nükleere inat yaşasın hayat!” yazılı ozalitlerin asıldığı açıklamada şunlar söylendi:

“Dünyada da Türkiye’de de yeni Çernobiller istemiyoruz. Akkuyu’nun, Akdeniz’in, Türkiye’nin ve dünyanın üzerine nükleer karanlık çökmesin diye, nükleer çılgınlığa hayır demek için, hayatı savunmak için, gelin hep birlikte nükleer ihaleye hayır diyelim! Nükleer santral kurulmasına izin vermeyelim.”

Kızıl Bayrak / Adana

İşçi ve emekçi hareketinden...

Süsler işçilerinden eylem!

Birleşik Metal-İş Sendikası 18 Eylül günü Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde Süsler Beyaz Eşya Fabrikası işçileriyle birlikte metal TİS'leriyle ilgili bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem saat 16.00'da Süsler işçilerinin işten çıkmasıyla başladı ve Organize Sanayi'nin giriş kapısına kadar sürdü. Jandarmanın "yürürseniz müdahale ederiz" tehdidine rağmen, sendikanın kararlı tutumu sayesinde işçiler sloganlar, alkışlar ve ıslıklarla coşkulu bir şekilde yürüdüler. Giriş kapısında basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını okuyan Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Bayram Kavak şunları söyledi: "2008-2010 grup toplu iş sözleşme görüşmeleri başladı. Bu sözleşme 100 bin işçiyi kapıyor. 100 bin metal işçisi aynı anda sözleşme sürecine giriyor ama bunlar birlikte hareket edemiyor. 100 bin işçinin aynı anda aynı şeyi haykırdığını düşünün, yer yerinden oynar. Metal işçileri taleplerini sermayeye kabul ettirir. Sadece toplu sözleşmede değil, ülkede yaşayan diğer işçi emekçilerin pek çok sorununun çözümünü sağlar."

Türk Metal Sendikasını ve MESS'le ittifakını teşhir eden Kavak, ardından Birleşik Metal-İş'in toplu sözleşme teklifini okudu. 100 bin metal işçisinin ortak talepleri için ortak mücadele etmesi gerektiğini söyledi.

Yaklaşık 250 işçinin katıldığı yürüyüş boyunca "İnadına sendika, inadına DİSK!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

Eyleme BDSP de katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Göktaş: "İddiamın arkasındayım!"

Metal işçilerinin ortak mücadele taleplerine kulak tıkayarak her dönem kapalı kapılar ardından ihaneti sergileyen Türk Metal çetesi, yerel basın aracılığıyla da saldırılarını sürdürüyor. 16

Eylül günü Eskişehir'de yayınlanan yerel gazetelerden birinde yeralan Türk Metal'in MESS tarafından kurulduğu yönlü açıklamayı "iftira" olarak nitelendiren Türk-İş Bölge Temsilcisi Necat Kılıç, Türk Metal'in MESS'ten önce kurulduğunu söyledi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ise yaptığı yazılı açıklama ile Kılıç'ın iddialarına yanıt verdi:

"Evet, tarih olarak Türk Metal MESS'ten önce kurulmuştur ancak, Türk Metal 1983 yılında MESS'in üyelerine vermiş olduğu talimatla, 1980 öncesi DİSK'e bağlı Maden İş sendikasının örgütlü olduğu işyerlerine sokulmuş ve Maden İş'in üyeleri bir gün içinde Türk Metal'e üye yapılmıştır. Bu üyelikler için

Türk Metal ne noter parası ödemiş, ne de özel bir örgütlenme çalışması yürütmüştür. Bu anlamda Türk Metal MESS'in desteğiyle, metal işkolunun en kalabalık ve en sarı sendikası olarak 1983 yılında yeniden kurulmuştur..."

Asil Çelik TİS'inde tıkanma

Metal sektöründe 100 bini aşkın işçiyi kapsayan Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri devam ederken, tekil sözleşmelerin sürdüğü işletmeler de var.

Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanmış fabrikalardan birisi, Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi'nde örgütlü olan Asil Çelik fabrikası oldu. 8 Ağustos 2008 tarihinde başlayan TİS görüşmeleri 19 Eylül'de yapılan toplantıda yaşanan uyuşmazlıkla devam etti. Uyuşmazlık, son 4 yılda gözle görülür bir büyüme kaydeden Asil Çelik patronunun kölelik zammı ve sosyal haklarda kısıntı dayatması nedeniyle yaşanıyor.

Asil Çelik ile son olarak 2007-2008 dönemi için TİS masasına oturan BMİS, ortalama yüzde 13'lük zam oranında anlaşma sağlamıştı.

Direnişlere erzak desteği

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi, Düzce ve Gebze'de devam eden grev ve direnişlerin yanısıra bölgedeki sendikal örgütlenme mücadelelerine destek amaçlı erzak dağıtımını gerçekleştirdi. Sendika Genel Sekreteri Mecit Amaç, Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Akyürek 17 Eylül günü Yörsan ve Bursa Burulaş işçilerine gerçekleştirdikleri ziyaretlerin ardından 18 Eylül günü E-Kart (Basın-İş), Unilever (TÜMTİS), DESA (Deri-İş) işçilerini ziyaret ettiler.

Eti, Evyap, Aroma, Kent, Tamek, Tat, Danone, Nuh'un Ankara Makarnası, Filiz, Trakya Birlik, Besan-Knorr ve Fora Zeytincilik'te çalışan Tek Gıda-İş Sendikası üyelerinin katkılarıyla gerçekleştirilen erzak yardımı Ambarlı Liman işçilerine de yapıldı.

Kervan Gıda, Dimes (Tokat ve İzmir), UNO, LSG SKY Cheefs, Bel Karper, Burgaz Rakı işçilerine ise yereldeki yöneticiler tarafından erzak dağıtılacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kariyer birincisi Assist AŞ!

Çağrı merkezlerinde stresli iş koşulları altında düşük ücrete çalışan çağrı merkezi emekçileri sendika hakkı için mücadele ediyor. Türkiye genelinde yaklaşık 35 bin olan çağrı merkezi çalışanları kariyer yalanlarıyla sefaletle alıştırılmak isteniyor.

Esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı

Çağrı Merkezi Çalışanları

Derneği'ni kuran çalışanlar, geçtiğimiz sene olduğu gibi bu sene de "en iyi çağrı merkezi" çalışanını seçtiler.

17 Eylül akşamı Harbiye'de Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı yakınındaki plazalar önünde eylem yapan çağrı merkezi çalışanları, kendileri gibi esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı mücadele

23 Eylül 2008 / Adana

yürüten

Türk Telekom Assist A.Ş. çalışanlarıyla ortak eylem yaptılar. "Kariyer yalanlarınızı külahıma anlatın" pankartı açarak yürüyüş gerçekleştiren çağrı merkezi çalışanları, "İşten atılan TTnet çalışanları geri alın!" "İş güvencesi istiyoruz!" dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklamasında çağrı merkezi çalışanlarının örgütlenmesinin önündeki engellerin kaldırılması istendi ve mücadele talepleri sıralandı. Ardından işten atılan Assist A.Ş. çalışanları adına bir açıklama yapıldı. İlerleyen günlerde Bostancı'da başlatacakları dönüşümlü açlık grevinin duyurusunu yapan Assist A.Ş çalışanı, işten atılan TTnet çalışanlarının geri alınmasını istedi.

Eylem boyunca "Al al al, çal çal çal, kariyer yalanını al başına çal!", "Sendika, sigorta 6 saat iş günü!", "Sendikaya, derneğe, örgütlenmeye!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ANKA'da grev kararı

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), örgütlü olduğu Ankara Ajansı'nda (ANKA) greve çıkma kararı aldığını duyurdu.

Yılbaşından bu yana süren TİS görüşmelerinde ANKA patronları sendikanın hiçbir talebini kabul etmemişler, son olarak ise TİS'i imzalamayacaklarını duyurmuşlardı. 20 Eylül günü gerçekleştirilen görüşmelerde de sonuç alınamaması üzerine, sendika 26 Eylül günü greve başlama kararı aldı. Sendika yaptığı yazılı açıklamada, yaşanan görüşme süreci hakkında bilgi vererek greve çıkma konusunda kararlılıklarını vurguladı.

Eğer duyurulan tarihe kadar anlaşma sağlanamazsa, ANKA ajansının 35 yıllık tarihinde ilk kez grev yaşanmış olacak.

Adana BTS'den eylem

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) 23 Eylül günü Adana'da demiryollarının 152. kuruluş yıldönümü nedeni ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Gar içindeki sendika binasında gerçekleştirilen açıklamada, AKP hükümetinin demiryollarında özelleştirme ve tasfiye dışında bir şey yapmadığı söylendi. Hızlı tren yapılacağı söyleminin gerçeği yansıtmadığı, projelerin yıllardır tamamlanamadığı dile getirildi. Demiryollarındaki yeni uygulamalar

18 Eylül 2008 / Eskişehir

nedeniyle can güvenliğinin ortadan kalktığı, sık sık ölümlü kazalar yaşandığı belirtildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi: “*Demiryollarındaki yıkımı durdurun. Demiryolu yasa tasarısını geri çekin. Taşınmazların haraç mezat satışından vazgeçin. Siyasi kadrolaşmaya ve hukuksuz uygulamalara son verin. IMF ve Dünya bankasının talimatlarını değil halkın taleplerini yerine getirin.*”

Açıklamanın ardından yolculara yönelik çıkartılan ve “Demiryollarında yıkıma hep birlikte dur diyelim!” başlıklı bildirinin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Sendika değiştir baskısı

Çeşitli işletmelerde sendika değiştirme baskıları devam ediyor. Tek Gıda-İş Sendikası’nın ÇAYKUR işletmelerindeki sendikal örgütlülüğüne karşı Çaykur yönetimini de yanına alarak atağa geçen Hak-İş’e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası, Uno ve Marmara Birlik’te de benzer bir çaba sergiliyor.

Bursa ve çevresinde faaliyet gösteren Marmara Birlik işletmesinde çalışan Tek Gıda-İş Sendikası üyesi öncü işçilerden 3’ü Öz Gıda’nın gayretleriyle işten atıldı. Bunun üzerine açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası, üyeleriyle birlikte sonuna kadar mücadele edeceğini vurguladı. Açıklamada şunlar söylendi:

“Üyelerimizin işten çıkarılmaları için haklı bir gerekçe yoktur. Tek suçları, anayasal haklarını kullanarak, sendikalarını özgürce belirlemek olmuştur. Yapılan işlem, yasalar nezdinde suçtur. Sendikamız gerekli olan her türlü hukuki girişimi derhal yapacaktır.”

E-Kart’ın grev bülteni

15-16 Haziran Direnişi’nin 38. yıldönümünde Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan E-Kart işyerinde greve çıkan Türk-İş’e bağlı Basın-İş Sendikası İstanbul Şube üyeleri ayları bulan grevlerini sürdürüyorlar.

Basın-İş Sendikası grevin başlangıç tarihinden itibaren yeni bir düzenlemeye gittiği web sitesiyle grevin gidişatını ve grevci işçilere sunulan dayanışmayı kamuoyuyla paylaştı. Şimdi de E-Kart işçilerinin grev taleplerini anlatan, grevin hukuki aşaması hakkında bilgilendirmede bulunan ve grevle dayanışma gösteren kurumlara Grev Bülteni’nde yer veriliyor.

Basın-İş Sendikası’nın dışarıda grevi sürdüren ve içeride de örgütlenme çalışması yürüten üyelerinin kaleme aldığı yazıların da bulunduğu bültende grevle dayanışmayı gösteren fotoğrafların yanı sıra grev çadırına yapılan ziyaret haberleri yer alıyor.

17 Eylül 2008 / Harbiye

Belteks’te işçi kıyımı!

Kayıtdışı çalışmanın ve kölelik koşullarının hakim olduğu tekstil sektöründe sorunlar her geçen gün artıyor. Koşullara tepki gösteren işçiler ya işten atılıyor ya da kapı önüne konulmakla tehdit ediliyor. Belteks fabrikası da bunlardan biri... İzmir AOSB’de kurulu bulunan Belteks fabrikasında 15 Eylül günü mesaiye kalmadıkları gerekçesiyle 25 işçi işten atıldı. Atılan işçilerden biriyle yaşanan süreç üzerine konuştuk...

- Fabrikada toplam kaç işçi çalışıyordu? Siz kaç yıldır çalışıyordunuz?

Toplam 230 kişinin çalıştığı fabrikada, benim de çalıştığım dikimhane bölümünde 55 kişi vardı. Ben 5.5 yıldır çalışıyordum. İşten atılan arkadaşlar arasında 15 yıldır çalışanlar da vardı. 4 yıldır çalışan da 18 yıldır çalışan da aynı ücreti alıyordu.

- İşyerindeki çalışma koşullarından bahsedebilir misin?

Çalışma saatlerimiz 8.00-18.00 idi. Son iki aydır işlerin yoğun olmamasından kaynaklı fazla mesaiye kalmıyorduk. Ancak işlerin yoğun olduğu dönemlerde akşam 22.00’ye kadar mesaiye kalıyorduk. Cumartesi günleri rutin olarak mesaiye kalıyorduk. Yemek ve servis sorunumuz yoktu. Son dönemlerde işler çok yoğun olmadığı için de arada 3’er 4’er arkadaşımız tazminatları verilerek işten çıkartılıyordu. İşçi alımı da olmuyordu. Fabrikadaki en büyük sorunumuz ücretlerin geç ödenmesi idi. Ücretlerimiz son bir yıldır düzensiz veriliyor, arkadaşlarımız maaşlarını alabilmek için yalvarıyorlardı. Ücretlerimizin bir kısmını bile istesek “yine mi para istiyorsun” tepkisiyle karşılaşıyorduk.

- İşten atılma sürecini anlatabilir misin?

Ücretlerimizi alamamamız ve istediğimiz zaman karşılaşmış olduğumuz sıkıntılardan dolayı işyerindeki birkaç arkadaşımız İl Çalışma Müdürlüğü’ne şikâyetle bulunmuştu. Fakat hiçbir şey değişmedi. Bizim bölümdeki arkadaşlarla biraraya gelerek ücretlerimiz ödenene kadar mesailere kalmama kararı aldık. 13 Eylül günü mesaiye kalmamız için getirilen kâğıtlara ilk başta hiç kimse imza atmadı. Üretim müdürünün “mesaiye gelen gelir gelmeyen Pazartesi de işe gelmesin” vb. tehditleri sonucu 5-6 arkadaşımız imza attı. İşten ayrılırken Cumartesi günü gelmeyeceğimize dair karar almamıza rağmen, yarımız mesaiye kaldı. Pazartesi günü işe gittiğimizde, 20’mizin işten atıldığını ve 5’imizin ücretli izne ayrıldığını öğrendik.

- İç örgütlülüğünüzün durumu nasıl?

Yapmış olduğumuz toplantılarda çok enine boyuna bir tartışma gerçekleştiremedik. İşten atılma durumunda nasıl bir refleks göstereceğimizi konuşmadık. En fazla işten atarlar, işten çıkartılırsak çıkartılırız diyorduk. Biraz da tepkisel hareket ettik sayılır...

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Her ne kadar bir avukatla görüşme kararı alsak da, tazminatlarımızı alacağımız için işe geri dönme niyetimiz yok. Hatta ücretli izne ayrılan arkadaşların bile işten çıkarılma korkusu var. Arkadaşlarla tekrar bir araya gelerek bundan sonrası için nasıl bir hat izleyeceğimizi konuşacağız.

Kızıl Bayrak / İzmir

İş cinayetlerinin tüm sorumluları yargılansın!

Gisan Tersanesinde 11 Ağustos günü 19 işçinin canlı denek olarak kullanıldığı filika denemesinde üç işçi arkadaşımız yaşamını yitirmişti. Filika katliamı kamuoyunda geniş bir yankı uyandırmıştı. Bunun üzerine devlet Gisan Tersanesini 20 günlüğüne kapatmıştı. 18 Eylül günü ise Tuzla Cumhuriyet savcılığının talimatıyla Gisan Tersanesi Genel Müdürü Metin Ayyıldız, Müdür Yardımcısı Ender Keskin, Teknik Müdür Murat Bozdemir ve iki kontrolör (Hayati Aşan, İskender Altın) savcılık sorgularının ardından, “görevi ihmal ve ölüme sebebiyet vermek” suçlarından tutuklandı.

İlk bakışta bu, iş cinayetlerini önleme adına atılmış önemli bir adım gibi görülebilir. Ancak gerçekte yasal prosedür uygulanacak mı? Ne kadar tutuklu kalacaklar? Hapis cezası alacaklar mı vb. kuşkuyla uyanmaması mümkün değildir. Dahası filika cinayetinin sorumluları sadece müdür, müdür yardımcıları ve kontrolörler olarak yansıtılmaktadır. Diğer sorumlular halen dışarıdadır. Biz ***Tersane İşçileri Birliği Derneği*** olarak 17 Ağustos günü iş cinayetlerine karşı Taksim’de yapmış olduğumuz eylemde GİSAN patronunun da tutuklanması gerektiğini söylemiştik. Bu konuda ısrarımız sürecektir.

GİSAN Yönetim Kurulu Başkanı İsmail Ayar, Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Ramazan Kısa, Yönetim Kurulu üyeleri Cemalettin Oyar ile Ramazan Parlar da tutuklanmalıdır. Dahası bugüne kadar iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 111 işçinin katilleri de (başta GİSBİR Başkanı Murat Bayrak olmak üzere) tutuklanıp yargılanmalıdır. Zira ölümlerin büyük bir çoğunluğunun “kaza” olmadığını bizzat çalışma bakanı Faruk Çelik itiraf etmiştir. Dolayısıyla üç kuruşluk para cezaları ile bu katillerin suçlarının üstü örtülmemeli, “görevi ihmal ve ölüme sebebiyet vermek” suçundan tutuklanıp yargılanmalıdır.

Bu tutuklama her şeye rağmen gelişen kamuoyu tepkisinin ve tersane işçisinin mücadelesinin bir ürünü olarak algılanmalıdır. Ancak, yeni yaşanacak iş cinayetlerinde “*Biz elimizden geleni yaptık, tersane yöneticilerini dahi tutukladık*” diyerek sorumluluğu kendi üzerlerinden atmaya da kalkacaklardır. Bu duruma izin vermemek, sadece tersane müdürlerinin değil, iş cinayetlerinin gerçek sorumlusu olan patronların yargılanabilmesi, taşeronluğun kaldırılabilmesi, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin alınabilmesi tersane işçilerinin birliğine ve ona bağlı gelişecek militan bir mücadeleye bağlıdır.

Tersane İşçileri Birliği

Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu 6. Toplantısı Sonuç Bildirgesi...

Birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi ve örgütü için mücadeleye!

Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu'nun 6. Toplantısı 21 Eylül günü BES Kadıköy şubesinde gerçekleştirildi. Çeşitli üniversitelerden gelen katılımcılar, yeni dönem gençlik mücadelesinin gündemleri, gençlik örgütlenmesi sorunu ve Genç-Sen sürecine dair etkili tartışmalar yaptılar.

Toplantı, koordinasyonun amaç ve işlevini ele alan açılış konuşmasıyla başladı. Gençlik hareketinin mevcut parçalı ve dağınık tablosunun etkin bir politik müdahaleyle aşılabilmesi ihtiyacına, koordinasyon bileşenlerinin gençlik hareketi gündemlerine dair ortaya koyacakları somut müdahalelerin önemine değinildi. Koordinasyonun bu çerçevede etkin bir tartışma aracı olabilmesinin anlamı üzerine yapılan vurgunun ardından oturum başlıklarının tartışılmasına geçildi.

Tartışmalar iki oturum halinde, belirlenen alt başlıklar üzerinden gerçekleşti.

Tartışmalar neticesinde ortaya konulan değerlendirmeleri genel çerçevesiyle sunuyoruz.

Gençlik hareketinde yeni dönem mücadele gündemleri:

1) Ticarileşen eğitim ve üniversiteler, mesleki dönüşümler ve geleceksizlik

Neo-liberal dönüşümler ekseninde birçok temel hizmetin sermayenin talanına açılarak ticarileştirilmesi eğitim alanında da yıllardır somut bir biçimde kendini göstermektedir. En somut haliyle “paralı eğitim” olarak karşımıza çıkan bu sorun, oldukça derin ve birbiriyle iç içe geçmiş bir dizi başka sorunu da içerisinde barındırmaktadır. Eğitim alınıp satılan bir meta olarak tanımlanmakta, yanı sıra eğitim süreci içerisinde diğer temel gereksinimler de bir bir paralılaştırılmaktadır. Yurt ve yemekhanelerden ulaşım kadar birçok alan sürekli yüksek zamlara konu olmaktadır. Dönem başında %10 oranında zamlandığı açıklanan har(a)çlar, paralı eğitim saldırısının yeni dönemdeki ilk yansıması olmuştur.

Diğer taraftan, meslek ve alanlar da sermaye eksenli yeniden yapılandırma süreci içerisinde birçok dönüşüme uğramaktadır. Üniversite eğitimiyle işsizliği birkaç yıl erteleyen sermaye, bunun yanı sıra ihtiyaç duyduğu ucuz işgücü açısından da yeni düzenlemeler yapmaktadır. Sosyal bilimlere tasfiye eden, formasyon hakkını gasp eden sermaye açısından teknik eleman ihtiyacı daha fazla önem arz eder hale gelmiştir. Kapitalizmin bu ihtiyacına göre arz-talep koşulları yeniden tanımlanırken, diğer taraftan eğitim sistemindeki niteliksiz içeriğin sözde çözümü olarak “yetkinlik” saldırısı karşımıza çıkarılmaktadır.

Mühendislik-mimarlık alanında yaşanan bu süreç bir dizi diğer meslek ve alanda da karşımıza çıkmaktadır. Stajyer avukatlık, aile hekimliği gibi uygulamalar da saldırıların diğer adlarıdır.

Tüm bunları içine alan “sözleşmeli çalışma”, “performansa dayalı esnek çalışma” gibi uygulamalar yeni mezunları bekleyen saldırıların bir başka ayağını oluşturmaktadır.

Ticari eğitim saldırısının, mesleki dönüşümler ve geleceksizlik saldırılarının nasıl bir mücadeleye konu edileceği gençlik hareketinin temel dinamiklerinin belirlenmesi açısından da oldukça önemlidir.

Koordinasyon bileşenleri tarafından tüm bu saldırılar, sermaye düzeninin toplam saldırılarıyla bütünlüğü içinde ve özgün boyutlarıyla önümüzdeki dönemde ele alınacaktır.

2) Düzen içi çatışmalar ve gençliği tutumu

Düzen güçleri, “laik/anti-laik” adı altında süren iç çatışmasına gençliği de dolaysız bir biçimde yedeklemeye çalışmaktadırlar.

Kendi içlerinde çatışırken, öte yandan, eğitimin ticarileştirilmesi, gençliğe geleceksizliğin dayatılması, emperyalizme uşaklık, Kürt halkına yönelik imha ve inkâr vb. birçok saldırıda ise sorunsuz bir biçimde ortaklaşmaktadırlar.

Koordinasyon bileşenleri açısından üniversitelerde yürütülecek mücadelede düzen içi çatışmanın teşhiri büyük bir önem taşımaktadır. Yürütülecek çalışmada, birçok hak gaspı ve saldırıda ortaklaşan sermaye kliklerinin mevcut sömürü düzeni üzerinde durdukları, düzene karşı bütünlüklü bir mücadele verilmesi gerektiği her açıdan vurgulanacaktır. AKP eksenli sermaye kampının sözde darbe karşıtlığına yedeklenen liberallerin hezeyanları da, anti-emperyalist ve laik geçinen diğer cephenin söylemleri de etkin bir biçimde teşhir edilecektir. “Çeteleşmiş devletten ve çürüyen düzenden hesap sormaya!” şiarının yanı sıra “Devletin derini devletin ta kendisidir!” sloganı çalışmanın ana söylemleri olacaktır.

Koordinasyon bileşenleri “salt AKP karşıtlığı” politikasına dair de söz söyleyeceklerdir. AKP’nin bir hükümet partisi olmaktan öte devlette söz sahibi olma hedefi nedeniyle sürecin özgün yanları bulunsada, bu hiçbir biçimde mücadeleyi “AKP karşıtlığı”na indirgemenin gerekçesi olamaz.

3) Anti-demokratik uygulamalara, soruşturma ve baskılara karşı mücadele

Bugün gençlik içerisinde politik çalışma yürüten güçlerin soruşturma ve cezalarla karşılaşması kaçınılmazdır. Sermaye düzeninin toplum üzerinde yarattığı baskı ve terörün üniversitelerdeki adı çoğunlukla soruşturma ve cezalar olmaktadır.

Soruşturma terörünün yanısıra turnikeler, kameralar, ÖGB’ler vb. mücadeleye karşı kullanılan diğer araçlardır. Bunların yetmediği yerde ise üniversite içlerine faşistler, ulusalcı çeteler, çevik polisler sokulmaktadır.

Koordinasyon bileşenleri açısından soruşturmalar ile baskı ve teröre karşı yürütülecek mücadele önümüzdeki dönemde de önemli bir yerde durmaktadır.

Soruşturmalara karşı mücadele hiçbir biçimde tek başına bir hukuksal mücadeleye indirgenemez. Üniversite gençliğinin güncel mücadele talepleriyle birleştirilecek bir biçimde örülecek soruşturma karşıtı mücadele koordinasyon bileşenlerinin hedefi olacaktır.

4) Faşist ve şovenist gericiilik karşısında halkların kardeşliği mücadelesi

Üniversitelerde anti-demokratik uygulama ve baskılar Kürt sorunu eksenli mücadelede de sıklıkla yaşanmaktadır. Sermaye devleti kendi demokrasisi sınırlarında dahi Kürt sorunu üzerinden söz söylenmesine tahammül edememektedir. DTP’nin kapatılması süreci, “anadilde eğitim” talebi üzerinden yakın süreçte yaşananlar bunun örnekleridir.

Koordinasyon bileşenleri, üniversitelerde de tırmandırılan faşist-şovenist gericiiliğe karşı “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarını güçlü bir biçimde yükselteceklerdir. Anadilde eğitim talebi üzerinden gelişebilecek baskılara karşı sistemli bir teşhir faaliyeti yürütecekler, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!” şiarını öne çıkaracaklardır.

5) Emperyalist saldırganlık ve anti-emperyalist mücadele

Yakın dönemde, emperyalistler arası çekişmelerin ve gerici hesaplaşmaların halklar üzerinde yarattığı yıkıma Kafkaslar üzerinden bir kez daha tanık olunmuştur. “Kapitalizm savaş demektir!” şiarı bir kez daha doğrulanmıştır.

Emperyalist işgallerin ve saldırganlığın taşeronluğunu yapan Türkiye, izlediği politikalarla Kafkaslar’da akan kanın da dolaysız sorumlularından

biri olmuştur. Faşist Gürcistan rejiminin bölgede ABD-NATO eksenli konumlandırılması sürecinde Gürcistan ordusunu eğitip, askeri olarak çok yönlü katkıda bulunan Türkiyeli işbirlikçiler, diğer taraftan NATO gemilerinin boğazlardan geçişine izin vererek üzerine düşeni bir kez daha yerine getirmiştir.

Yaşanan bu gelişmeler karşısında koordinasyon, “*Emperyalist saldırganlığa ve işgallere son!*” şiarını yükseltecektir.

Gençlik yığınları içerisinde geliştirilecek anti-emperyalist duyarlılık bütünlüklü bir tarzda ele alınmalıdır. Anti-kapitalist olmayan bir “anti-emperyalizm”in içi boş bir söylemden öte gidemeyeceği anlatılmalıdır. Ulusalçı çeteler tarafından dillendirilen sözde anti-emperyalist söylem etkili bir şekilde teşhir edilmelidir.

Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı mücadele eğitim, sağlık gibi sorunlar ile birleştirilmeli, “*Savaşa değil, eğitime ve sağlığa bütçe!*” gibi sloganlar da öne çıkarılmalıdır.

6) Birleşik kitlesel bir 6 Kasım süreci ve eylemi

Gençlik mücadelesinin diğer bir önemli gündemini 6 Kasım oluşturmaktadır. Geçmiş dönemin deneyimleri gözetilerek, tüm ilerici ve devrimci gençlik güçleri sorumlu bir biçimde hareket etmeli, birleşik, kitlesel ve devrimci bir 6 Kasım için etkin bir çaba sarf etmelidir.

6 Kasım’ın gençlik mücadelesi açısından ortaya çıkartabileceği sonuçları belirleyen asıl etken, eylemin etkin bir pratik ön çalışma sürecine dayanması ve buna paralel olarak sürecin gençlik hareketinin ihtiyaçları ile kurabildiği bağdır. Bu nedenle, pratik bir ön hazırlığa dayanmayan ve gençlik mücadelesinin ihtiyaçlarını gözetmeyen, birleşikliği eylem alanına çıkışla sınırlayan yönelimler eleştirmelidir.

Birleşik bir 6 Kasım süreci çerçevesinde üniversitelerde yoğun ve ısrarlı bir faaliyet örülmeli, yanısıra kitle inisiyatiflerini açığa çıkarabilecek araçlar tanımlanabilmelidir. Yalnızca siyasal gençlik gruplarının örgütlü güçlerine daralan bir 6 Kasım eylemini aşabilmek için bu son nokta ayrı bir önem taşımaktadır.

Bu seneki 6 Kasım eylemi için de eylem alanına ve eylem tarzına yönelik biçimsel tartışmaların yapılması olasıdır. Genç-Sen’in çağrıcılığını yapacağı bir Türkiye merkezli 6 Kasım mitingi önerisi henüz somutlanmış olmasa da, bu tür tartışmalardan biri olmaya adaydır. Geçmiş tartışmalarda “*insanların daha rahat katılabileceği eylemler*” türünden argümanlar ileri sürülebilmiş, “*üniversitelerde afiş asmanın anlamı yok*” yaklaşımları sergilenebilmiştir.

“Sorunsuz” bir eylem süreci örgütlenme anlayışının ürünü bu tür tartışmalar teşhir edilmelidir.

6 Kasım, gençliği güncel mücadele taleplerini işleyen ve geniş gençlik yığınlarının eylemsel süreçte doğrudan katılabildiği birleşik, kitlesel, militan bir biçimde hayata geçirilmelidir. Bu eksen üzerinden inşa edilecek yerel fiili meşru eylemler, Türkiye merkezli bir miting tartışmasının sonucundan bağımsız olarak, mutlaka örgütlenebilmelidir. Eylemsel süreçte, gençliğin mücadele gündemleri üniversiteler temelli işlenebilmeli, yerel ayakların oluşturulması doğrultusunda müdahaleler yapılabilmelidir.

Koordinasyon bileşenleri, yeni döneme ilişkin gündemlerini 6 Kasım eyleminin de gündemleri olarak tanımlamaktadır. Bu eksenle birleşik, kitlesel, militan bir 6 Kasım süreci ve eylemi örgütlemek için azami bir çaba ortaya koyacaktır.

7) Yeni dönem ve Genç-Sen süreci

Gençlik sorunu her geçen gün ağırlaşmaktadır. Biriken ve katmerleşen sorunlar gençlik hareketini geliştirmenin imkanlarını artırmaktadır. Buna yönelik bir müdahale ise ancak birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik örgütlenmesi ile başarılabilir.

Bununla birlikte, birleşik kitlesel bir örgütlenmenin ancak ve ancak bir hareketlilik içinde hayat bulabileceği, bu zemine dayanan dinamik bağlar üzerinden gelişebileceği, kavranması gereken en temel noktadır.

Önümüzdeki süreçte, birleşik bir örgütlenme olanağı olarak tanımladığımız Genç-Sen’e yönelik müdahalemiz bu çerçevede sürecektir. Geçtiğimiz yıl yaşanan liberal-reformist bloğun bürokratik ve anti-demokratik tutumlarına karşı etkili bir mücadele yürütülecektir.

Koordinasyon bileşenleri açısından bu müdahale gençlik hareketinin ihtiyaçları çerçevesinde olacaktır. Birleşiklik ve mücadele zemininin olduğu tüm alanlarda Genç-Sen süreçlerine etkin müdahalelerde bulunulacaktır. Bunun ötesinde, hareketin ihtiyaçlarını gözetmeyen, yalnızca tüzüksel normlar üzerinden sorunlara “çözüm” üretmeye çalışan, iş yapmanın dahi önüne set çekebilen anlayışlara ve onların boğucu-gerici tartışmalarına tutum alınacaktır.

Bu çerçevede önümüzdeki dönemde, taban inisiyatifini açığa çıkarmayı hedefleyen etkin bir pratik faaliyetin örülmesi, tabanın doğrudan söz ve karar süreçlerine katılabilmesine olanak sağlayacak yöntemlerin hayata geçirilmesi çabası içinde olunacaktır.

Genel kurul sürecine müdahale de bu bakış açısıyla ele alınmalıdır. Koordinasyon bileşenleri bulundukları

tüm alanlarda, genel kurulun ileri bir tarihe alınması üzerinden etkin bir tartışma yürütmelidir. Şu an 8 Kasım günü gerçekleştirilmesi düşünülen genel kurulun, ilkinde benzer bir biçimde, taban inisiyatifini ve katılımını hiçe sayan, etkili bir ön süreci dışlayan, “oldu-bitti”ye sıkışan göstermelik bir genel kurul örgütlenme çabasının ürünü olacağı anlatılmalıdır. Tarih üzerinde değişikliğin sağlanamaması durumunda ise, taban iradesini açığa çıkartacak, demokratik işleyişe dayalı bir genel kurulun gerçekleşmesi için azami çaba sarf edilmelidir. Gençliğin mücadele gündemlerinin, gençlik hareketi ve örgütlenmesinin sorunlarının etkin bir biçimde tartışıldığı bir sürecin yaşanabilmesi doğrultusunda bir müdahale içinde olunmalıdır.

Yanısıra, muhatap olunabilecek tüm siyasal unsurlarla birlikte genel kurula dönük tüzük ve mücadele programı hazırlığı başlatılmalı, bu çerçevedeki tartışmalar Genç Sen içerisindeki tüm bileşene sunulabilmelidir.

Koordinasyon bileşenleri, mücadele dışı normlar yığını olarak sürekli karşımıza çıkarılan “tüzük” anlayışının karşısına, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek, örgütsel iddiayı dinamik bir işleyiş içine sokacak, tabanın etkin katılımını ve fiili-meşruluk anlayışını esas alan tüzüksel bir süreci hayata geçirmek için yoğun bir çaba sarf edeceklerdir.

Ticari Eğitime Karşı Gençlik

Koordinasyonu

Beytepe saldırıyla açıldı

Hacettepe üniversitesi Beytepe Kampusü yeni döneme ÖGB saldırısı ve jandarma eşliğinde girdi. Üniversitenin açıldığı 22 Eylül günü ÖGB, yıllardır özgürce astığımız afişlerin izinli olmadığını gerekçe göstererek indirmeye çalıştı. TKP ve Öğrenci Kolektifleri’ne ait afişlerin indirilmesine devrimci ve demokrat öğrenciler tarafından verilen sert tepki üzerine ÖGB geri adım atmak zorunda kaldı. Fakat ÖGB sonrasında Hazırlık Bölümü’nde açılan SGD masasına saldırı, bir arkadaşımız ağır bir şekilde darp edildi.

ÖGB’nin bir afişimizi daha yırtmasıyla çatışma yaşandı. ÖGB’ye dersi hakkıyla verilmiş oldu. Bunun üzerine rektörlük jandarmayı üniversiteye buyur etti. 100’e yakın robokop ve bir panzerin geldiği hazırlık binası önünde barikat örüldü. Bu sırada, biri Öğrenci Kolektifi’nden diğeri ise TKP’li iki kişi rektörlük genel sekreteriyle görüştü. TKP ortak inisiyatifi hiçe sayarak, barikatın derhal açılacağını ve sorun yaratmayacaklarını belirtti. Bu gerici tutum üzerine jandarman üniversiteden ayrıldı.

23 Eylül günü “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!” şiarlı afişler yapıldı ve hazırlık binasında masa açıldı. ÖGB saldırısını ve üniversiteye jandarmanın girmesini teşhir eden bildiriler dağıtıldı. Öğle saatlerinde yemekhane önünde bildiri dağıtımına devam edildi ve hazırlıkta yaşanan saldırı tüm üniversiteye duyuruldu.

TKP, “sorun çıkarmama” olarak özetlenebilecek tavrına ilişkin, olayın asıl muhatabı devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere özeleştirme verme gereği duymadı. AKP’yi hedef alan bir vurgunun olmaması gerekçesiyle, ortak bildiriden imzasını çekti. Kolektif de aynı nedenle imzasını çekerek kendi bildirilerini dağıttı.

Ekim Gençliği / Beytepe

Gönüllü kulluk

Yüksel Akkaya

Zavallı sefil insanlar, akılsız halklar, kötü durumlarında kalmak için direnen ve iyiliklerini göremeyen uluslar! Sizler gözünüzün önünde, en güzel ve en parlak kazançlarınızın götürülüşüne, tarlalarınızın yağmalanmasına, evlerinizi ve eşyalarınızın çalınmasına seyirci kalıyorsunuz. Öyle bir yaşam sürüyorsunuz ki, hiçbir şeyin size ait olduğunu söyleyebilecek durumda değilsiniz. Şimdi, mallarınıza, ailelerinize ve yaşamlarınıza yarım yamalak bile sahip olmak, size büyük bir mutluluk gibi gözüküyor. Tüm bu zarar, bu kötülük, bu yıkım size düşmanlardan gelmiyor; hiç kuşkusuz düşmandan, yani öylesine yücelttiğiniz, uğrunda cesaretle savaşa gidip kendinizi ölüme atmaktan çekinmediğiniz o kişiden geliyor. Size böylesine hakim olan kişinin iki gözü, iki eli, bir bedeni var ve herhangi bir insandan daha başka bir şeye sahip değil. Yalnızca sizden fazla bir şeyi var: O da sizi ezmek için ona sağlamış olduğunuz üstünlük.

Kendinize ihanet etmeseniz, sizi öldüren bu katilin yarıdakısı olmasanız ve sizi yağmalayan bu hırsıza yataklık etmeseniz o ne yapabilir?

Onun daha güçlü ve sert olması ve böylece dizginleri daha da sıkması için kendinizi zayıflatıyorsunuz. Hayvanların bile sezinleyemeyeceği ya da katlanamayacağı tüm bu kötülüklerden

kurtulabilirsiniz. Bunun için kurtulmaya çabalamanız gerekmez, yalnızca kurtulmak istemeniz yeterli olacaktır. Kulluk etmemeye karar verdiğiniz an özgürsünüz demektir.

Tüm insanların doğal olarak özgür olduğu üzerine kuşkuya düşmemek gerek; çünkü hepimiz yoldaşıdır ve doğanın hepimizi arkadaşlık içine sokup kimseyi kul köle kılmamış olmasını da hiç kimse yadsıyamaz.

Şimdi bunun üzerinde bir kuşkuya kapılıyorsa, bu bizim iyi yönlerimizi ve doğal duygularımızı tanımayacak kadar yozlaştığımızı gösterir.

Eğer insanlar fazla sağır olmasaydılar, hayvanların onlara “yaşasın özgürlük” diye haykırdıklarını duyarlardı.

Halk bir kere kulluklaşmaya görsün, özgürlüğü öylesine unutup ki, artık onun uyanıp yeniden özgürlüğünü ele geçirmesi olanaksız oluyor. Üstelik halk, çok içten ve istekli bir biçimde kulluk (hizmet) ediyor. Bu durumu gören, onun özgürlüğünü değil de köleliğini kaybettiğini sanır. İlk başlarda, kuvvetle alt edilmişlikten dolayı ve zorlama nedeniyle hizmet edildiği bir gerçek. Fakat bundan sonra gelen kuşak, özgürlüğü hiç görmeyip tanımadığından dolayı, pişmanlık duymadan hizmet eder ve ondan öncekilerin zorla yaptıklarını seve seve yerine getirir. Bu insanlar

daha ileriye bakmadan, doğdukları gibi bir yaşamı sürdürmekle yetinirler ve bulduklarından başka hakları ve malları olabileceğini düşünmemelerinden de öte, doğumlarındaki durumu doğal durumları olarak kabul ederler.

Özgürlüğün kaybedilmesiyle birlikte yürekliliğin de bir anda yok olduğu kesindir. Bağımlı olan insanlar savaşta ne canlı ne de dayanıklı olurlar. Tehlikeye, sanki elleri kolları bağlanmış gibi ve bir alışkanlığı yerine getirircesine uyuşuk bir biçimde karşı çıkarlar. Yürekerinde tehlikeyi küçümseten ve yoldaşları arasında güzel bir ölümle onur övüncesini kazanmayı isteten özgürlük ateşi kaynamaz. Özgür insanlar arasındaki her kişi, hem kendisi hem de toplumun iyiliği için iyisini yapmayı arzular; orada, herkes ya yenilginin kötülüğünden ya da yenginin iyiliğinden payına düşeni almayı bekler. Oysa köleleşmiş insanlar, bu savaşçı cesaretlerinden başka, her şeydeki canlılıklarını da yitirirler. Alçak ve yumuşak olan yürekleri, büyük şeyleri, yani özgürlüğe kavuşmak uğruna herhangi bir eylemi, yapabilmekten yoksundur.

Yukarıdaki metinde ifade edilen düşünceler bugünü yansıtır görünse de bundan beşyüz yıl önce yazılmıştır.¹ Beşyüz yıl önce yazılmış olmasına rağmen bugün de genel olarak toplumun, özel olarak emekçilerin “gönüllü” kulluğuna dikkat çekiyor. Böylece, beşyüz yıl boyunca “gönüllü” kulluğun daha fazla tahkim edilirken, özgürlüğün neredeyse unutulduğunu çok çarpıcı olarak ortaya koyuyor. Ve, basit bir öneride bulunuyor: Özgürlüğü hatırlayıp, kulluğu reddedin. Evet, evet bu kadar basit bir öneri...

¹ Etienne de la Boétie, Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev, (Çev. M. A. Ağaoğulları), İmge Kitabevi, kara, 1995.

“Faşizmin ayak sesleri” ya da sermaye medyasının ikiyeüzüzlülüğü!

Alman halkı 1930’ların başında “faşizmin ayak sesleri”ni duymaya başladığında iş işten çoktan geçmiş, faşizm çoktan iktidar olmuş, dünyanın gördüğü en kanlı savaşın pimi çoktan çekilmişti. Birinci emperyalist paylaşım savaşında büyük güç kaybeden Alman burjuvazisinin, dünyayı saran ekonomik buhran karşısında bulduğu çözüm, içerde faşizm dışarıda savaş olmuştu. Alman burjuvazisi milyonları buna inandırmakta zorlanmadı. Güçlü bir propaganda kampanyası ile süslenen ırkçılık, bir yandan yoksulluğun adresini yabancılar (özel olarak Yahudiler) olarak gösterirken, Alman halkı da çözümün “damarlarındaki asil kanda” olduğuna inandırılmıştı. Burjuvazinin çıkarları bu körü körüne inanmış kitleyle birleşince, ortaya çıkan insanlık adına utanç verici bir tablo oldu. Buna son veren ise sosyalizmin temsilcileri...

AKP hükümeti eliyle son dönemde yaşananlara da buradan bakılabilir. Burjuvazi çıplak faşizmi değil ama, sorunlarını çözecek ve yarattığı yoksulluk ve sefaletin büyüttüğü öfkeyi dizginleyecek olan din afyonunu ustaca kullandı. Ekonomideki yapısal krizin sonucu koskoca bir dilenci toplumunun yaratılması oldu. Bu kitleyi dinsel gericiliğin yalanlarıyla peşine takmayı başaran AKP, sermaye sınıfının yıllardır düşlerinde gördüğü düzenlemeleri birer birer hayata geçirdi. Ancak elindeki gücü dayandığı dinci sermayenin çıkarları için kullanması, burjuvazinin geleneksel kesimleriyle çatışmanın dışı vurmasına neden oldu.

Tayyip Erdoğan ile Doğan sermaye grubu arasında başlayan kavga, burjuva kamplar arasındaki

çatlağı su yüzüne çıkarırken, bu savaş gerek “Ergenekon” gerekse de “Deniz Feneri” davalarıyla burjuvazinin tüm pisliğini ortaya serdi. Bu süreçte sermaye devletinin kurumsallaşmış faşizminin açık resmi olan kontra örgütlenmeler deşifre olurken, burjuvazinin soyguncu yüzü de ortaya çıkan başka bir gerçek oldu.

Kavga ilerledikçe, taraflar gittikçe pervasızlaşmaya ve birbirlerine bugüne kadar “al gülüm ver gülüm” diyerek sakladıkları gerçeklerle vurmaya devam ediyorlar. Kavganın şimdiki gündemi ise demokrasi!

Taraflardan biri medya patronu olunca “bağımsız medya” demogojisini daha sık duyar olduk. Doğan medyasının saldırılarına “boykot” cevabını veren Erdoğan’a yine Doğan medyasının “demokrat” sesi *Radikal* gazetesinin verdiği yanıt ise “faşizmin ayak sesleri” oldu. Basın özgürlüğü kozuyla daha dün AB’nin demokrasi rüzgarlarıyla etekleri uçan medyanın, yüzyılın demokrati ilan ettiği Erdoğan’a şimdi “faşist” diyor olması elbette bir gelişme değil. İşin ucunda “bağımsız medyanın” çıkarları olunca, dün kitleleri AKP’nin peşine takan medya şimdi de onu hedef tahtasına çakabiliyor. Örneğin, geçtiğimiz yıllarda haber olmayı başaramayan üniversite öğrencileri, şimdi AKP karşıtı bir eylem yapsa, hele de saldırıya uğrasa, ana haberin en temel gündemlerinden biri olabiliyor.

Doğan medyasının söylediklerine bakarsanız, AKP’nin bir günde “faşist” olduğuna veya bu topraklarda faşizmin AKP eliyle başlayıp bittiğine inanmamız gerekiyor. Neyse ki toplumun hafızası bir

bilgisayar gibi çalışmıyor, yeni bilgi eskinin üzerine yazılamıyor!

Bizler, bugünün “demokrasi savaşçısı” köşe yazarlarının 12 Eylül’ü nasıl karşıladıklarını unutmadık. Sokak ortasında vurulan, dövülüp öldürülen gazetecileri unutmadık. Ferhat Gerçek’i vuranlar ile dün Metin Göktepe’yi döverek öldürenler aynı katil sürüsüydü. Onların isimleri çürümüş Doğan medyasında haber bile olmadı. Kürdistan’da vurulanların, kaçırılıp öldürülenlerin, kaybedilenlerin isimlerini bile anmadılar şimdinin “demokrasi havarileri”. *Radikal* gazetesi, yeni TMY devrimci basına kapatma cezası yağdırırken, gazeteler basılırken, bu “ayak sesleri”ni duymadı da yanı başına gelince mi duydu?

Biz “faşizmin ayak sesleri”ni yıllardır duyuyoruz. Tıpkı Alman faşizmini gömenler gibi faşist sermaye devletini de toprağa biz gömeceğiz.

Köln'de onbinlerce kişi ırkçı-faşistlere geçit vermedi!

NPD'nin taşeron örgütü "Pro Köln" adlı ırkçı-faşist oluşumun çağrısı üzerine Avrupa çapında ırkçı parti ve örgütlerin katılımıyla 19-21 Eylül tarihleri arasında Köln'de yapılması planlanan uluslararası ırkçı-faşist kongre, onbinlerce ilercici, devrimci ve antifaşistin katıldığı kitlesel eylemlerle fiili olarak engellendi. Köln'de 19 Eylül'de yapılan eyleme 2 bin, 20 Eylül günü düzenlenen büyük gösteriye ise yaklaşık 50 bin kişi katıldı.

İrkçı kongreyi engellemeye yönelik hazırlık çalışmaları çok erken bir tarihte başlatıldı. Tüm bu çalışmalar, anti-faşist duyarlılığın hayli güçlü olduğu Köln'de ileri düzeyde bir politizasyona yol açtı. Oluşturulan anti-faşist platformlar Köln ve NRW eyaletinin birçok şehrinde yoğun ve yaygın bir çalışma yaptı. Köln'ün hemen her yerine afişler asıldı, bildiri dağıtıldı ve eylem çağrıları yapıldı. Yanı sıra onlarca toplantı, konferans, panel, konser vb. etkinlikler gerçekleştirildi. Hafta sonları Köln'ün hemen her mahallesi ayrı bir gösteri veya etkinliğe sahne oldu.

Bu yoğun hazırlık çalışmalarında Türkiyeli devrimci ve demokrat örgütlerin payı ne yazık ki çok azdır. Türkiyeli örgütlerin çabaları, DEKÖP-A olarak çıkartılan ortak bildirilerin birkaç emekçi semtinde dağıtılması ve birkaç yapının sınırlı sayıda bildiri dağıtımından ibaret kalmıştır. Bunun tek istisnası, çalışmalarını Sol Parti çizgisinde yürüten DİDF olmuştur.

Bir-Kar olarak bu önemli olayı başından itibaren ciddiye aldık ve bu doğrultuda bir çaba içerisine girdik. Almanca ve Türkçe bir afiş, bildiri ve eyleme çağrı niteliğinde el ilanı çıkardık. Köln'ün belli başlı semt ve meydanlarına afişlerimizi yaptık. Birçok emekçi semtinde, işlek meydanlarında ve Ford Fabrikası'nda bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

İrkçı kongreyi engellemeye dönük eylemler, 19 Eylül günü Almanya dışından ırkçı-faşistlerin kente gelmesiyle başladı. Fakat neonaziler planlarının hiçbirini gerçekleştiremediler. Çünkü söz konusu tüm semtlerde devrimciler ve anti-faşistlerin öncülüğünde gösteriler düzenlenerek buralara girişleri engelledi.

19 Eylül gününün son eylemi anti-faşistlerin akşam saat 19.00'da merkezi istasyonda toplanmasıyla başladı. Bu eylemi, kendilerini "Antifa" olarak adlandıran çeşitli otonom grupların oluşturduğu yapılar organize etti. Ağırlığını Antifa'nın oluşturduğu eyleme 2 bin kişi katıldı.

İrkçılık karşıtı sloganların yazılı olduğu pankart ve dövizlerle yürüyüşe geçen kitle, Köln'ün en merkezi yerlerini dolaşarak, ertesi gün ırkçı kongrenin yapılacağı Heumarkt'a döndü ve burada eylem bitirildi.

Köln'de asıl eylem 20 Eylül günü gerçekleşti. Yoğun ve yaygın ön hazırlık çalışmaları, eylemin beklenenin de üzerinde kitlesel bir katılımı sağladı. 40 bin civarında kişinin beklendiği eyleme 50 bin kişi katıldı.

Anti-faşist büyük gösteri, saat 09.00'dan itibaren iki ayrı noktada başladı. Bir kol DGB, Sol Parti, Yeşiller ve SPD'lilerin yer aldığı platformun belirlediği Dom Kilisesi önüydü. Diğer nokta olan Gürzenichstr.'de ise, Alman otonom grupları, Alman ilercileri ve Türkiyeli devrimci gruplar toplandılar.

DGB'nin bulunduğu alanda 30 bin civarında kişi

toplandı. Bu kitle içerisinde IG Metal üyesi çok sayıda Ford işçisinin olması son derece anlamlıydı. IG Metal üyelerinin yanı sıra, Ver.di, IG Bau gibi sendikalara üye çok sayıda işçi ve emekçi de eylemde yerini aldı.

Dom meydanındaki bu eylemde başta CDU'lu Köln Belediye Başkanı olmak üzere çeşitli sendika yöneticileri, parti başkanları ve milletvekilleri konuşmalar yaptılar. Bu eyleme Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD) de katıldı.

İrkçı kongreyi sabahın erken saatlerinden itibaren engellemeye yönelik militan eylem ise, ırkçıların toplanmak istedikleri Heumark alanına yakın Gürzenichstr.'da gerçekleşti. Türkiyeli devrimci yapıların da katıldığı eyleme yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Bu alana çıkan bütün sokaklarda, Naziler'in geçişini engellemek için hem eylemciler hem de polis tarafından barikatlar kuruldu. Çok sayıda küçük sokağın bulunduğu bu alan tam bir eylem alanıydı. İrkçı-faşist güruhun bu alandan geçmesi olanaksızdı ve nitekim geçemediler.

Polis koruması altında eylem alanına getirilen neonazilerin geçişi sırasında anti-faşist gençler ile polis arasında küçük çaplı çatışmalar yaşandı.

Eylemde sık sık "Naziler dışarı!", "Doğu'da, Batı'da, kahrolsun Nazi vebası!", "Yaşasın uluslararası dayanışma!", "Faşizme her yerde ölüm!", "Dayanışma direniş demektir, her ülkede faşizme karşı savaş!" sloganları sık ve gür bir şekilde atıldı.

20 Eylül 2008 / Köln

Bir-Kar olarak, Gürzenichstr.'deki eyleme NRW'deki güçlerimizle ve "Tüm ırkçı parti ve örgütler yasaklansın!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" yazılı pankartlarımızla katıldık, eyleme ilişkin bildirimlerimizi dağıttık.

Eylem alanında çeşitli konuşmalar yapıldı ve müzik dinletileri gerçekleştirildi. Bir yandan da barikatlarda beklenmeye devam edildi. Nihayet polis ırkçı kongreyi, "güvenliği sağlayacak yeterli gücümüz yok!" gerekçesiyle yasakladığını ilan etti.

BİR-KAR / Köln

5. Avrupa Sosyal Forumu sona erdi...

"Başka bir dünya mümkün!"

"Başka bir dünya mümkün!" sloganı altında İsveç'in Malmö kentinde gerçekleşen 5. Avrupa Sosyal Forumu'nun (ASF) 5. günkü forum bölümüne 850 örgüt, sendika ve kurum adına Avrupa'dan 7 bin, İsveç'ten 10 bin dolayında kişi katıldı.

400 kültürel aktivitenin yanında, 250 politik toplantı ve atölyede küreselleşme, sendikal mücadele, emperyalist ülkelerin savaş politikaları, insan hakları, göç ve doğanın korunması konuları tartışıldı. Polonya, Yunanistan, Hindistan, Filistin'den demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri ülkelerindeki gelişmeleri ve mücadelenin ulaştığı boyutları anlattı.

Toplantıların sunuculuğunu Roman sanatçı-yazar Hans Caldaras ile Latin Amerika kökenli yazar-tiyatro sanatçısı America Vera-Zavala yaptı.

Açılış konuşmasını yapan Vandana Shiva, "Bugüne kadar hiçbir forumda güncel olaylar bizim gündemimizle bu kadar bağlantılı olmamıştı" sözlerinin ardından, insan soyunu tehdit eden çevre kirliliği, küresel ısınma ve iklim değişikliğinin serbest pazar ve tüketim ekonomisinin sonucu olduğunu, korku verici bu durumun aynı zamanda yeni bir dünya kurmak için fırsat yarattığını, sosyal forumun bu fırsatı değerlendirmek için "önemli bir zemin" olduğunu ifade etti.

Forum kapsamında protesto gösterileri sokaklara taşındı. Bunlardan biri de hafta sonu gerçekleşti. Yürüyüşe "Kapitalizme ve çevre tahribatına karşı başka bir dünya mümkündür!" sloganı altında 15 bin kişi katıldı.

Kapanış toplantısında önümüzdeki süreçte dört ana kampanyanın sürdürülmesi planlandı.

- * Mart ayında yapılacak olan Avrupa Çalışma ve Sosyal Zirvesi'ne karşı bir zirve örgütlenmesi,
- * NATO'nun 60. yılı vesilesiyle 4 Nisan 2009 tarihinde protesto gösterileri yapılması,
- * Aralık ayında Polonya'da yapılacak olan BM İklim Konferansı için ortak bir eylem günü düzenlenmesi,
- * Temmuz 2009'da İtalya'da toplanacak G8 Zirvesi'ne karşı bir zirve örgütlenmesi,

İlk Dünya Sosyal Forumu Brezilya'nın güneyindeki Porto Alegre'de 12 bin kişinin katılımı ile gerçekleşmişti. Ardından Brezilya, Venezuela, Pakistan, Hindistan, Mali ve Kenya'da 100 bin delegenin katıldığı forumlar düzenlendi. Sosyal Forum Ocak 2009'da ise Brezilya'nın kuzeyindeki Belém'de gerçekleşecek.

Dünyadan...

Peru’da doktorların grevi sürüyor!

Peru’da devlet hastanelerinde çalışan doktorlar, 17 Eylül’de başlattıkları grevi sürdürüyorlar. Doktorlar, hükümetin taleplerini reddetmeyi sürdürdüğü koşullarda 3 hastanedeki acil servisleri terkedecekleri uyarısında bulundular.

Ücretlerinin ve sağlığa ayrılan bütçenin artırılmasını talep eden doktorlar, hükümetin görüşmeler başlamadan önce grevin sonlandırılması teklifini ise kabul etmediler. Doktorlar ayrıca Sağlık Bakanı Hernan Carrido Lecca’nın istifasını talep ediyorlar. Alan Garcia hükümeti grevi yasadışı ilan etti ve görevlerini terk eden doktorlara cezai uygulama başlatılacağını duyurdu.

Tüm baskı ve tehditlere rağmen greve 20 bin doktor katıldı. Yanısıra Sosyal Güvenlik Sağlık Sigortası Fonu işçileri ve teknisyenleri de greve katıldı.

Sağlığa ayrılan ı %4’lük bütçe ile (800 milyon dolar) Peru dünyada sağlığa en az bütçe ayıran ülkeler arasında yer alıyor.

Burundi’de doktorlar greve çıktı!

Burundi Cumhuriyeti’nde yüzlerce doktor daha iyi ücret ve çalışma koşulları talebiyle 22-23 Eylül’de iki günlük grev gerçekleştirdiler.

Orta Afrika’da bulunan Burundi Cumhuriyeti’nde 8 milyon kişi yaşıyor olmasına rağmen ülkede sadece 200 doktor bulunuyor. Doktorlar ayda 100 dolardan daha az bir maaşa çalışıyorlar. Burundi doktorlarının örgütlü olduğu sendikanın sözcüsü Willy Gatore şunları söyledi: “*Taleplerimiz yetkililer tarafından 2004 yılından beri biliniyor fakat çalışma koşullarımızı iyileştirmek için hiçbir şey yapılmadı.*”

Arjantin’de banka çalışanlarından eylem!

Arjantin’in kuzeybatısında bulunan Tucuman şehrinde banka çalışanları 24 saatlik grev gerçekleştirdiler ve eylem yaptılar. Bin pesoluk (300 dolar) zam talep eden banka çalışanları Tucuman’ın finans merkezinde toplandılar ve bölgedeki bankaları kapattılar.

Arjantin’de bu seneki enflasyon oranı %30’un üzerinde ve grevdeki işçiler bu enflasyonla başa çıkabilmek için talep ettikleri zam miktarında ısrar ediyorlar.

Siyonistler 200 Filistinli işçiyi tutukladı!

Genel Filistin İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Haydar İbrahim, 19 Eylül günü yaptığı açıklamada, Ramazan ayının başlamasından bugüne kadar İsrail’de 200’den fazla Filistinli işçinin tutuklandığını, onlarca işçinin kötü muameleye maruz kaldığını söyledi.

İbrahim ayrıca Filistinli işçilere İsrail’de çalışma izni verilmediğini, iş bulmaya ve ailelerine bakmaya çalışırken sürekli olarak takip edildiklerini ve rahatsız edildiklerini söyledi. 20’den fazla işçinin çalışma izni olduğu halde, askerler tarafından izin kağıtlarının yırtıldığını ve coplanarak dövüldüğünü ifade etti.

Kolombiya’da 18 bin işçi grevde!

Kolombiya’da 18 bin şeker pancarı işçisi 15

Eylül’de başlattıkları iş bırakma eylemini sürdürüyor. Grev devletin kolluk güçlerinin saldırılarına ve tehditlerine rağmen sürüyor. İşçiler, karınlarını bile doyuramadıkları ücret karşılığında tarlalarda 14 saat çalıştırıldıkları için greve gittiler. Patronlar Temmuz ayında sendikalarla pazarlık yapmayacaklarını açıklamışlardı. Uygulamalar Kolombiya’nın da imzaladığı uluslararası sözleşmelere, Kolombiya iş yasalarına aykırı olduğu halde, Uribe hükümeti grevci işçilerin üzerine birlikleri göndererek mücadeleyi kırmaya ve işçileri sindirmeye çalışıyor.

Grevin ilk gününde ordu birlikleri, özel polis birlikleri ve özel güvenlikçiler işçilere saldırmış ve çatışmalarda 100 işçi yaralanmıştı. İşçiler, bu saldırılardan yılmayacaklarını direnişleri ile gösteriyorlar.

Olympic Havayolları kapatılıyor!

ITF (Uluslararası Ulaşım İşçileri Federasyonu), 18 Eylül günü yaptığı açıklamada, 8 bin çalışanın işsiz kalmasına yol açacak olan Yunanistan’ın ulusal havayolu şirketi Olympic Havayolları’nın kapatılması kararı üzerine Yunan hükümetine karşı yasal işlem başlatacağını duyurdu.

ITF ve Avrupa kolu ETF (Avrupa Ulaşım İşçileri Federasyonu), Olympic Havayolları’nın kapatılmasının ve özelleştirilmesinin Avrupa Yasasına aykırı olduğunu belirterek, “*ITF ve ETF Havacılık Sendikaları, Olympic Havayolları çalışanlarının çıkarlarını korumak adına her türlü dayanışmayı sağlamak için hazır bulunacaktır.*” dedi.

Polonya tersane işçilerinden eylem!

Polonyalı tersane işçileri 16 Eylül günü Brüksel’de bulunan Avrupa Komisyonu binası önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Elleriyle Solidarity (Dayanışma Hareketi) flamarıyla, dövizleriyle ve “*Brüksel, yaşamamıza izin ver!*” yazılı pankartlarıyla eylem alanına gelen tersane işçileri, çaldıkları düdükle hükümetin üç tersanenin yeniden yapılandırılması ve kapatılması planını protesto ettiler. Brüksel’den planları onaylamama kararı gelmesi durumunda, Dayanışma Hareketi’nin doğduğu Gdansk Tersanesi’nin de aralarında olduğu 3 tersane, en az 2.3 milyar Euro’luk (3.22 milyar dolar) yardımı geri ödemek zorunda kalacak ve bu da tersaneleri iflasa

sürükleyecek. Tersane İşçileri Sendikası lideri Krystof Fidura, 2002’deki ekonomik krizi hatırlatarak, iflasın bütün işçileri mahvedeceğini ve çok fazla işçinin işten çıkarılmasına yol açacağını söyledi.

Gdynia ve Szczecin tersanelerinde ve özelleştirilen Gdansk tersanesinde yaklaşık 15 bin işçi çalışıyor. Polonya yetkilileri ilgili diğer sektörler de hesaba katıldığında bundan 60 bin işçinin etkileneceğini söylüyor.

Kolombiya’da adliye çalışanları grevde!

Kolombiya’da adliye çalışanı 40 bin kişi 17 gün önce başlattıkları grevi kararlılıkla sürdürüyorlar. Sendika lideri Fabio Hernandez, mahkeme katipleri için %70’lik ücret artışı ve hakim ve savcılarının maaşlarının iki katına çıkarılmasını talep ettiklerini açıkladı.

Almanya’da uyarı grevleri!

Alman posta kurumunda örgütlü olan Ver.di sendikası yüzde 8 ücret artışı ve cumartesi gününün normal çalışma günü olarak düzenlenmek istenmesine karşı bir günlüğüne uyarı grevine gitti. Uyarı grevi Berlin, Hamburg, Köln, Dortmund, Leipzig, Ludwigshafen ve Münih’te gerçekleşti.

Telecom’da işten çıkarma

Telecom İtalya ile sendikalar arasında yapılan görüşmeler sonucunda 5 bin işçinin işten çıkartılması konusunda anlaşmanın sağlandığı bildiriliyor. 19 Eylül günü Reuters Haber Ajansı’na açıklama yapan bir sendika temsilcisi, anlaşmanın imzalandığını doğruladı.

Almanya'da savaş ve işgal karşıtı gösterilerden...

“Alman ordusu Afganistan'ı terket!”

Stuttgart'ta savaş karşıtı gösteri...

20 Eylül günü Stuttgart'ta Alman ordusunun Afganistan'dan derhal geri çekilmesi talebi ile 6 bin kişi yürüdü.

Alman Parlamentosu Ekim ayında Alman askerlerinin Afganistan'da 14 ay daha kalmasını öngören bir yasayı tartışacak. Şimdiye değin bu süre 12 ay olarak uzatılıyordu. Yeni düzenlemeyle Alman devleti konuyu genel seçimlerden uzak tutmayı amaçlıyor.

Miting alınırken, “Veterans Against the War” grubundan Irak savaşına katılan Amerikalı gazi Chris Capps bir konuşma yaptı. Capps, savaşın sürmesinde Almanya'nın lojistik planda oynadığı rolden sözetti ve Amerikan halkının savaş konusunda bir bilinç değişikliği yaşamaya başladığını anlattı. Alman Posta Kurumu'nun, DHL'in ve bazı sivil kuruluşların silah taşımacılığında görev aldığını belirtti. Silah taşımak için Bremen, Antwerpen ve Rotterdam gibi limanlardan bazı özel şirketlerin görevlendirildiğini, hava taşımacılığı için ise Almanya'da askeri havaalanlarının yanı sıra, 6 yük uçağının Leipzig kentindeki sivil havaalanını üs olarak kullandığını anlattı.

Afganistan'daki savaşın genişleyerek sürmesi Alman halkının büyük bir çoğunluğu tarafından tepkilerle karşılanıyor. Şubat 2008 yılında yayınlanan bir kamuoyu araştırmalarına göre, Alman halkının yüzde 86'sı Afganistan savaşına Almanya'nın katılmasına karşı çıkıyor. Yüzde 55'i de Alman askerlerinin Afganistan'dan derhal çekilmesini talep ediyor.

NATO ülkeleri 2002-2006 yılları içinde Afganistan'da süren savaşa 82 milyar dolar harcadı. Ama aynı ülkeler sağlık ve beslenme alanına sadece 433 milyon dolar para ayırdı.

Bu süre zarfında Afganistan'da 20 bin kişi yaşamını yitirdi. Bu yılın başından beri ölen insan sayısı 1445. Sadece Ağustos ayında sivil halktan

öldürülenlerin sayısı ise 330.

Berlin'deki yürüyüşe onbin kişi katıldı...

Alman ordusunun Afganistan işgalci güç olarak bulunmasına karşı binlerce Berlinli “Afganistan'a barış, Alman ordusu Afganistan'ı terket!” şiarıyla sokaklara çıktı. Yürüyüşçüler Ekim ayında parlamentoda işgalci askerlerin görev sürelerinin uzatılması için yapılacak oylamayı protesto ettiler ve yabancı askerlerin Afganistan'dan çıkılmalarını talep ettiler.

Yaklaşık 170 sivil toplum örgütü ve sol çevre tarafından düzenlenen yürüyüşe 10 bin kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda, bu işgalin barışçı amaçlı olmadığı, emperyalistlerin o bölgeyi kendi kontrolleri altında tutmak için yapıldığı ifade edildi.

Ernesto Che Guevara'nın kızı Aleida Guevara da eylemde konuştu. ABD'nin Küba'ya, Irak'a ve Afganistan'a karşı saldırgan bir politika uyguladığını, hiçbir devletin bir başka devletin iç meselelerine karışma hakkı olmadığını belirtti.

Ekim ayında yapılacak oylama kabul edilirse askerin görev süresi 14 ay daha uzatılacak ve şu an 3500 olan asker sayısı 4500'e çıkarılacak.

Kızıl Bayrak / Almanya

Siyonist İsrail'in rüşvetçi başbakanı istifa etti

Savaş, işgal ve kanla özdeşleşen İsrail'deki siyonist rejim, ahlaki yozlaşmanın da dip çukuruna batmıştır. En acımasız katillerin devletin tepesine tırmanmasının gelenek olduğu İsrail'de, yönetici elitlerin isminin katliamların yanı sıra yolsuzluk, rüşvet ve tecavüzle anılmasına da sık rastlanır.

Örneğin, önceki cumhurbaşkanı tecavüzcü olduğu ortaya çıktığı halde koltuğunu bırakmak istememiş, ancak suçları kanıtlanınca istifa etmek zorunda kalmıştı. Ancak bu olay siyonist rejim nezdinde bir “sıradan vaka”nın ötesinde bir anlam ifade etmemiştir. Zira bu rejimin şefleri için ortada garipsenecek bir olay yoktu. Cumhurbaşkanı'nın tecavüzcü olması nasıl olağan karşılanmıyorsa, şimdiki İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in yolsuzluk ve rüşvet içinde yüzmesi de rejim efendileri açısından üzerinde durulacak bir olay sayılmamıştır. Bu olaya ilişkin kayda değer bir tepki ortaya konulmamıştır.

İsrail başbakanı, rüşvetçiliği uzun süreden beri bilinmesine rağmen koltuğunu bırakmamakta ayak diredi. Ancak soruşturmayı yürüten görevliler tarafından, kamu kuruluşlarını dolandırmak ve rüşvet almakla suçlandıktan sonra istifa etti. Geline aşamada İsrail başbakanının dosyası, dava açılması tavsiyesiyle başsavcılığa sevk edilmiştir.

Olayın bu noktaya gelmesinden sonra Ehud Olmert'in istifa etmesi, kasap Şaron tarafından kurulan Kadima partisinin başına kimin geçeceği etrafında dönen tartışma ve pazarlıklara yolaçtı. İrkçi İsrail rejimin işgal altındaki Filistin topraklarında gerçekleştirdiği katliamlarda herhangi bir aksamının olmaması için uğraşan siyonist şefler, rejim krizinin derinleşmemesi için blok tutum almış görünüyolar. İster yamalı bohçaya benzeyen hükümette yer alsın, ister muhalefette olsun, İsrail'in tüm siyonist partileri rejiminin olası bir siyasi krize girmesini engellemek için çaba sarf ediyor. Nitekim yapılan oylamada Kadima partisinin başına dışişleri bakanı Tzipi Livni'nin -eski Mossad ajanı- seçilmesi, basına yansıdığı kadarıyla herhangi bir soruna yol açmadı. Parti genel başkanlığı seçiminde Tzipi Livni'nin rakibi olan ulaştırma bakanı Şaul Mofaz yeni parti genel başkanına yardımcı olacağını açıkladı. Koalisyon ortağı İşçi Partisi'nin tutumu da benzer yönde oldu.

Sağlanan bu konsensüs rejimi belli bir süreliğine rahatlatırsa bile, kokuşmuş siyonist rejiminin krizlerden kurtulması olası görünmüyor.

Son günlerde meydana gelen olaylar, rüşvetçi başbakanın istifa etmesinin, İsrail ordusunun Filistin halkına karşı işlediği suçları sürdürmesi önünde bir engel teşkil etmediğini gösterdi. İsrail savaş makinesi her zamanki gibi Filistinli sivilleri katletmeyi sürdürdü. Filistinli yetkililer, İsrail ordusunun Gazze'nin kuzeyindeki Beyt Hanun kasabası yakınlarında oynamakta olan bir grup çocuğun üzerine füze attığını, saldırıda çocuklardan birinin kafasının koptuğunu, ikisinin ise yaralandığını bildirildi. Bu vahşi saldırının ardından seyir halindeki bir aracı da füzelerle vuran siyonist caniler, Gazzeli bir çiftçiyi katlettiler.

Etrafa pis kokular yayan İsrail'deki ırkçı-siyonist rejimin varlığı sadece Filistin ve Ortadoğu halkları için değil, bu rejimin egemenliği altında yaşayan Yahudi emekçiler açısından da pek çok vahim sorunun kaynağıdır. Bu sorunların aşılması için olduğu kadar, halklar arası kardeşliğin pekiştirilmesi için de bu kokuşmuş rejimin yıkılması gerekmektedir.

PKK 10. Kongresi üzerine kısa notlar

M. Can Yüce

“Aç tavuk kendisini darı ambarında sanır”mış! PKK’de gerçekleşen iktidar sistemini bilmeyenler, anlamayanlar veya anlamak istemeyenler, 21-30 Ağustos’ta gerçekleşen 10. Kongre’ye farklı anlamlar yüklemekte, onun devrimci bir çizgi ve stratejiye yönelme işareti verdiğini dile getirmektedirler.

PKK 10. Kongresi’nin ne olup olmadığına, hangi temel işlevleri yerine getirdiğine geçmeden önce bir-iki noktanın altını çizmemiz gerekir.

Bir: Kürdistan sorunu, devrimcidir; bu, objektif olarak onun tabi olduğu sömürgeci inkâr sisteminden kaynaklanmaktadır. İnkârcı ve imhacı sömürgeci sistem aynı düzeyde sürdüğü sürece bu devrimci niteliği de devam edecektir! Bu, iradelerden, ideolojik ve politik çizgilerden bağımsız olarak böyledir!

İki: PKK 3. Kongresi ile birlikte tek kişiye dayalı bir iktidar sistemi kuruldu ve o günden bu yana kurumlaştı ve bir külte dönüştü. Bu iktidar sistemi, Kürdistan sorunu devrimci dinamikleri üzerine oturduğu ve ondan güç aldığı için genel anlamda PKK ve öncülüğündeki hareket her zaman ikili, iki karşıt uçlu bir bütünlük oluşturmuştur. Bu paradoksal durum, onun anlaşılmasını ve doğru değerlendirilmesini güçleştiren bir etken olmuştur. Kurulan bu iktidar sisteminin üç temel direği var. **Biri**, Öcalan’ın yüceltilmesi ve her gelişmenin, her şeyin ona ve onun “yeteneklerine” bağlanması direğidir. Bu, aynı zamanda iktidar sisteminin de hem var oluş dinamiği, hem de meşrulaştırıcı esas tezi niteliğindedir. **İkincisi**, kadroların “özeleştir” ve “kişilik çözümlemesi” yöntemleriyle içinin boşaltılması ve bu sistemin işleyen bir eklentisi, dişlisi haline getirilmesi direğidir. **Üçüncüsü**, bu sistem her türlü seçeneği yok etme ve yeniden ortaya çıkma olanaklarının hemen hemen yok edilmesi mekanizmasına dayanır. Öcalan sistemine kafa tutmak, eleştiri yapmak, itiraz etmek, mahkûm edilmek, “katli vacip” ilan edilmek için yeterli bir nedendir! Öcalan iktidar sistemine tavır alanların her fırsatta teşhir ve tecrit edilmeleri, bırakalım siyaset yapma, yaşama olanaklarının bile ortadan kaldırılmaya çalışılması, bu mekanizmanın en temel göstergesidir! Son dönem avukat görüşmelerinde Çürükkayalar’ın hedef gösterilmeleri, çok sıradan bir ihbarcının yaptığı gibi TC’ye ihbar edilmeleri ve Alman devletine hedef gösterilmeleri bir rastlantı değildir! Bu mekanizmanın hiçbir ölçü ve ahlak tanımaksızın işletilmesidir!

Yine 10. Kongre ile 3 ve 5. Kongreler arasında bir özdeşliğin kurulması da rastlantı değildir. Bu sonuncu kongrenin de bir arınma, kadroları “önderlik çizgisinde” yeniden terbiye etme, kendilerine ait bir irade kırıntısı kalmışsa onları tümünden ortadan kaldırma platformu olması da boşuna değildir!

3. Kongre bir darbe kongresidir; esas olarak kadroların iradelerinin kırılması, teslim alınması ve bunun özeleştirelilerle kendilerine kabul ettirilmesi platformuydu. 3. Kongre’de iradesi kırılanların, bugün aynı mekanizmanın sopası haline gelmeleri, son derece trajik olmalıdır!

5. Kongre her türlü muhalefetin susturulduğu, Öcalan’ın mutlak düzeyde hükümrana hale geldiği bir dönemde gerçekleşen bir kongredir. Bu kongre Öcalan’ın iktidarını bir külte, dokunulmaz bir “kutsala” dönüştüren bir kongredir. Yine bu kongre Öcalan’ın ağzından çıkan her sözü, her “çözümlemeyi” uyulması ve itaat edilmesi gereken talimatlar olarak kararlaştıran, Öcalan’ı tek belirleyici karar mercii olarak resmileştiren, bunu tüzük hükmü haline getiren bir kongredir. 10. Kongre’de olanlar,

bütün bunların daha da katmerli hale getirilmesinden başkası değildir, buna geleceğiz!

Peki, 10. Kongre ile birlikte PKK’de “değişim” işaretleri görenler, bunu neye dayandırmaktadırlar? **Esas olarak** dünya ve bölge çapında yaşanan kutuplaşma, TC’nin inkârcı ve imhacı sömürgeci savaşta ısrar etmesi, bunu bölgesel ittifaklara, ABD ve AB desteğine dayandırması ve bütün bunların devrimci seçenek dışında bir yol bırakmaması gerçekliği, kaçınılmaz olarak PKK’yi de belli bir direnişe zorluyor, zaten bunun dışında bir yaşam seçeneği bırakılmıyor kendisine. Bu kaçınılmaz zorunluluk “değişim” hayallerini görenlere bir “ışık” olabiliyor!

Ama unutulana bir nokta var: Durumun “devrimcileşmesi” ile devrimci çizgiye yönelme arasında her zaman ve her koşulda doğru bir orantı yoktur! Kürdistan sorunu başından beri devrimcidir, ama buna rağmen Kürdistan adına yola çıkan her grup ve siyasal aktörün programının devrimci olmadığını biliyoruz. Şu anda “ulusal bir savaş” yürüttüğünü iddia eden PKK’nin devrimci bir programı ve stratejisinin olmaması gibi... Yöntemler ve mücadele biçimleri tek başına o mücadelenin devrimci niteliğini belirlemeye yetmezler. Devrimci program, devrimci strateji ve devrimci mücadele biçimlerinin doğru birleşimi, o hareketi devrimci kılabilir... Ya da tersi...

Bir de “ulusal birlik” ile ilgili altı boş sözler var. Bunlar bir yandan taktik bir ihtiyaca oturan, bir yandan da imaja dönük yanları... Ama bu sözlerin stratejik ve samimi bir değer taşımadığı da bir gerçektir.

Kısacası 10. Kongre ile PKK’de Öcalan iktidar sistemi ve çizgisine rağmen “değişim” işaretleri görenler kendilerini fena halde yanıltıyorlar, kendi yanlışlarını da çevreye yayıyorlar! Gerçeklik tam tersidir. Kısaca özetlemek gerekirse;

10. Kongre’yi, kendi ifadeleriyle şöyle özetlemek mümkündür. **“10. kongremizi ‘Önderlik çizgisinde daha çok netleşme, kararlaştırma, Apo’cu ruhta birlik ve kararlılık kongresi’ olarak tanımlamıştır.”** (9 Eylül Tarihli, PKK Parti Meclisi imzalı, Kongre bildirisi) Aynı bildirinin devamında daha çarpıcı ifadelerle karşılaşmak şaşırtıcı değildir: **“10. kongremiz, tıpkı üçüncü ve beşinci kongreler gibi,**

partileşmede temel bir açıklık ve netleşme kongresi, aleniyet ilkesinin en ileri düzeyde geliştirilerek, kapsamlı eleştiriler ve özeleştireliler temelinde bütün ideolojik-örgütsel sorunların kadrolar düzeyinde önemli ölçüde çözüme kavuşturulduğu bir kongre olmuştur. Bu yönüyle 10. kongremiz açıklık ve netlik kongresi, Apo’cu ruhta birlik ve kararlaştırma kongresi olarak başarıyla gerçekleşmiştir.”

Açık ki kadrolara ve iç yapıya dönük bir bastırma ve beyin yıkama, buna karşılık Öcalan iktidar sistemini daha da güçlendirme platformuyla karşı karşıyayız. Kongre kararıyla bu “özeleştir” sürecinin” bir yıl gibi akıl almaz bir zamana yaydırılması, kongrenin ne anlama geldiğini çok net olarak ortaya koymaktadır. Öcalan iktidar sisteminde işletilen özeleştir” sisteminin tam anlamıyla bir irade kırma ve biat kültürünü egemen kılma sistemi olduğunu biliyoruz.

Mademki bu kongre öncelikle bir özeleştir” kongresidir, neden 7. Kongre’de verilen silahlara veda etme kararı hakkında tek bir sözcük söylemiyorsunuz? Daha sonra “biz zaten ateşkes kararı almıştık” demekle gerçekliği örtbas etmek mümkün mü? 2004’te neden savaşa başladınız, bu yeniden savaş kararı ile 7 ve 8. Kongre kararları arasındaki çelişkiyi nasıl açıklıyorsunuz? En temel konularda suskun kalıp kadroları teslim alma ve iradesizleştirme mekanizmalarını ise temel gündem maddesi yapma, bu, hangi mantığın ve politikanın gereğidir? Belli ki özeleştir” mekanizmaları merkezi olarak izlenen politikaları değerlendirme mekanizması değil, tersine bunları tartışma dışı tutma, buna karşılık ise kadroları ezme mekanizması olarak geliştirilmiştir. 10. Kongre, **“... Apo’cu ruhta birlik ve kararlaştırma kongresi olarak başarıyla gerçekleşmiştir.”** Gerçeğin özeti bundan daha iyi yapılabilir mi?

Şu ifadeler 5. Kongre kararlarıyla ne kadar da örtüşüyor. Birlikte okuyalım:

“Bununla birlikte her parti kadrosunun 6 ayda bir parti meclisine bireysel değerlendirme raporunu yazıp, göndermesi bir tüzük hükmü olarak belirlenmiştir. Tüm kadroların bu karara uyma ve uygulama görev ve sorumluluğu vardır. Yine önümüzdeki süreçte kadroların netleştirme ve

görevlendirme çalışmaları özellikle 10. kongre belgeleri ve Önderlik savunmalarının birer eğitim materyalleri olarak değerlendirilmesi temelinde geliştirilecek eğitim çalışmalarıyla yürütülecektir. 10. kongre çizgimizi, son Önderlik savunması ve kongre belgeleri temelinde incelemek ve özümsemek gereklidir. Önümüzdeki kış sürecinin bu belgeler temelinde tüm kadro ve sempatizan yapısı için temel bir eğitim süreci yapılması gereklidir.”

PKK’de değişim ve Öcalan sistemini aşma hayalini görenlere 10. Kongre’nin şu sözleri çok çarpıcı bir yanıtıdır:

“Önder APO’nun özgürleştirilmesini önümüzdeki sürecin tek ve en temel görevi olarak belirlemiş, bütün çalışmalarını, karar ve değerlendirmelerini bu hedefe kilitleme temelinde yapmıştır.”

“Tek ve en temel görev” sözcüklerine dikkat! Her şey çok açık, ancak bunu tamamlayan ve derinleştiren ifadeler var. Aynı zamanda kendilerinin varlık nedenlerini, temel siyasal ve askeri hedeflerini de ortaya koyuyor. Kısaca aktaralım:

“10. parti kongresi, Özgürlük Hareketimiz ve halkımız adına böyle büyük tarihsel kararlılığı ve tutumu ortaya çıkartmıştır. Bundan sonra bütün yaşamımız, duygumuz, düşüncemiz, davranışımız, pratiğimiz ve eylemimiz sadece buna kilitlenecektir. Önder APO’nun özgürlüğünü sağlamaya, bunun mücadelesini geliştirmeye dönük olacaktır. Çok iyi biliyoruz ki: Önder APO’nun özgürlüğü Kürdistan’ın ve Kürt halkının özgürlüğüdür. Elbette bunun tersi de doğrudur: Özgürleşen Kürdistan ve Kürt halkı, özgürleşen Önderlik gerçeği demektir. Bu bakımdan, Önder APO’nun özgürlüğü Kürt halkının ve Kürdistan’ın özgür ve demokratik bir yaşama kavuşturulması, bu temelde Kürt sorununun demokratik özerklik çizgisinde demokratik çözümünün gerçekleştirilmesi, her alandaki örgütlerimizin, bütün hareketimizin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri mücadelemizin temel hedefi ve gerçekleştirmekle yükümlü olduğu görevi olacaktır.”

Anılan bildirinin son sözleri bu programatik hedeflerinin çok çarpıcı bir özeti olmaktadır:

“Bu hedefi başarıyla gerçekleştirmekten başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz. Bundan böyle yaşam olacaksak özgürce ve Önderlikle olacak, yoksa asla olmayacaktır. Bu, onuncu kongre temelinde Hareketimizin ve halkımızın tek tutumu, duruşu ve temel kararlılığıdır.”

Peki, “önderlik çizgilerinin” özeti nedir? Kendi sözleriyle şöyle:

“Biz cumhuriyetin ilkelerine bağlıyız, cumhuriyeti reddetmiyoruz. Gelin bu cumhuriyeti demokratikleştirelim diyoruz. Cumhuriyetin demokratikleşmeye ihtiyacı var. Aksi halde devlet batır, iflas eder.” (ANF, 17 Eylül 2008 Tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

Bağlı olduğu Cumhuriyeti tanımayan Kürt var mı? Kongre bildirisinin verdiği rakamlara göre 2004’ten bu yana 1000 gerilla yaşamını yitirmiş? Peki, hangi politik hedefler için? Cumhuriyete bağlı, devlete hizmeti kendisi için yaşam gerekçesi sayan “önderliklerinin” “özgürlüğünden” başka bir hedef var mı? Ya özgür Kürdistan idealine ne oldu? Alıntılar yaptığımız 10. Kongre Bildirisi’nde geçen Kürdistan ve Özgür Kürdistan sözleri, bir gizleme aracı, Kürdistan devrimci dinamiklerini kullanmada ve tüketmede bir araç rolünden başka bir anlamı var mı?

Kuşkusuz bu kadar yüksek perdeden ahkâm kesenlerin tarih ve gelecek kuşaklar karşısında sorumlulukları çok ağırdır? Er geç bu ağır sorumluluğun bedelini ödemek durumundadır kalacaklardır!

23 Eylül 2008

Emekçi kadın örgütlü mücadele içinde özgürleşecek!

“Kadına yönelik şiddetin” günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası olması gerçeği, üzerinde durulması gereken önemli bir konudur. Bu sorun, içeriği itibarıyla birçok açıdan ele alınabilir (fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik vb.). Şiddetin özünde egemenlik kurma, teslim alma bulunmaktadır. “Kadına yönelik şiddet” sorununu doğru tanımlamak için sınıfsal temelde ele almak, yaşanan toplumsal düzenden bağımsız düşünmemek gerekmektedir, aksi takdirde çözüm noktasında yetersiz kalınacaktır.

Toplumsal yaşamın her alanında karşımıza çıkan şiddet örnekleri çürüten bir düzenin doğal sonuçlarıdır. Kapitalist sistem insanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu olduğu için, şiddet bu sistemin doğasında vardır. Bu sistemde güçlü olan güçsüzü ezerek, sömürerek ayakta kalmaktadır. Egemen sınıf tahakkümünü artırmak için işçi ve emekçi sınıflara yönelik şiddet türlerini bilinçli bir şekilde uygularken, egemen kültür altındaki bireyler arası ilişkilerde de şiddet yaşamın ayrılmaz bir parçası olmaktadır. Toplumsal yaşam içerisinde geleneksel bakışın etkisiyle kadın, her zaman için “güçsüz” olanı ifade ettiği için, “güçlü” olanın şiddetinden en çok etkilenen genellikle kadınlar olmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi tarafından yapılan bir araştırmaya göre, her 10 kadından 8’i şiddet türüne maruz kalmaktadır. “Dünya Sağlık Örgütü”nün verilerine göre de, dünyada her üç kadından biri, yaşamının bir döneminde dövülüyor, cinsel ilişkiye zorlanıyor ve diğer yollarla taciz ediliyor. Her 5 dakikada bir kadın da cinsel veya fiziki şiddete maruz kalıyor.

Medyada ise her gün kadınların maruz kaldığı şiddet örnekleri yer almaktadır. Ancak burjuva medya bu örnekleri cinsel şiddet olduğunda ve ölümlle sonuçlandığında haber değeri olarak görmektedir. Bu haberlerde bile, haber dili ve sunuluş tarzı ile birlikte düşünüldüğünde, yine kadına yönelik şiddet söz konusudur. Toplumun geri bilincine seslenen bu tür haberler, cinsel saldırıya maruz kalan kadını sorumlu tutacak cinstendir.

Kadına yönelik şiddet toplumda ciddi boyutlarda yaşanan bir durumken, mevcut burjuva yasaları, egemen zihniyetin yasal kılıfı olarak işlev görmekten öte bir anlam taşımadığı gibi şiddetin önüne geçebilecek caydırıcılıktan da uzaktır.

Yapılan araştırmalar, şiddetin yalnızca bedenlere zarar vermediğini, kadınların öz güvenini, ihlale direnme ve hak arama isteğini de yok ettiğini gösteriyor. Şiddet uygulanan kadınlar korku, uykusuzluk, bitkinlik, baş dönmesi, unutkanlık, güvensizlik, ümitsizlik gibi olumsuz etkilerle karşı karşıya kalıyor. Bunların yanı sıra sosyal ilişkileri bozuluyor, sosyal ve ekonomik yaşama katılımları, karar mekanizmalarında yer alma şansları ortadan kalıyor. Geleneksel ataerkil anlayış zaten kadını toplumsal yaşamdan dışlarken, şiddet sonrası yaşanan travmalar bu durumu daha da ağırlaştırmakta, kadının toplumsal mücadeledeki yerini almasının önüne yeni engeller getirmektedir.

Kadına karşı şiddeti önlemek için bu düzen içinde kimi talepler etrafında çalışma yürüten genelde feminist düşüncede kadın örgütlenmelerinin çalışmaları (yasal mücadele, sığınma evleri vb.) bulunmaktadır. Bu çalışmalar, sorunun sınıfsal özünü atladığı, kaynağına ilişkin doğru bakıştan yoksun olduğu için, sonuç alıcı olmaktan uzaktır. Kısmi bir takım kazanımlar olsa bile geçici olmaktadır.

Evde, işyerinde, sokakta kadınların karşı karşıya oldukları fiziksel, psikolojik ve cinsel şiddet örnekleri, “töre” ve “namus” adı altında işlenen cinayetler, savaşlarda ve toplumsal mücadelede bir işkence ve yıldırma yöntemi olarak gözaltında ve cezaevinde kullanılan taciz ve tecavüz örnekleri bu çürümüş düzenin gerçek yüzüdür. Bu gerçeklikten hareketle kadının şiddete karşı tutum alması ve bu konuda özgüven kazanması, toplumdaki sınıfsal konumunun farkına vararak bilinçlenmesiyle ve bunu örgütlü kimlikle bütünleştirmesiyle birlikte gelişecektir. Gelişen sınıf bilinci, kadının, yaşamın her alanında karşılaşılabileceği sorunlarda olduğu gibi, şiddete karşı tavır almasını ve şiddetle amaçlanan teslimiyete tok bir yanıt vermesini de sağlayacaktır. Deneyimler, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi içinde güçlenmesiyle şiddete karşı koyabildiğini, sonuçlarını aşabildiğini göstermektedir. Bu çürümüş düzene karşı örgütlü mücadele içinde kadın özgürleşmekte, özgürleştikçe de mücadeleyi büyötmektedir.

Şiddetten arınmış bir yaşam için, onun kendini ürettiği zemini yani sömürüye dayalı bu düzeni ortadan kaldırmak gerekmektedir. Sömürü ilişkilerini ortadan kaldıracak olan geleceğin sosyalist toplumunun “yeni kadını” gerçek anlamda özgür, eşit ve güçlü bireyler olacaktır.

İTÜ'de yeni dönem faaliyeti

İTÜ'de yeni dönemin başlamasıyla birlikte üniversite gençliğinin karşı karşıya kaldığı saldırı gündemlerini işlemeye başladık. Maslak Kampüsü'nde geçtiğimiz haftadan itibaren düzen içi çatışmalarda taraflaştırılmaya çalışılan gençliği geleceği ve özgürlüğü için mücadele çağırırken, har(a)çlara gelen %10'luk zamları gündemleştirerek ticari eğitime karşı mücadeleye çağırان afişler kullandık.

Eğitimin ticarileşmesini, üniversitelerde devrimci faaliyete dönük soruşturma saldırıları, düzen içi çatışmaları, yaz döneminde gerçekleşen rektörlük seçimlerini teşhir eden bildirimizi dağıttık. *Ekim Gençliği* satışı gerçekleştirdik. Hem satış sırasında

hem de dergi masasına gelen birçok öğrenci ile yeni dönem mücadele gündemleri üzerine konuştuk.

İTÜ Maçka Kampüsü'nde hazırlık sınıflarına dönük çalışmamıza da başladık. ÖSS maratonunun ardından üniversite gerçeği ile karşı karşıya kalan öğrencilere ÖSS duvarının ardındaki üniversite yaşamını anlatan ve yeni dönemde de karşı karşıya kalınan sorunları işleyen bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Dağıtım sırasında öğrenciler kayıt döneminde ve sonrasında yaşadıkları yurt ve ulaşım sorunlarından, hazırlık kitaplarının pahalı olmasından bahsettiler. Çalışmamız ilerleyen haftalarda güçlenerek sürecek.

İTÜ Ekim Gençliği

Ankara: “Genç-Sen kapatılamaz!”

Ankara Genç-Sen saat 18.00'de Yüksel Caddesi'nde Genç-Sen'in kapatma davasıyla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada sendikal mücadelenin engellendiğine dikkat çekildi ve sendikalara üye olan işçilerin de işten çıkarıldıkları vurgulandı.

Açıklamada kapatma davasının 12 Eylül karanlığının günümüzde devam eden yansımaları olduğuna dikkat çekildi. Bu zihniyeti yok edilmesi gerektiği belirtilerek, YÖK'e, çetelerin okullardaki uzantılarına, harçlara yapılan zamlara karşı mücadelenin sürdürüleceği vurgulandı. *“Bizim asıl dayanağımız üyelerimiz ve öğrencilerdir. Genç-Sen duruşma salonlarında ve okullarda mücadelesine devam edecek”* denilerek, basın açıklaması tamamlandı.

Açıklamaya 30 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Ankara

Genç-Sen Temsilciler Meclisi toplantısı...

Genç-Sen 4. Temsilciler Meclisi toplantısı 20 Eylül günü gerçekleştirildi. Birçok üniversitenin yeni döneme başlamaması nedeniyle bütünlüklü bir katılım sağlanamadı. Katılan temsilciler bütün üniversitelerin temsilcilerine ulaşamadığını belirttiler. Gündemlere geçilmeden önce yapılan bir diğer tartışma ise genel mail grubunun kullanımına dair oldu.

Dönem başı çalışması, kapatma davası, 6 Kasım, genel kurul gündemleri üzerinden tartışma başlıkları oluşturuldu.

Şube toplantısını yapabilen üniversiteler dönem başı çalışması ile ilgili değerlendirmelerini aktardılar. Ayrıca merkezi olarak yapılabilecek anket vb. çalışmalar ele alındı. Genç-Sen'in yaşadığı kapatma davası süreci üzerinden bu sürecin hukuksal bir cendereye sıkıştırılmamasının gerekliliği, çalışmasının mutlaka üniversitelerde öğrenci gençliğin gündemleriyle beraber ele alınarak işlenmesi gerektiği vurgulandı. Kapatma süreci içerisinde olan sendika, parti ve derneklerle ilişki içerisinde olmak gerekliliği tartışıldı. İllerde eş güdümlü bir şekilde eylemlilikler gerçekleştirilmesi önerisi sunuldu.

Genç-Sen'in 6 Kasım'ı hangi gündemlerle beraber ele alacağı toplantının diğer bir başlığını oluşturdu. Her yerelin bulunduğu ilde birleşik bir 6 Kasım gerçekleştirmek için çaba harcaması toplantının başlıklarından biriydi. Ayrıca Genç-Sen'in merkezi bir 6 Kasım eylemi örgütlemek üzere çağrı yapması kararlaştırıldı.

Genel kurul üzerinden yapılan tartışma tarihe sıkışan bir muhtevada gerçekleştirildi. Sağlıklı bir

genel kurulun yapılabilmesi için sunulan gerekçelendirmeler bir kenara atılarak, tarihin belirlenmesi, bir dönem içerisinde iki merkezi etkinliğe insanları taşınmanın zorluğuna ve maddi sıkıntılara bağlandı. Bu çerçevede genel kurul tarihi olası bir merkezi eylemden bir gün öncesi olarak düşünüldü ve bu tartışmanın şubelere taşınması kararlaştırıldı.

Birçok üniversitenin açılmamış olması ve açılanlarda da bu konuların tartışılmamış olması nedeniyle, sadece şubelere aktarılacak eğilimler belirlenebildi. 5. Temsilciler Meclisi'nin 18 Ekim'de toplanmasına karar verildi.

Ankara Ekim Gençliği

İşkenceci-patron-sendikacı buluşması!

Ankara Emniyeti tarafından gerçekleştirilen iftar yemeğinde pek çok kurumun temsilcileri boy gösterdi. Patron birlikleriyle sendika yöneticileri, AKP gericileri ile Alevi işbirlikçileri, insan hakları savunucuları ile işkenceciler bir araya geldi, birlikte yemek yedi, sohbet etti.

Geçmişte düzenin has uşaklarına yönelik gerçekleştirilen yemeğin hedefi bu kez daha geniş tutuldu ve ortaya hayli “renkli” bir katılımcı profili çıktı.

İftar yemeğine katılanların bir bölümünü Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu, Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı Canip Karakuş, Ankara Ticaret Borsası Başkanı Faik Yavuz ile Töptancı Hali ve OSTİM yöneticileri gibi asalak patronlar takımı oluşturuyordu. Ankara'nın halk düşmanı belediye başkanı Melih Gökçek de konuklar arasındaydı.

İftar yemeğinde, Alevilerin muhalif kimliğini sindirerek onları düzene eklemeyi amaç edinmiş kurumların önde gidenlerinden olan Cem Vakfı'nın Ankara Şube Başkanı İlhami Binici de yer aldı. Üniversiteleri kışlaya çeviren bazı üniversite rektörleri de davette yerini alanlar arasındaydı.

İftar katılımcılarının bir diğer bölümünü ise sendikacılar oluşturuyordu. Tahmin edileceği üzere Kamu-Sen Başkanı Bircan Akyıldız, Türk-İş Mali Sekreteri ve Demiryol İş Sendikası Genel Başkanı Ergün Atalay ile Hak-İş ve Memur-Sen yöneticileri davetin konukları arasındaydı. Bu satılmış sendikacılar arasında en çok dikkat çeken isim ise KESK Genel Başkanı Sami Evren oldu. Lafa gelince mangalda kül bırakmayan, Genel Kurullar'da Eğitim-Sen'i Türk-İş çizgisine girmekle suçlayan Evren, kontra sendikacılar ile birlikte polis teşkilatının davetine icabet etmekten geri durmadı.

Davetin diğer iki dikkate değer konuyu ise, liberal bir çizgide de olsa devlet terörüne karşı belli bir mücadele yürüten İnsan Hakları Derneği ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı başkanları Hüsnü Öndül ve Yavuz Önen oldu. Polislerin işlediği cinayetlere, yaptıkları işkencelere karşı sayısız eylem ve etkinlik gerçekleştiren, polis terörü nedeniyle yaralananların tedavilerini üstlenen kurumların yöneticileri, bu kez işkencecilerle aynı sofrayı paylaştılar.

Ankara'da gerçekleşen iftar, düzenin kollarının nerelere uzandığı, hangi bilinçleri bulandırdığının görülmesi için hayli anlamlı veriler sundu. Düzenin has uşakları ile yan yana gelmekten çekinmeyen Sami Evren gibilerinin emekçilere vermeleri gereken hesap ise ortada duruyor.

Mücadele Postası

“Söz onurdur, onuru asla çiğnetmeyeceğiz!”

Merhaba yürek dostlarım...

Sevgili dostlar, yaşadığımız coğrafyada sermayedar faşist güçler, her fırsatta işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların mücadelesinin öncüleri olan devrimci tutsaklara saldırarak, katliamlar yaparak teslim almaya çalışmışlardır.

21 Eylül Buca katliamına sessiz kalınması katliamcılara büyük bir moral ve cesaret kaynağı olmuştur. Bu cesareti alanlar, iki ve üç yıl arayla 24 Eylül Diyarbakır, 26 Eylül Ulucanlar’da insanlık onurunu hiçe sayarak katliamlar yapmışlardır ve şu ana kadar katliamcılardan hiçbir hesap sorulmamıştır.

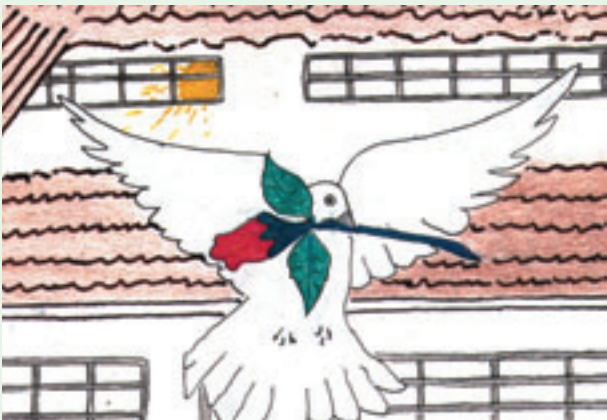
Demokratik kitle örgütleri ve kamuoyunun büyük bir çoğunluğunun sessiz ve seyirci kalmaları daima sermaye düzeninin cellatlarına moral kaynağı olmuştur ve bu suskunluk her zaman yeni Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar’ın yaşanılacağına da habercisi anlamına gelmektedir. Bugün tüm cezaevlerinde yapılan hak gaspları, tecrit, taciz, tecavüz, işkence ve keyfi uygulamalar bunun en somut örneğidir.

Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar’da şehit düşen, onurun ve umudun temsilcilerinin şahsında saygıyla anıyoruz ve anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Anıları daima yolumuza ışık tutacaktır. Tüm canlarımızı devrim ve sosyalizm mücadelesinde sonsuza dek yaşatacağımıza söz veriyoruz. Söz onurdur, onuru asla çiğnetmeyeceğiz.

Tüm dostlara en içten devrimci duygularımızla selam, saygı ve sevgilerimizi gönderir, sizleri canların inançlarıyla kucaklıyoruz. Sevgiyle, umut ve dirençe kalın...

Mehmet Yamaç

E Tipi Kapalı Hapishanesi / Muş

Kalmaksan’ın ilk davası görüldü!

Kalmaksan’da patronlar ve adamları tarafından bülten dağıttıkları için saldırıya uğrayan *Çiğli İşçi Bülteni* çalışanlarını hakkında dava açılmıştı. Bülten çalışanları da saldırıya uğradıkları için karşı dava açtılar.

İlk dava 22 Eylül günü Karşıyaka Adliyesi’nde görüldü. Mahkemeye her iki tarafta hem davalı hem davacı olarak katıldı. TİHV ve ÇHD’den avukatlar bülten çalışanlarının davasını sahiplendiler. Hakim ilk önce saldırıya uğrayan Bülten çalışanlarını dinledi. Daha sonra karşı tarafın ifadesini aldı. *Çiğli İşçi Bülteni* çalışanları ifade verirken, patron ve adamlarının saldırgan tavrı sürdü. Tüm tarafların dinlenmesi kararı ile duruşma 30 Aralık tarihine ertelendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sulukule için proje...

Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği ve Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nden Şehir Planlamacıları, 23 Eylül günü dernek binasında yaptıkları basın açıklamasıyla, “Sulukule Alternatif Projesi”ni kamuoyuna açıkladılar.

Doç. Dr. Murat Cemal Yalçın, yaklaşık 30 uzman ve akademisyenden oluşan bir ekiple “Sulukule Yerel Gelişim Planı” için çalıştıklarını ve bugüne kadar Sulukule için yapılan yerli ve yabancı bütün çalışmaları değerlendirdiklerini ifade etti.

Ardından söz alan Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği Başkanı Şükrü Pündük, kararın siyasi bir görüş olduğunu ifade ederek, “Alınan kararla kültür mozağımızı ortadan kaldıracaklar” dedi. Kendilerine yer olarak gösterilen Taşoluk’taki konutların olumsuzluklarına değinen Pündük, “Biz kendi kültürümüz ve alışkanlıklarımızla yaşamak istiyoruz” dedi. Asım Hallaç ise Taşoluk’taki olumsuz yaşam koşullarını (sağlık, ulaşım ve işsizlik) aktardı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Denizler anmasına dava!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idamlarının üzerinden 36 yıl geçmesine rağmen, egemenleri rahatsız etmeye devam ediyorlar.

İdam edilişlerinin 36. yıldönümünde Muğla’da Denizler’i anan Yurtsever Cephe Muğla İnisiyatifi’ne dava açıldı. Yurtsever Cephe Bodrum Sözcüsü Ayhan Karahan ile üniversite öğrencisi Ekin Yağmur, “suç ve suçluyu övmek”, “yasaya

aykırı toplantı düzenlemek” gerekçeleriyle yargılanacak. 20 Kasım 2008 tarihinde ilk duruşması görülecek olan dava, Bodrum Nazım Kütürevi’nde etkinliğin gerçekleştiği sırada içeriye girmek isteyen polislerin içeri alınmaması üzerine açıldı. CHP, SHP, TKP ve ÖDP’nin de 20 Kasım günü destek vereceği basın açıklaması adliye önünde gerçekleşecek.

İHD: “Hasta tutuklular serbest bırakılsın!”

İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi’nin hapishanelerdeki hasta tutuklu ve hükümlülerin sorunlarına dikkat çekmek amacıyla başlattığı mektup yollama eylemi, 18 Eylül günü İzmir ve İstanbul’da gerçekleştirilen basın açıklamalarıyla devam etti.

İHD İstanbul Şubesi, Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği açıklamayla, Adıyaman E Tipi Cezaevine tutuklu bulunan İsmet Ayaz’a mektup gönderdi. “Hasta tutuklular serbest bırakılsın! / İHD İstanbul Şubesi” pankartının açıldığı basın açıklamasında, Ayaz’a gönderilen mektubu İHD İstanbul Şube Başkanı okudu. Cezaevlerinde yaşanan uygulamaların bu ülkenin ayıbı olduğunu,

sadece duvarlardan oluşan cezaevlerini yıkarak bir şeylerin değişmeyeceğini söyleyerek, Çölyak hastalığına yakalanan Ayaz’ın serbest bırakılmasını istedi. Açıklamanın ardından Galatasaray Postanesi’nden mektup gönderildi.

İzmir’de Eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında da benzer vurgulara yer verildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Ulucanlar katliamını unutmadık, unutturmayacağız!

**"On'lar on yeni meşale ellerimizde
on yenilmez savaşçı, devrime adanmış on ömür
Yoldaşlarımız...**

**Adları; Habip, Ümit
Adları; Abuzer, Mahir, İsmet, Önder
Adları; Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer
Adlarını taşıyacak çocuklarımız"**

Mezar anmaları...

**İstanbul: 28 Eylül Pazar
Saat: 13.00
Yer: Karacaahmet Mezarlığı
Toplanma yeri: Merkez Cami**

**İzmir: 28 Eylül Pazar
Saat: 10.00
Yer: Helvacı Köyü/Menemen
Toplanma yeri: DTP İzmir İl
binası**